

TISDAGEN DEN 15 SEPTEMBER 2009

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.10.)

2. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

3. Rådets presentation av förslaget till allmän budget – Budgetåret 2010 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets presentation av förslaget till allmän budget – Budget 2010.

Hans Lindblad, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Det är ett jättestort privilegium för mig att få vara här i dag. Jag känner stor ödmjukhet inför det och det ska bli spännande att få presentera rådets budgetförslag för er.

Europa står inför betydande utmaningar. Det ekonomiska läget såg betydligt mer bekymmersamt ut för ett halvår sedan. Situationen tycks ha stabiliserats. Riskbilden är mer balanserad och riskerna för att dras ner i en fortsatt djup spiral har minskat.

Men vi står inför betydande problem: växande arbetslöshet, växande budgetunderskott och växande skuldsättning. Mot den bakgrunden finns det ett stort behov av att upprätthålla långsiktiga hållbara offentliga finanser. Många länder har en lång väg att gå för att nå balans i de offentliga finanserna.

Demografin kommer att sätta stor press på de offentliga finanserna. Klimatutmaningen kommer att göra att resurser behöver omfördelas och tillföras. Sammantaget gör det enligt vår mening att den budget som vi ska enas om bör präglas av stor återhållsamhet för att skapa utrymme för framtida behov, tonvikt på europeiskt mervärde och satsningar som kortsiktigt kan ta oss ur den ekonomiska krisen och långsiktigt också stärka vår konkurrenskraft.

Rådets förslag, som antogs enhälligt, behandlar och bidrar till att möta dessa utmaningar. Det är en disciplinerad budget. Den är statsfinansiellt sund. Den stimulerar forskning, utbildning, infrastruktur, konkurrenskraft och innovation och den stimulerar till sammanhållning. Därtill innehåller rådets förslag marginaler för att hantera oförutsedda händelser.

Logiken bakom vårt förslag är enkel. Vill man stimulera tillväxt, sysselsättning, välbstånd så säger skolboken att man ska föra en uthållig, trovärdig och försiktig politik, men med satsningar på utbildning, forskning, infrastruktur och på att utjämna inkomstskillnader över unionen. Det är precis det som vi har försökt göra.

Rådets förslag är balanserat men ändå ambitiöst. Jämfört med budgeten 2009 ökar åtagandena med 1,1 procent och betalningsbemyndigandena med knappt 4 procent. Vårt förslag och den överenskommelse som vi vill nå måste uppfylla följande grundläggande krav, som också tillämpades vid rådets första behandling: Budgeten måste säkerställa att det finns tillräcklig finansiering av EU:s olika politiska prioriteringar under 2010. EU måste kunna reagera snabbt på de utmaningar som väntar. Det måste vara fokus på att tillföra ett europeiskt mervärde. Budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning krävs. Annars kommer vi inte att kunna ta oss stegvis tillbaka till balans i de offentliga finanserna.

Det är viktigt att respektera taken. EU måste ha tillräcklig flexibilitet för att hantera tillkommande behov och oförutsedda händelser. Det är avgörande att EU-budgeten har tillräckliga marginaler. Det budgetförslag som vi lägger fram uppgår till 138 miljarder euro i åtagandebemyndiganden och 121 miljarder euro i betalningsbemyndiganden. De minskningar som rådet har gjort jämfört med det preliminära budgetförslaget från kommissionen baseras på en detaljerad analys av budgetgenomförandet, budgetprognosvarningarna och verksamhetsförklaringarna, och vi tittar på den kapacitet som finns att genomföra program och åtgärder. Genomförandegrad och absorptionsförmåga har varit centrala kriterier i vår analys.

Jag tänkte nu gå in på rubrikerna lite snabbt. Underrubrik 1A, forskning och innovation, är det viktigaste inslaget, och tillräcklig finansiering har säkerställts i vårt budgetförslag. Projekt inom energi- och infrastrukturektorer är ett annat område där det tillförs mer resurser. Om man justerar för bokföringseffekter av den ekonomiska återhämtningsplanen så uppgår ökningen på detta område till ungefär åtta procent. Åtta procent! Det är mycket. Som ni alla vet så kommer finansieringen av den europeiska återhämtningsplanen att vara ett av de ämnen som vi kommer att behöva diskutera under hösten.

Under 1B godtog rådet de åtagandebemyndiganden som kommissionen föreslog. Vad gäller betalningarna anser rådet att man kan göra vissa minskningar i förhållande till det preliminära budgetförslaget, men jag vill understryka att vårt förslag trots det innebär att betalningsbemyndigandena ökar med 3,2 procent jämfört med 2009.

Rubrik 2: Här föreslår rådet kraftfulla öknings, både vad det gäller åtagande- och betalningsbemyndiganden i förhållande till 2009, med 4,5 respektive 9,5 procent om man rensar för bokföringseffekter av återhämtningsplanen.

Rubrik 3: Här gjorde rådet bara några små justeringar i förhållande till den preliminära budgeten från kommissionen. Det kommer att finnas tillräckliga resurser för migrationspolitiken, inklusive Frontex.

Rubrik 4: Det är oerhört viktigt att man lämnar en rejäl marginal till taket under denna rubrik för att kunna hantera oförutsedda behov på absolut bästa sätt. Rådet säkerställer därför en marginal på cirka 310 miljoner euro i sin första behandling. Det är särskilt motiverat med tanke på den ändringsskrivelse som omfattar ytterligare behov på området. När det gäller reserven för katastrofhjälp godtog rådet kommissionens förslag till åtagandebemyndiganden. När det gäller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken ökar dess betydelse och rådet säkerställer därför att tillräckliga medel finns för detta.

Administration: Givet det ekonomiska läget och varje institutions särdrag gjorde rådet vissa riktade neddragningar. Ambitionen är att administrationen inte ska öka snabbare än inflationen. Institutionernas begäran om ytterligare tjänster för ny verksamhet godtogs inte, utom för de nya myndigheter som planerats till 2010 och för Frontex.

Vid vårt förlikningsmöte i juli framhövdes det än en gång hur viktigt det är att den rekrytering som är knuten till 2004 och 2007 års utvidgningar genomförs, och det gjordes en överenskommelse mellan oss om ett gemensamt uttalande. Vid samma tillfälle påpekade era företrädare att de var villiga att försöka hitta ett gemensamt tillvägagångssätt vad gäller institutionernas och EU-organens fastighetspolitik. Jag är övertygad om att vi glädjande nog kommer att finna ett sådant uttalande senare under hösten.

Innan jag slutar vill jag påminna om, och lyfta fram, den positiva atmosfär som har rått vid våra möten med Europaparlamentet. Jag tycker att samarbete konstruktivt är det enda sättet att nå fram till en bra budget.

Algirdas Šemeta, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Det är ett stort nöje för mig att få möjlighet att tala inför er i dag. Jag vet att de första skedena av detta budgetförfarande – framför allt juliförlikningen – ägde rum i en mycket positiv atmosfär, och jag hoppas att vi kan bygga vidare på detta samarbete under de kommande veckorna. Det återstår fortfarande en del arbete i fråga om budgetförfarandet för 2010, och vi har andra viktiga frågor att enas om, som t.ex. den andra fasen i den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, och därför är det nödvändigt att alla tre institutionerna för ett nära samarbete.

För att övergå till den faktiska situationen efter rådets första behandling och upprättandet av förslaget till budget för 2010 medger kommissionen att de nedskärningar som föreslagits av rådet inte är lika kännbara som tidigare år. Jag skulle emellertid vilja ta upp några särskilda frågor. Kommissionen beklagar rådets nedskärning i betalningsbemyndiganden på 1,8 miljarder euro. Dessa nedskärningar är proportionellt av större betydelse för utgiftskategorierna 1A och 4 och sänder ett negativt budskap på de prioriterade områdena tillväxt inom sysselsättning och EU:s internationella roll, inte minst i samband med föranslutningsstödet.

De nedskärningar som föreslagits för tillägget för administrativa stödutgifter, det administrativa forskningsbidraget och byråerna är särskilt kännbara. Man har – med några få undantag – gjort allmänna nedskärningar i stället för att ta hänsyn till den särskilda situationen inom varje byrå, oavsett utvecklingsskede och uppgifter inom den aktuella byrån. Nedskärningarna inom administrativa stödutgifter kommer att hämma genomförandet av program, framför allt på området för forskning och externa åtgärder. Jag hoppas att parlamentet kommer att försöka rätta till den här situationen.

Även om nedskärningarna i utgiftskategorierna 1B och 2 är beklagliga lugnas jag delvis av rådets förslag till uttalande om betalningar och av det andra tillfället att undersöka behoven inom jordbruket i den kommande ändringsskrivelse som kommissionen kommer att lägga fram i slutet av oktober.

Kommissionen har nu, vilket har nämnts, lagt fram en ändringsskrivelse för budgetmyndigheten för att uppdatera behoven inom utgiftskategori 4. Nyckelelementen i fråga om detta är följande: ytterligare 95 miljoner euro i åtaganden och 60 miljoner euro i betalningsbemyndiganden till stöd för den palestinska myndigheten och återuppbyggnaden i Gaza, och behovet av att överväga införandet av kompletterande åtgärder för bananer med tanke på det eventuella handelsavtal som kommer att påverka förmånssystemen för AVS-länder som tillhandahåller bananer. Det finns också ytterligare 50 miljoner euro för åtagandebemyndiganden och 20 miljoner euro för betalningsbemyndiganden till stöd för bekämpande av klimatförändringarna i utvecklingsländer, vilket borde bidra till att främja ett framgångsrikt resultat av klimatkonferensen i Köpenhamn i december.

Under utgiftskategori 5 (administration) var kommissionen särskilt blygsam i sin begäran i det preliminära budgetförslaget med ett förslag till ökning av kommissionens administrativa utgifter på endast 0,9 procent jämfört med 2009. Samtidigt som denna punkt har medgivits av ordförandeskapet är det en besvikelse att rådet har infört ytterligare nedskärningar i kommissionens administrativa budget.

Sammanfattningsvis hoppas jag att Europaparlamentet kommer att återställa de anslag som rådet har skurit ned, och jag är övertygad om att de pågående förhandlingarna mellan de tre institutionerna kommer att vara konstruktiva och att vi kommer att uppnå ett tillfredsställande resultat för detta budgetförfarande.

Talmannen. – Tack, herr Šemeta, för ert framförande av kommissionens ståndpunkt och för att ni höll er inom talartiden, vilket är mycket viktigt. Jag vill påpeka att detta är en inledande diskussion. Nu kommer vi att diskutera detta i budgetutskottet och andra utskott, och huvuddiskussionen kommer att äga rum om några veckor.

László Surján, föredragande. – (HU) Jag ska tala på mitt modersmål, eftersom jag vill se ett Europa där detta är en grundläggande rättighet i alla parlament, för att inte nämna på andra områden i det offentliga livet. I ett sådant Europa finns ingen lag som hindrar någon från att använda sitt modersmål, inte ens i Slovakien. Jag förväntade mig också att följderna av den nuvarande finansiella krisen inte bara skulle bli minskad produktion och ökad arbetslöshet, utan också ge oss ett tillfälle att förbättra Europeiska unionens budget med hjälp av reformåtgärder.

Parlamentet uttryckte sin åsikt om detta redan i februari. Det var uppmuntrande att Europeiska kommissionen och rådet instämde i den. Utifrån vad jag vet om förslaget beklagar jag att behöva säga att försöket att översätta de fina orden till sifferspråk inte blev en fullständig framgång. Det är dags att inse att ingen är nöjd med Europeiska unionens budget. Inkomstsidan är en tung börda för medlemsstaterna, men det tillgängliga beloppet räcker inte för att de ska kunna uppnå målen. Vi är långt ifrån att uppnå både full sysselsättning och ett kunskapsbaserat samhälle. Vi lägger stora summor på jordbruk, men t.ex. mjölkproducenter påverkas av en ohanterlig kris. Den största utgiftsposten på utgiftssidan är sammanhållningspolitiken, men klyftorna mellan regionerna ökar snarare än minskar.

Forskare som är födda och utbildade i Europa arbetar utanför Europeiska unionen. Därför släpar vi efter också när det gäller innovation. Vi hade hoppats att krisen skulle ge oss ett tillfälle till omvälvning och göra Europeiska unionens budget mer framgångsrik och påtaglig för medborgarna. Vi hade också hoppats att budgeten skulle användas inte bara i enlighet med bestämmelserna och utan korruption, utan också för att ta en titt på utgifterna och överväga vilka program som faktiskt tillför mervärde och ger framgång för pengarna.

Vad kan vi göra nu? Parlamentet kommer att sträva efter att forma budgeten på ett sådant sätt att dess budskap blir tydligare för EU-medborgarna. Vi vill öka de budgetposter som bidrar till att hantera krisen. Med detta i åtanke presenterar vi våra åsikter om genomförande av den ekonomiska stimulansplanen. Vi vill också utan omsvep ta itu med de utmaningar som klimatförändringarna utgör. Vi vill att finanskrisen ska hanteras på ett effektivt sätt, inte bara med användning av ett par miljarder euro från planen som öronmärkts för detta syfte, utan också med hjälp av varenda budgetpost i budgeten, så att européerna inser att Europeiska unionen inte är en överflödigt kostnad utan ett effektivt verktyg för att lösa deras problem. Jag uppmanar mina kolleger i Europaparlamentet, rådet och kommissionen att stödja detta.

Vladimír Maňka, föredragande. – (SK) Herr talman, herr statssekreterare, herr kommissionsledamot! Vi håller verkligen med om att vi, när Europaparlamentets budget utformas, måste fokusera på vårt centrala uppdrag,

vilket är lagstiftningsarbete. Frågor som inte har med detta att göra måste i så hög grad som möjligt uteslutas ur budgeten.

Vi kommer att diskutera den slutgiltiga utformningen av budgeten i dag i ett skiljeförfarande som omfattar Europaparlamentets presidium och budgetutskottet. I detta skede vill jag tacka företrädarna för de politiska grupperna. Vid budgetutskottets sammanträde i går stöddes förslagen att minska budgeten och åtgärder som kommer att leda till en bättre användning av de ekonomiska resurserna.

Vi konfronteras ständigt med ett flertal brister som hindrar oss från att använda våra resurser på ett fullständigt effektivt sätt. Ett exempel på detta är säkerheten i fråga om de byggnader som vi genomför dessa debatter i i dag. Vi tillbringar som ni vet fyra dagar i månaden i Strasbourg. Trots detta fanns fram till nyligen säkerhetsvakter stationerade vid båda ingångarna 365 dagar om året. Europaparlamentets nya generalsekreterare och hans kolleger upptäckte detta och vidtog åtgärder som kommer att medföra besparingar på över 2 miljoner euro per år.

Ett annat exempel är revisionsrättens rapport om översättningar. Bristande planering och bristande kommunikation eller total avsaknad av kommunikation i fråga om tillgängliga översättningsresurser förhindrar en effektiv användning av dessa resurser. Den organisation som ska tillhandahålla översättningar lägger ofta automatiskt ut uppdrag på externa översättare utan att ens kontrollera om det finns någon ledig kapacitet inom den interna organisationen.

Det är av den anledningen som vi föreslår en reserv på 5 procent i de olika institutionernas budget gentemot de resurser som öronmärkts för översättning. Vi kommer att frigöra denna reserv när de visar att de har försökt använda den interna organisationens resurser fullt ut. Vi skulle kunna spara omkring 11 miljoner euro per år bara på området för översättning.

Det finns många liknande exempel. De flesta har en gemensam nämnare: vi använder oss i för låg grad av oberoende undersökningar av användningen av resurser och organisationen av arbetet. Jag tror att den politiska vilja som visades av företrädarna för de olika politiska grupperna i går i budgetutskottets diskussioner kommer att ge resultat.

Utgifter för köp, underhåll och hyra av fastigheter utgör en av de huvudsakliga administrativa utgiftsposterna för EU-institutionerna. Det har funnits flera fall tidigare där institutioner har köpt eller hyrt fastigheter med tillämpning av metoder som inte varit helt effektiva. Enligt revisionsrätten samarbetar institutionerna inte på dessa områden, eller så utvärderar de inte sin egen politik.

Därför har vi bitt Europaparlamentets administration att utarbeta ett dokument om en strategi på medellång sikt i fråga om byggnader. Vi ville fatta ett klokt beslut om denna fråga vid första behandlingen. Det finns behov av att utforma en gemensam politik om byggnader, inte bara inom Europaparlamentet utan också inom ramen för alla institutioner, och att garantera ett bättre samarbete på detta område. Herr statssekreterare! Det gläder mig verkligen att rådet, liksom vi, har antagit detta som en prioriterad målsättning, och jag vill tacka er för detta.

Alain Lamassoure, *ordförande för budgetutskottet*. – (FR) Herr talman! Låt mig först och främst gratulera Algirdas Šemeta till gårdagens bekräftelse på utnämmandet av honom till budgetansvarig kommissionsledamot.

Vi är övertygade om att våra förbindelser med honom kommer att bli av samma höga kvalitet som dem som vi upprättade med hans föregångare, och vi önskar honom en lika strålande politisk karriär som Dalia Grybauskaitė.

Vi befinner oss i en period av global kris, av förberedelse inför stora diplomatiska händelser och av institutionell ovisshet inom unionen själv. I en sådan period kommer budgetutskottet att försöka inta en samarbetsvillig inställning. Vi beklagar, liksom vår föredragare sade, de nedskärningar som rådet gjort i kommissionens förslag, men vi förstår samtidigt att det tillstånd som medlemsstaternas offentliga finanser befinner sig i hindrar dem från att gå så mycket längre i år.

Vi har, vilket har nämnts tidigare, en skyldighet att leverera resultat i fråga om budgeten för 2010: nämligen att finna en balans i finansieringen av 2010 års del av återhämtningsplanen. Vi vet att det kommer att krävas omplaceringar, men dessa får inte inriktas på andra politiska prioriteringar som parlamentet och rådet tidigare har beslutat om gemensamt.

Om vi ser bortom 2010 hoppas parlamentet kunna arbeta tillsammans med kommissionen, rådet, det svenska ordförandeskapet och det kommande spanska ordförandeskapet om tre stora frågor inför framtiden.

Om saker och ting går som vi hoppas i Irland så kommer den första frågan att bli genomförande av det förfarande, det schema och de arbetsmetoder som krävs vid tillämpningen av Lissabonfördraget.

Den andra frågan kommer att vara halvtidsöversynen av budgetplanen. Mellan det gemensamma beslut om den fleråriga budgetramen som fattades i maj 2006 och i dag har det rått en finanskris, en mycket stor press på priserna på energi, råvaror och till och med livsmedel, och förhandlingar om klimatförändringarna. Vi har – tyvärr – också upplevt ett misslyckande med Lissabonstrategin, vilket är uppenbart i dag. Därför behöver vi en noggrann översyn av våra fleråriga riktlinjer. Detta kommer att bli den nya kommissionens första uppgift.

Slutligen kommer den tredje och sista frågan att bli reformen av de resurser som utgör EU:s budget. Vi visste redan före krisen att ingen av medlemsstaterna ville betala för att EU skulle spendera mer. Sedan krisens början kan ingen av medlemsstaterna längre betala för detta spenderande. Vårt finansiella bidrag till den ekonomiska återhämtningen kommer att utgöra knappt 0,03 procent av unionens BNP.

Vi är fullt medvetna om den svåra situation som råder när det gäller denna fråga, men Europaparlamentet började arbeta med den för fyra år sedan tillsammans med de nationella parlamenten, och man tänker se till att man kan lägga fram förslag om några arbetsområden för att kunna inleda debatten nästa år.

Hans Lindblad, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Vi har hört både från kommissionen och från Europaparlamentet att vi står inför flera svåra frågor att hantera under hösten. Förhoppningsvis står vi också inför flera lätta frågor. En av de absolut svåraste frågorna kommer att bli återhämtningsplanen och hur den ska finansieras. Samtidigt hyser jag ändå gott hopp om att vi kommer att lyckas. Jag vet att vi kommer att lyckas. Det finns inget annat alternativ.

En annan fråga som ligger framför oss, både i det korta och det långa perspektivet, är naturligtvis klimatfrågorna och finansieringen av klimatpolitiken.

Jag vill slutligen passa på att tacka för att jag har fått tala här idag.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Jag vill gratulera kommissionsledamoten till utnämmandet. Strålande karriärer väntar kommissionsledamöter från Litauen. Vi önskar er stort lycka till, både i kommissionen och i framtiden. Er föregångare är i dag Litauens statschef.

4. Invandring, Frontex roll och samarbete mellan medlemsstaterna (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om invandring, Frontex roll och samarbete mellan medlemsstaterna.

Tobias Billström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Migrationsfrågorna är ständigt aktuella i EU:s arbete. En viktig del i hanteringen av migrationsströmmar handlar om gränskontrollverksamhet. Den fria rörligheten för personer inom EU och avsaknaden av kontroller vid de inre gränserna innebär ett gemensamt ansvar och ökade krav på en korrekt och effektiv förvaltning av våra yttre gränser.

Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid de yttre gränserna – Frontex – har till uppgift att samordna och stödja medlemsstaternas insatser för övervakning och kontroll av EU:s yttre gränser. Frontex är en viktig del av EU:s integrerade gränsförvaltningsstrategi. Sedan starten 2005 har dess kapacitet byggts ut successivt. I takt med en ökad budget spelar Frontex nu en allt större roll i arbetet med att leda det operativa samarbetet mellan medlemsstaterna i kontrollen av EU:s yttre gränser.

För närvarande samordnar byrån ett antal gemensamma insatser och pilotprojekt vid sjö-, land- och luftgränserna i syfte att bekämpa olaglig invandring med särskild inriktning på vissa högriskområden som EU:s södra sjögränser. Även de norra och östra gränserna omfattas. I rådet har vi vid flera tillfällen betonat behovet av att utveckla och förstärka Frontex. I rådet slutsatser från 2008 anges de politiska prioriteringarna för byråns fortsatta utveckling. I det korta perspektivet underströks att Frontex måste tilldelas nödvändiga resurser och att den utrustning som tillhandahålls av medlemsstaterna inom ramen för det centraliserade registret över teknisk utrustning, CRATE, utnyttjas maximalt. Rådet uppmanade också Frontex att främja samarbetet med övriga gränskontrollerade myndigheter, inklusive tullen, och med tredje länder om gränskontroll.

Långsiktigt underströks att den fortsatta utvecklingen av Frontex verksamhet även fortsättningsvis bör ske stegvis. Rådet välkomnade kommissionens intentioner att undersöka hur Frontex mandat kan utvidgas för att möjliggöra ökat samarbete med tredje land. För närvarande pågår en utvärdering av Frontex-förordningen och i början av 2010 ska kommissionen presentera förslag till eventuella ändringar. Rådet ser fram emot att tillsammans med Europaparlamentet ta ställning till de förändringar som kommissionen föreslår.

Även i den europeiska pakten för invandring och asyl som antogs av Europeiska rådet i oktober 2008 betonades att byråns roll och resurser för samarbete behöver förstärkas. I pakten hänvisades också till möjligheten att inrätta särskilda avdelningar inom Frontex eftersom det råder så pass olika förhållanden t.ex. vid landgränsen i öst respektive sjögränsen i söder. Mot bakgrund av händelserna i Medelhavet betonade Europeiska rådet i sina slutsatser från juni 2009 även behovet av att öka insatserna för att förebygga och bekämpa olaglig invandring och för att förhindra framtida mänskliga tragedier vid EU:s södra sjögräns. Behovet av förstärkta gränskontrollinsatser, tydliga insatsregler för gemensam patrullering och landsättning av undsatta liksom ökad användning av gemensamma flygningar för återsändning betonades särskilt.

Låt mig avslutningsvis säga och förtydliga att situationen i Medelhavet inte enbart handlar om att vidta åtgärder på gränskontrollområdet. I denna situation krävs ett brett spektrum av både kortsiktiga och långsiktiga åtgärder. Utgångspunkten bör här vara EU:s globala ansats för migration som omfattar samarbete och åtgärder inom hela det migrationspolitiska området. Ett förstärkt samarbete med ursprungs- och transitländer är grundläggande och dialogen med tredje länder bör intensifieras i områden som exempelvis rör laglig invandring, migration och utveckling, kapacitetsuppbyggnad och återsändande av personer utan skyddsbehov. En sådan dialog måste grundas på principen om solidaritet och gemensamt ansvar.

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Invandring är en prioriteringsfråga som kommer att hålla institutionen mycket upptagen, och jag vill tacka Tobias Billström, som känner till detta problem mycket väl.

Vi håller på att utarbeta ett förslag till invandringspolitik som baseras på tre pelare: respekt för asylrätten, kampen mot illegal invandring och europeisk samordning för laglig invandring.

Tillträde till EU:s territorium måste fås i enlighet med vissa regler och med efterlevnad av nationell politik och gemensamma normer som unionen inför, och inte illegalt, ofta på bekostnad av människors liv. Medelhavet måste fortsätta att vara en förbindelse mellan våra civilisationer snarare än en plats för elände och förtvivlan.

Den utmaning som illegal invandring utgör kan inte lösas enbart av de medlemsstater som är särskilt utsatta, för deras gränser är också unionens yttre gränser. Det är verkligen viktigt att alla EU-medlemsstater visar solidaritet inför denna utmaning. Unionen har redan antagit gemensamma bestämmelser, avsatt resurser till detta och utvecklat betydelsefulla handlingsmedel. Trots detta stämmer det att det krävs nya initiativ med tanke på omfattningen av de illegala migrationsströmmarna.

Den utmaning som den illegala invandringen utgör kräver naturligtvis en effektiv förebyggande strategi som genomförs tillsammans med alla de länder som ligger längs migrationsrutterna. Europeiska unionen gör allt den kan för att utveckla dessa dialoger och detta samarbete. Syftet med denna globala strategi är att ta itu med alla centrala dimensioner av invandringen tillsammans och på ett balanserat sätt. Som Billström nyss sade så är denna strategi vägledande för vårt arbete i Medelhavsområdet, som är mötespunkten för de migrationsströmmar som kommer från de olika regionerna och passerar genom olika länder i Asien och Afrika.

Kommissionen har gjort ett fast åtagande att främja de lämpliga bilaterala regionala samarbetsramarna. Med tanke på de ökande oacceptabla mänskliga tragedierna reste jag till följande europeiska accesspunkter: Lampedusa, Malta, Kanarieöarna och Grekland. Jag startade en debatt inom kommissionen och hänvisade förslag om en mer enad och effektiv EU-politik till mina ministerkolleger i rådet.

Det arbete som därefter utfördes utgjorde grunden för en rad beslut som fattades vid Europeiska rådets junimöte. Sedan dess har kommissionen arbetat med tre viktiga ämnen. För det första asyl: Europeiska rådet uppmanade till samordning av frivilliga åtgärder i fråga om den interna fördelningen av mottagarna av internationellt skydd som är bosatta i de medlemsstater som är mest utsatta för detta tryck. Kommissionen svarade på denna uppmaning med att inleda ett pilotprojekt i juli för att hjälpa Malta. Man har förberett

möjligheter till gemenskapsstöd för medlemsstater som kommer att vara villiga att visa solidaritet med Malta. Hittills har Frankrike gått med på att vidarebosätta nästan 100 flyktingar på sitt territorium. Jag skulle vilja se denna gest upprepas av andra medlemsstater.

Den 2 september presenterade jag också ett meddelande för Europaparlamentet och rådet om ett förslag till ett gemenskapsprogram för vidarebosättning av flyktingar från tredjeländer. Jag vet att detta program ligger er varmt om hjärtat, herr Billström. Det innehåller gemensamma årliga prioriteringar i fråga om vidarebosättning, samt förslag om hur användningen av det ekonomiska stöd som beviljas medlemsstaterna inom ramen för Europeiska flyktingfonden ska kunna effektiviseras.

Europeiska byrån för samarbete i asylfrågor måste kunna spela en ledande roll i det effektiva genomförandet av dessa initiativ. Kommissionens förslag till förordning om ett upprättande av denna byrå granskas för närvarande av gemenskapens institutioner. Jag skulle verkligen uppskatta om parlamentet och rådet kunde nå en överenskommelse under det svenska ordförandeskapet så att detta kontor för stöd kan börja verka 2010, och jag räknar verkligen med kommissionen och det svenska ordförandeskapet. Det var allt i fråga om asyl.

Det andra ämnet är de yttre gränserna. Som Tobias Billström förklarade mycket bra så ville Europeiska rådet stärka den gränskontrollverksamhet som samordnas av Frontex. Man bad oss att fastställa tydliga insatsregler för gemensam patrullering och exakta bestämmelser för ilandsättning av undsatta personer och för organisering av gemensamma returflyg.

Vi måste också undersöka på vilka sätt Frontex kan samarbeta med tredjeländer. Budgeten för att finansiera Frontex' verksamhet 2009 har höjts till 36 miljoner euro, och vi undersöker för närvarande hur Frontex kan organisera återsändande av illegala invandrare.

Det bör påpekas att gränskontrollverksamheten utförs i enlighet med gemenskapslagstiftningen, i synnerhet med gemenskapskodexen om gränspassage för personer. De grundläggande rättigheterna och förbudet mot återvändande måste respekteras. I havsområden måste denna verksamhet också utföras i enlighet med internationell sjö rätt. Dessa bestämmelser tolkas och tillämpas inte enhetligt av medlemsstaterna. Det är anledningen till att vi ska försöka undersöka hur dessa bestämmelser kan utvecklas och klargöras så att gemenskapslagstiftningen och internationell rätt kan tillämpas bättre inom ramen för denna verksamhet.

Vi håller också på att förbereda ett förslag som kommer att tillåta förändringar i förordningen om inrättande av Europeiska gränsförvaltningsbyrån och dess arbetsmetoder. Detta förslag kommer att läggas fram i början av 2010. Det kommer att täcka Europaparlamentets betänkande och den bedömning som kommer att ha utförts av byrån i enlighet med artikel 33 i Frontexförordningen. Syftet är att optimera och stärka Frontex' roll i frågor om gränssamarbete.

Nu är vi framme vid det tredje ämnet. Europeiska rådet har betonat behovet av ett ökat samarbete med de huvudsakliga ursprungs- och transitländerna och bitt kommissionen att undersöka möjligheter till samarbete i praktiken med dessa länder. I samband med denna uppmaning har kommissionen gjort stora ansträngningar för att trappa upp dialogen och samarbetet med Libyen och Turkiet, som är de två nyckelländerna längs rutterna för illegal invandring i Medelhavsområdet.

Vad gäller Libyen så skickade Tobias Billström och jag en skrivelse till våra libyska partner i juli i vilken vi föreslår ett samarbete på en rad områden för att garantera en gemensam och balanserad hantering av migrationsströmmarna från Libyen. Vi förklarade för de libyska myndigheterna att vi är villiga att hjälpa dem inte bara med att stärka sin kapacitet att förhindra migranter från att på illegalt sätt ta sig in på och lämna deras territorium utan också att förbättra behandlingen av migranter i enlighet med mänskliga rättigheter och internationella regler och att identifiera och hjälpa migranter som är i behov av internationellt skydd.

Kommissionen samfinansierar redan pilotåtgärder genom FN:s flyktingkommissariat, Internationella organisationen för migration och det italienska inrikesministeriet. Det enda sättet för oss att få den räckvidd som krävs för vårt agerande är dock genom ett tydligt engagemang från de libyska myndigheterna. Jag gör ingen hemlighet av att jag otåligt väntar på svar på vår skrivelse, herr Billström.

Vad gäller Turkiet befinner sig generaldirektören för generaldirektoratet för rättvisa, frihet och säkerhet, Jonathan Faull, på ett uppdrag i Ankara för att undersöka i vilken utsträckning och med vilka medel ett ökat samarbete skulle kunna uppmuntra de turkiska myndigheterna att bli mer involverade i en mer ansvarsfull form av migrationshantering, i syfte att både tillåta återinresa för illegala invandrare och, framför allt, ge

flyktingar internationellt skydd. Om Turkiet och Libyen är villiga att acceptera våra erbjudanden så kommer vi och Tobias Billström att kunna besöka dessa två länder före årsslutet.

Slutligen vill jag nämna Stockholmsprogrammet, som måste lägga grunden för en mer effektiv gemensam politik och som kommer att göra det möjligt för oss att främja en samordnad invandring enligt den europeiska pakten för invandring och asyl. Vi lade fram våra förslag i juni, och de fick ett positivt mottagande vid den informella ministerdebatt som hölls av det svenska ordförandeskapet i juli.

Jag ska inte upprepa det jag sade nyss, dvs. om de tre huvudsakliga ämnena inom denna politik: ett gemensamt asylsystem i linje med vår humanitära tradition, en effektivare kontroll av illegal invandring med hjälp av en mer integrerad förvaltning av de inre gränserna och vår viseringspolitik samt, naturligtvis, en effektivare kamp mot människohandel och genomförande av en särskild politik för återvändande som syftar till en långsiktig återintegrering av migranter i deras ursprungssamhälle, samt ett öppnande för laglig invandring inom en ram som garanterar att värdländernas behov tillgodoses utan att ursprungsländernas behov och respekten för invandrarnas rättigheter glöms bort.

Så ser det ut. Jag har dragit över talartiden lite, men jag ville följa upp Tobias Billströms mycket grundliga förklaring genom att belysa de centrala ämnena i en politik, i en gemenskapsstrategi som jag anser börjar ta form. Medlemsstaterna måste fortfarande visa fullständig solidaritet och den beslutsamhet som krävs för att genomföra denna strategi. Jag räknar verkligen med att Europaparlamentet ska hjälpa oss med detta.

Simon Busuttil, för PPE-gruppen. – (MT) Tack, herr talman! Jag vill också hälsa minister Tobias Billström välkommen, och, framför allt, Europeiska kommissionens vice ordförande, Jacques Barrot. Låt mig gratulera och tacka Europeiska kommissionens vice ordförande för hans omfattande och genuina ansträngningar på området för invandring och asyl. Jag vill också utvidga min uppskattning för och tacksamhet mot Jacques Barrot till den passion som han utfört detta arbete med, och för de konkreta initiativ som han har inlett på detta svåra, kontroversiella och känsliga område. Detta leder mig till den första punkt som jag vill ta upp i fråga om detta ämnes komplexitet.

Det är lätt att peka finger åt ett eller annat land: vi måste dock analysera situationen på ett seriöst och noggrant sätt. Annars riskerar vi att bli ett rov för det absurda. Jag ska ge ett exempel. Den italienska regeringen har den senaste tiden kritiserats för att man omedelbart har skickat tillbaka anländande invandrare till Libyen. Vi måste emellertid förstå att det antal invandrare som har valt att trotsa den riskfyllda resan och riskera sina liv har minskat betydligt detta år, som en följd av Italiens handlingar.

Det är viktigt att inse att detta system för återvändande har inneburit ett hårt slag för den organiserade brottsligheten och människohandlarna. Samtidigt som det utan tvekan är nödvändigt att respektera invandrades rätt till asyl innebär detta att det är nödvändigt att framhärda i våra ansträngningar för att en gång för alla sätta stopp för den tragedi som äger rum i Medelhavet. Vad som är lika viktigt är att fortsätta bekämpa människohandlare som utnyttjar det elände och de svårigheter som invandrare som vill ta sig över till Europa upplever.

Därför måste vi ständigt hålla detta ämnes komplexitet i åtanke. Jag vill ta upp några andra punkter. Vi måste förbättra oss när det gäller Frontex, framför allt i fråga om det potentiella samarbetet mellan länderna, som inbegriper konkreta frågor som t.ex. sådana som är knutna till politik för återvändande som omfattar mer än ett land. Olyckligtvis har Frontex inte gjort tillräckliga ansträngningar på detta område än. De initiativ som nämdes av vice ordförande Barrot förtjänar också uppmärksamhet, som t.ex. gemenskapsprogrammet för vidarebosättning, pilotprojektet för länder som Malta och inrättandet av en byrå för asyl. Dessa initiativ måste genomföras omgående. Avslutningsvis är samarbetet med Libyen och andra tredjeländer som är avreseländer för invandrare en annan, lika viktig, faktor som kräver uppmärksamhet. Utan ett samarbete med dessa länder kommer vi inte att komma någon vart.

Juan Fernando López Aguilar, för S&D-gruppen. – (ES) Herr talman, herr Billström, kommissionsledamot Barrot! Jag instämmer i den betydelse och stöder den betoning som både ordförandeskapet och kommissionen har fäst vid att identifiera detta som en av de mest inflytelserika dimensioner av globaliseringen som kräver ett europeiskt svar.

Detta är ett område där EU kan få betydelse genom att ge mervärde till förvaltningen av en av de tydligaste dimensionerna av globaliseringen, nämligen den exempellösa dimension som invandring, och därmed migrationsströmmar och deras påverkan på alla områden av betydelse för den europeiska integrationen, utgör.

Detta fenomen kan inte hanteras av någon enskild medlemsstat utifrån dess individuella kapacitet. Vi behöver följaktligen en gemensam politik, och en sådan har inte utarbetats än. Allt som har gjorts för att utarbeta en sådan gemensam politik, som måste utarbetas, borde ha gjorts inom ramen för den europeiska konstitutionen och Lissabonfördraget. En sådan politik har emellertid inte utformats ännu. Allt som har gjorts har gjorts i väntan på vad som måste göras, och dessa åtgärder befinner sig fortfarande i ett mycket tidigt skede.

Det står dock klart att svaret måste ligga i linje med den europeiska identiteten. Därför är den första punkten ett åtagande för att rätta till olikheterna i grunden genom att stärka utvecklingssamarbetet.

För det andra måste vi stärka kampen mot de politiska och kriminella dimensionerna av detta fenomen genom att också ta itu med de organisationer som handlar med människor. Samtidigt måste vi förbättra informationen om riskerna med illegal invandring, illegal människohandel och olaglig anställning. Det finns behov av utbildning om detta i ursprungsländerna. Svaret måste omfatta laglig invandring som ett alternativ till illegal invandring.

Avslutningsvis måste vi göra ett allvarligt åtagande i fråga om mänskliga rättigheter. Detta omfattar asyl och flyktingar, samt efterlevnad av den europeiska paktens för invandring och asyl som undertecknades i oktober 2008.

Under tiden måste vi dock stärka gemenskapens yttre gränser både vad gäller kontroll av och gemensamt ansvar för dem. Den illegala invandringens påverkan på Italien, Spanien och Grekland – som framgår tydligt i Spanien när det gäller den södra gränsen mot Medelhavet och också på Kanarieöarna, med de kanoter som anländer fulla av desperata människor – är inte ett rent spanskt eller italienskt problem. Det är en gemenskapsfråga som inte bara kräver solidaritet med Spanien och Italien, och ännu mindre bara ett hopp om att Spanien och Italien ska agera enligt den europeiska modellen i sina bilaterala förbindelser med afrikanska länder. Nej, det är ett gemensamt ansvar som kräver gemensamma åtgärder.

Det är anledningen till att utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor stöder en förstärkning av Frontex och också en ökning av dess budget som vi hoppas kommer att få stöd i Europaparlamentet, för vi stöder den betoning och betydelse som det svenska ordförandeskapet har fäst vid denna fråga.

Sonia Alfano, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Jacques Barrot och Tobias Billström. Den 31 augusti lade jag fram en prioriterad fråga för kommissionen. Det stämmer att det antal flyktingar som når de italienska och libyska stränderna har sjunkit, men det beror på att det antal offer som Medelhavet fortsätter att skörda har stigit.

Tyvärr har Medelhavet nu blivit en massgrav, och Silvio Berlusconi:s regering, dvs. den italienska regeringen, har undertecknat ett avtal med Libyen som olyckligtvis ger Italien rätt att inte bara förvägra invandrare inresa i Italien, utan också flyktingar från länder där det råder förföljelse eller inbördeskrig, som t.ex. Somalia och Eritrea, och att förvägra dessa stackars människors rätten att söka asyl, vilket bryter mot alla internationella bestämmelser och mot Genèvekonventionen i synnerhet.

Jag vill påminna er om att principen om "non-refoulement" [principen om att ingen som riskerar att utsättas för förföljelse ska avvisas] inte är begränsad till några geografiska gränser och inte under några omständigheter får bli föremål för köpslående eller förhandlingar. Vi bör inte hålla fast vid uppfattningen att avtalet mellan Italien och Libyen i slutändan handlar om ekonomiska intressen till ett värde av omkring 5 000 miljarder euro.

Jag kräver, efter att vi har sett resultatet av detta förkastliga avtal, att kommissionen inte ska sluta ett liknande avtal mellan EU och Libyen – om man har den avsikten. Jag upprepar att detta avtal tyvärr tvingar dessa människor att utstå tortyr, för det är vad som sker: de fängelser som de förs till i Libyen innebär tortyr enligt pressuppgifter och också fotografier, t.ex. fotografier som visar många av dessa flyktingar i fängelset i Ganfuda, 10 kilometer från Benghazi i Libyen. Det rör sig om tortyr, vilket jag inte tror diskuteras i något partnerskap eller institutionellt avtal.

Enligt principen om "non-refoulement" ska inga personer återsändas till områden där deras liv eller frihet skulle kunna vara i fara, vilket FN:s flyktingkommissarie har betonat. Att återsända dessa personer till Libyen som, vill jag återigen påminna er om, varken har undertecknat eller ratificerat Genèvekonventionen verkar ofattbart. För att göra ont värre är illegal invandring dessutom en straffbar gärning i Italien, vilket t.ex. har inneburit att de få, omkring fyra eller fem, somalier som efter den dramatiska landstigningen i slutet av augusti då många somalier omkom, lyckades nå slutdestinationen bland annat har anklagats för illegal invandring och nu står åtalade inför den italienska domstolen.

Jag uppmanar nu kommissionen att vidta konkreta åtgärder för att bedöma om avtalet mellan Italien och Libyen uppfyller internationell rätt, och att slutligen få till stånd en avgörande förändring av riktning genom att inte stödja den italienska regeringens skändliga politik.

Hélène Flautre, för Vets/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Senast vi förde en debatt efter en tragedi i Medelhavet var den 1 april.

Ni minns förmodligen att många hundra flyktingar omkom utanför den libyska kusten. Vi krävde en utredning. Hittills har vi inte fått någon information om förhållandena runt denna tragedi.

Efter det, i mitten av augusti, hittades som ni vet 73 afrikaner döda utanför Lampedusa. Den 25 augusti räddades slutligen 57 eritreanska flyktingar efter att länge ha befunnit sig på maltesiskt vatten. Den 31 augusti förvägrades 75 somalier inresa i Libyen.

Europeiska unionens yttre gränser har i själva verket blivit mordiska. Detta är titeln på en rapport som ska publiceras av den icke-statliga organisationen "Migreurop", som jag uppmanar er alla att skaffa och läsa ingående.

Inför denna situation hänvisar ni, herr Barrot, till några centrala frågor. Ni hänvisar till rätten till asyl, till rätten till internationellt skydd. Ni borde också hänvisa till alla människors rätt att lämna ett land och alla personers skyldighet att hjälpa andra människor, vilka de än må vara. Detta är internationell sjö rätt. Dessa situationer blir allt vanligare, och de uppstår också allt oftare vid gränsen mellan Turkiet och Grekland. Det är anledningen till att jag inte tror att en ökning av Frontex' resurser är lösningen på detta problem.

Min uppfattning är att Europeiska unionen i nuläget är i konflikt med sitt eget projekt. Europeiska unionen uppstod ur en vägran att neka andra deras värdighet, och den måste förbli denna vägran trogen.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Kommissionens gemenskapsprogram för vidarebosättning innehåller utan tvekan nobla föresatser, med som mål att uppmuntra till ökat samarbete mellan nationella regeringar i fråga om vidarebosättning av flyktingar och asylsökande. Som brittisk konservativ är jag dock orolig för dess genomförande. Vi vill inte se en fortsättning på sådana problem som t.ex. dem vi haft i Sangatte i Frankrike.

Enligt min uppfattning är samarbete och solidaritet i hela Europeiska unionen naturligtvis viktigt i diskussionen om de bördor som nationerna står inför, men vi måste i högre grad skilja mellan ekonomiska flyktingar och asylsökande. De har naturligtvis all rätt att söka asyl, men vi måste också ha en lagstiftning som inte innebär att enskilda nationer hindras från att själva besluta vilka som ska tas emot och vilka som ska beviljas asyl. En sådan gemensam strategi som kommissionen föreslår skulle kunna undergräva varje enskild EU-nations förmåga att besluta om detta.

Samtidigt anser jag dock att en viktig prioritering borde vara att säkra de sydliga gränserna. Frontex måste spela en mer framträdande roll i detta avseende för att verka avskräckande för ekonomiska flyktingar som är villiga att företa den riskfyllda resan över Medelhavet. Vi måste agera strängt gentemot de tredjeländer som uppmuntrar sådana aktiviteter på ett ansvarslost sätt. Kommissionen menar att det i slutändan kommer att vara de nationella regeringarna som beslutar om det antal personer som de tar emot, och att Storbritannien och andra länder inte kommer att tvingas acceptera ett stort antal ekonomiska flyktingar som man inte kan hantera och inte kan stödja i dessa tider av ekonomiska svårigheter. Det är nödvändigt och rätt. Länder som Storbritannien måste få garantier för att vi själva får fortsätta att besluta om vår asyl- och invandringspolitik, och dessutom garantier för att EU:s strategi kommer att fortsätta handla om ett öppet samarbete och inte om tvång.

Willy Meyer, för GUE/NGL-gruppen. – (ES) Herr talman, herr Billström, kommissionsledamot Barrot! Inledningen av denna mandatperiod ger oss ett utmärkt tillfälle att ompröva vår invandringspolitik.

I nuläget baseras vår invandringspolitik på påtagligt hyckleri och cynism. Vi säger att det europeiska projektet skulle vara omöjligt utan migrerande arbetstagare, och ändå kriminaliserar vi dem med lagstiftning som återvändandedirektivet, som så träffande har kallats "skammens direktiv" och som strider mot Europeiska unionens principer och värderingar.

Det är inte alla som förstår denna politik som går ut på att förvandla Europa till en fästning i dessa kristider, som är en trefaldig kris i fråga om livsmedel, ekonomi och energi, för vårt arbete är bristfälligt och går i fel riktning. Om Europa behövs och, framför allt, om Europa behövs tack vare migrerande arbetstagare, så måste vi respektera alla deras rättigheter och inte förvandla dem till brottslingar, vilket Europeiska unionen

nu gör. Det medför helt enkelt inget annat än mer smärta för familjer som bara försöker undkomma krig eller svält.

Det bästa visitkortet vid nästa vårtoppmöte för stats- och regeringschefer mellan Europeiska unionen, Latinamerika och Västindien i Madrid skulle därför vara att upphäva detta "skammens direktiv" som bryter mot våra principer och värderingar och som ingen regering förstår, framför allt inte i Latinamerika eller Västindien, varifrån tusentals migrerande arbetstagare kommer till Europeiska unionen.

Jag uppmanar därför till ett noggrant övervägande av ett upphävande av detta "skammens direktiv".

Gerard Batten, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! De åtgärder som diskuteras utgör en del av det så kallade området med frihet, säkerhet och rättvisa som invandring är en del av. Det handlar om en gemensam invandrings- och asylpolitik, och hur mycket den brittiska regeringen än ljuger för det brittiska folket så vet vi att man har för avsikt att Storbritannien i slutändan ska vara bundet av denna politik.

Men en invandringspolitik som ska passa alla fungerar inte för Storbritannien. Storbritannien är ett av de mest tätbefolkade länderna i världen, förvånansvärt nog mer tätbefolkat än Indien, Kina och Japan. Nettoinvandringen till Storbritannien uppgår i nuläget till omkring 230 000 personer per år, vilket är en befolkningsökning på mer än en miljon var femte år. Befolkningsantalet kommer att öka från nuvarande 61,4 miljoner, det högsta antalet någonsin, till omkring drygt 70 miljoner 2031, och därefter bara fortsätta att stiga. Denna ökning beror på invandring och på barnafödande bland invandrare.

UK Independence Party motsätter sig inte en viss invandring, men den bör kontrolleras strikt och vara till förmån för Storbritannien och inte för Europeiska unionen eller någon annan. Storbritannien är inte i behov av en gemensam europeisk invandringspolitik. Vi måste genast få ett slut på massinvandringen och införa en politik för en strikt begränsad och kontrollerad invandring. Vi borde tillämpa villkoren i konventionen om flyktingar från 1951, enligt vilken de måste söka asyl i det första land som definieras som säkert som de kommer till – vilket inte är en liten ö utanför Europas kust som heter Storbritannien.

Vi borde sluta främja mångkulturalismen, som är splittrande och en nyckel till konflikt, och assimilera och integrera befintliga invandrare i en gemensam kultur med respekt för en gemensam uppsättning politiska och rättsliga institutioner. Det borde inte finnas något utrymme i Storbritannien – eller, enligt min uppfattning, någonstans i Europa – för sharialagstiftning.

Louis Bontes (NI). – (NL) Herr talman! Frontex fungerar inte. Budgeten för Poseidon, den operation som för närvarande är på gång, är 11 miljoner euro. Detta är meningslöst. Det är som att kasta pengarna i sjön. Den enda lösningen är ett direkt återsändande och kraftåtgärder mot de länder som möjliggör denna invandring. En gemensam asyl- och invandringspolitik ligger inte i det nederländska folkets intresse. Det nederländska Frihetspartiet, som jag talar för, motsätter sig starkt denna politik. Den kommer att resultera i att ännu fler personer utan framtidsutsikter kommer till Europa. Det nederländska folket är inte i behov av solidaritet; det är i behov av att vi står upp för nederländska intressen. Så låt detta få ett slut.

Jag vill framföra en kommentar om det svenska ordförandeskapet. Detta ordförandeskap anser att EU bör öppna sina gränser ytterligare för massinvandring för arbetsmarknadens skull. Frihetspartiet motsätter sig detta på stående fot. Det är en rökridå för att möjliggöra massinvandring. Se vad som händer i storstäderna – se på de enorma problem som de upplever där. Tänk på ert eget folk, tänk på ert eget land, tänk på er egen kultur. Det kommer i alla fall vi att göra. Jag vill tillägga att det får vara nog nu. Låt oss få ett slut på massinvandringen. Den har gått tillräckligt långt.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Herr talman, herr vice kommissionsordförande, herr rådsordförande! De utmaningar som invandringen utgör förblir desamma, liksom vårt engagemang för att bemöta dem.

Utmaningarna är följande: den första består av att nå en gemensam invandringspolitik. Den andra består av att i hög grad förbättra organiseringen av den lagliga invandringen. Den tredje handlar om att förbättra förfarandena för integrationen. Den fjärde är att med yttersta beslutsamhet bekämpa illegal och hemlig invandring. Den femte är att vidareutveckla Frontex. Den sjätte består av att förbättra förfaranden, konventioner och avtal med ursprungs- och transitländer. Den sjunde är att göra framsteg i fråga om en gemensam asylpolitik.

År 2010 måste Europeiska byrån för samarbete i asylfrågor bli en rättvis, genuin och egalitär byrå, som fördelar ansvaret på ett sätt som garanterar solidaritet och som bidrar till att erbjuda internationellt eller subsidiärt skydd.

Vad gäller Frontex är det en fråga om samordning och samarbete. Det är under inga omständigheter en ersättning av nationella befogenheter. Behovet av att utöka Frontex' uppdrag söder om våra gränser, i Sydeuropa, framför allt i Medelhavsområdet och vid Atlantens främre kust, är inte bara Europeiska unionens svar på den press från invandringsströmmar som utvecklas i Grekland, Malta, Italien och Spanien, utan det är också ett humanitärt svar för att förhindra dödsfall och undvika dramer.

Se bara på vad som har skett med Frontex' budget: den har gått från 6 miljoner euro 2005 till 78 eller 83 miljoner euro 2010. Det vi oroar oss för är emellertid att Frontex inte kan förvalta den budget som parlamentet har avsatt för byrån. Det skulle vara oacceptabelt, för det finns många utmaningar och uppdrag att ta itu med.

Det är av avgörande betydelse att Frontex väcker liv i det centraliserade registret över tillgänglig teknisk utrustning (Crate). Det är också nödvändigt att medlemsstaternas engagemang i Crate blir effektivt. Vi måste uppnå en ökad och förbättrad samordning med Europol. Vi måste förvalta Iconex, och i fråga om att garantera mänskliga rättigheter måste vi uppnå en ökad och förbättrad samordning mellan Frontex och Internationella organisationen för migration samt FN:s flyktingkommissariat.

Dessa är utmaningarna och våra åtaganden.

Claude Moraes (S&D). – (EN) Herr talman! Ingen underskattar de enorma svårigheterna med att uppnå den balans som nämndes av ordföranden för vårt utskott, och med den press som förekommer i samband med den invandring som Europeiska unionen står inför och den press som vi står inför i Medelhavsområdet. I somras påmindes vi återigen om den hårda verkligheten för flyktingar och asylsökande som ställs inför åtal och som flyr från fattigdom.

Frontex spelar utan tvekan en nyckelroll i EU:s strategi när det gäller invandring. När vi bygger ett mer samordnat gemenskapssystem för att förvalta våra yttre gränser ökar Frontex' betydelse. Därför anser min grupp att det är nödvändigt att finna rätt balans: en balans mellan att å ena sidan avsätta resurser till Frontex – som många kolleger har nämnt – och å andra sidan se till att Frontex får en ökad uppskattning för de humanitära aspekterna av sitt arbete. Hur skulle Frontex till exempel kunna bidra till att minska antalet tragiska dödsfall till sjöss som under de senaste 10 åren har uppgått till över 12 000? Därför måste sjöräddningsoperationer inbegripas i dess ansvarsområde. Det är detaljerna som avgör. Många delar av denna politik måste fungera på plats, och jag vet att parlamentet, kommissionen och rådet arbetar för att uppnå detta.

Vi måste se till att Frontex inte bara blir en mekanism för att hindra människor från att komma in i Europa. De som är i legitimt behov av skydd måste beviljas tillträde till EU:s territorium.

Herr kommissionsledamot! Ni talade om principen om "non-refoulement". Det var viktigt att ni upprepade den. Situationen för Italien och Libyen är naturligtvis något som mina italienska kolleger kommer att tala mer om, men denna princip får inte kränkas av någon person eller något land.

Vi befinner oss i en situation där principen om "non-refoulement" kommer att gälla också för länder som inte har undertecknat 1951 års konvention. Det är viktigt att vi upprätthåller dessa mänskliga rättigheter. Vi får inte dra oss undan vårt ansvar att erbjuda skydd till människor som behöver det.

Därför måste Frontex utgöra en del av en rättvis och balanserad strategi i fråga om invandring och asyl. Vi måste se till att asylpaketet genomförs, och vi måste se till att den lagliga invandringen och skyddet av flyktingar hålls balanserade.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Herr talman! Den brittiska pressen, med stöd av paranoidea och EU-kritiska parlamentsledamöter, har spridit panik genom ryktet att en framtida kommissionsledamot med ansvar för grundläggande rättigheter, som José Manuel Barroso på förslag från gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa har godkänt, kommer att tvinga Storbritannien att ta emot fler asylsökande från hela Europa.

Detta är inte sant. Som vice ordförande Jacques Barrot har bekräftat är pilotprojektet för att hjälpa Malta frivilligt, och det föreslagna programmet för att vidarebosätta flyktingar som godkänts av FN:s flyktingkommissariat direkt från länder utanför EU är inte heller tänkt att vara obligatoriskt.

I EU:s politik har det aldrig funnits kvoter eller tvång för medlemsstaterna att ta emot invandrare. Vad vi emellertid försöker få till stånd är frivillig solidaritet, och jag hoppas att en framtida kommissionsledamot

med ansvar för grundläggande rättigheter kommer att bidra till att sätta stopp för att invandrare dör i Medelhavet.

Nästa månad är det tio år sedan EU fastställde målet om ett gemensamt asylsystem och en samordnad invandringspolitik. Trots en del betydande ansträngningar, särskilt från Europeiska kommissionen med stöd av parlamentsledamöter, är det tydligt att vi befinner oss långt därifrån.

Högsta prioritet är att få till stånd en korrekt hantering av strömmarna, som vanligen är vad som kallas "blandade strömmar" av flyktingar och arbetssökande invandrare, så att man kan skilja på dem. Det är nödvändigt för att den europeiska allmänheten ska kunna lita på att invandringen hanteras korrekt, men också för att sätta stopp för förlusterna av människoliv och se till att de som är berättigade till skydd får det.

Om människor i bräckliga båtar tvingas tillbaka ut på havet och deras skyddsbehov aldrig bedöms uppnås inte något av dessa mål. Jag blir upprörd av att höra från kommissionsledamot Jacques Barrot att medlemsstaterna inte tillämpar sjörätten på ett enhetligt sätt. En sådan förvirring är oacceptabel. Frontex måste få ordentliga resurser och respektera de enskilda individernas mänskliga rättigheter. De enskilda människorna måste få lov att gå i land och bedömas i fråga om asylstatus och sorteras som flyktingar eller personer som inte har rätt att stanna.

EU:s medlemsstater måste om det är nödvändigt dras inför EG-domstolen om de underlåter att göra detta, och uppfattningen att Libyen kan göra arbetet istället är, som min kollega Sonia Alfano har sagt, mycket upprörande med hänsyn till Libyens grova kränkningar av de mänskliga rättigheterna.

En förnuftig europeisk invandringspolitik skulle innehålla något slags gemensam ram med kriterier för ekonomisk migration, inom vilken de medlemsstater som tar emot sådana invandrare själva kan bestämma hur många de ska ta emot. Vad vi behöver är samordning, gemensamma normer och en gemensam ram, men också solidaritet.

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag delar inte riktigt er entusiasm för Frontex. Vi har hört rapporter från Frontex och från medlemsstater om att Frontex har kränkt mänskliga rättigheter, inte respekterat rätten till "non-refoulement" och inte gett flyktingar möjlighet att ansöka om asyl, och kränkningarna av de mänskliga rättigheterna har skett i EU:s namn.

Minister Billström! Ni har sagt att vi behöver vissa kontrollmekanismer vid våra yttre gränser, men jag undrar varför vi inte kan ha vissa kontrollmekanismer när de gäller de människor som arbetar med att försvara våra yttre gränser? Varför kan vi inte ha en viss insyn och klarhet när det gäller Frontex och vad de gör? Vi behöver i denna kammare, i Europaparlamentet, få klarhet om och insyn i vad Frontex gör. Vi behöver klarhet om hur långt de nya bestämmelserna för Frontex, som ni nämnde, herr kommissionsledamot, har kommit, och vi behöver vissa klargöranden om hur flyktingar kan få internationellt skydd när de grips till havs.

Vi behöver också insyn när det gäller de avtal som sluts med tredjeländer och vad som exakt händer med de EU-medel som till exempel Libyen får. Jag tvivlar på att det ni kallade Libyens hjälp till flyktingar verkligen är till hjälp för flyktingarna, men också här saknar vi insyn, och, som ni sade, om inte ens medlemsstaterna tolkar invandrarnas rättigheter på samma sätt som ni gör, hur ska ni då se till att tredjeländer som Libyen följer er tolkning?

Jag vill påminna er om att parlamentet alltid har stött uppfattningen att det ska vara obligatoriskt att dela ansvaret för att behandla asylansökningar, och jag anser att er rapport om pilotprojektet där endast Frankrike tog emot ett mycket, mycket litet, nästan löjligt antal på 100 flyktingar från Malta visar att vi inte kommer långt med den frivilliga solidariteten. Här behöver vi en viss skyldighet.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Vi vill bekämpa invandringen. Den är ett stort problem. Under tiden håller vårt system på att kollapsa. Låt oss ta itu med de saker som vi verkligen kan ta itu med effektivt.

Invandringen är naturligtvis ett av de största problem som EU står inför i dag. Det är dessutom inte bara ett problem för oss politiker utan också ett problem för människorna i EU:s medlemsstater. Det är kanske en av de största utmaningar som politikerkåren i Europa just nu står inför och ett av de största problemen för våra väljare. Invandringen har mer än ett namn, för mina kolleger har i dag talat om invandringen från Afrika, som framför allt berör länderna i Medelhavsområdet, och vad de har sagt är i vissa avseenden befogat. Jag representerar ett land – Polen – där den olagliga invandringen naturligtvis är mindre, men människor kommer till oss från länderna i f.d. Sovjetunionen och en del kommer från Asien.

Vi står inför frågan om filosofin bakom EU:s kamp mot den olagliga invandringen och – låt oss säga det enkelt – också mot begränsningar när det gäller den lagliga invandringen. Måste denna kamp gå ut över Frontex? Är det verkligen klokt? Skulle det inte vara mer effektivt om de extra pengar som vi vill ge Frontex ges till de länder som har störst problem med den olagliga invandringen och också de medlemsstater vars gränser är en del av EU:s yttre gränser? Jag anser avslutningsvis att detta skulle vara klokare.

Rui Tavares (GUE/NGL). – (PT) Herr Billström, herr Barrot! Vi har inget val när det gäller Genèvekonventionen och de mänskliga rättigheterna. Det enda alternativet är att följa de avtal vi har skrivit under. Lagen är tydlig: att skicka flyktingar som kommer till EU:s kuster till länder som inte har skrivit under flyktingkonventionen är ett brott mot konventionen. Detta är inte någon abstrakt rättsfråga utan ett verkligt argument.

När vi, genom Frontex eller medlemsstaterna, skickar flyktingar till Libyen bryter vi mot konventionen, inte minst eftersom vi genom den italienska regeringens egna siffror vet att 75 procent av de människor som når Europas kuster ansöker om asyl och 50 procent av dessa – omkring 38 procent eller en tredjedel av det totala antalet – har rätt till humanitärt skydd.

Politiska val leder till moraliska val, och just nu står vi inför ett moraliskt val. Är det rätt, är det verkligen moraliskt att över 14 000 människor har dött när de försökt nå Europas kust under senare år? Är det verkligen moraliskt att en stor del av dessa människor som riskerar sina liv först och främst skulle ha rätt till asyl? Är det verkligen nödvändigt att de måste riskera sina liv? Nej, de skulle inte behöva det.

Vi har under lång tid sagt att en uteslutande repressiv invandringspolitik, liksom den som har förts, ställer oss inför dessa val när det gäller människors liv och död och gör oss alla gemensamt ansvariga för varje val i fråga om liv eller död.

Det är inte genom att ösa pengar över Frontex nu i början av dess uppdrag – pengar som Frontex inte kan använda och som kommissionen säger är oklokt att ge till Frontex vid denna tidpunkt – det är inte på detta sätt vi kommer att lösa problemet. Det sätt vi kan lösa problemet på är genom att på nytt granska Frontex' uppdrag, och därefter kan Frontex komma att behöva mer pengar. För att detta ska ske måste Frontex samarbeta och förse FN:s flyktingkommissariat med fullständig information. För att detta ska ske måste Frontex' metoder präglas av humanitära hänsyn, vilket de inte gör för närvarande. Lika allvarligt är förslaget om flyktingfonder. Samtidigt som vi investerar mer i Frontex, minskar dessa fonder.

Roberta Angelilli (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är ärligt talat irriterad över att vissa italienska kolleger inte har försuttit tillfället att på nytt ta upp samma gamla kontrovers, endast i syfte att angripa den italienska regeringen. När det gäller invandring bör vi sluta upp med att ägna oss åt ideologiska konster och i stället inrikta oss på kärnan i de riktlinjer som fastställts i den europeiska pakten för invandring och asyl, som bygger på normer som integration och solidaritet.

Jag uppskattar verkligen kommissionens ansträngningar under senare år, men kommissionsledamot Jacques Barrot kommer att hålla med mig när jag säger att vi behöver öka tempot för att få till stånd en verklig europeisk invandringsstrategi som prioriterar en kompromisslös kamp mot såväl olaglig invandring som smuggling och utnyttjande av människor.

Vi måste agera bestämt mot alla dem som tjänar på människosmugglingen, bland annat arbetsgivare som utnyttjar olaglig arbetskraft. Det är definitivt inte längre acceptabelt att låta invandringen vara ett problem som bara belastar Medelhavsländerna. Det förslag som kommissionen nyligen lagt fram om ett gemensamt återintegrationsprogram är ett steg framåt när det gäller politiskt och praktiskt samarbete mellan medlemsstaterna, men vi är i trängande behov av att genomföra en rad initiativ för att utveckla mer effektiv solidaritet inom gemenskapen.

Därför väntar vi på att tillkännagivandet från Europeiska unionens sittande ordförande snart ska bli verklighet, ett tillkännagivande som bland annat är ett eko av en uppriktig vädjan från den italienske ministern, Franco Frattini, om att en debatt ska dras igång så att vi kan hitta ett sätt att mellan medlemsstaterna rättvist dela det ansvar och de skyldigheter som är förknippade med strömmarna av olagliga invandrare och flyktingar som söker politisk asyl.

Jag anser att detta är den viktigaste frågan för att vi inte ska hamna i den paradoxala situation där vissa medlemsstater, bland annat Italien, Malta, Grekland och Spanien, tvingas ta emot olagliga invandrare medan andra gömmer sig bakom det godtyckliga begreppet frivillig solidaritet. De kan inte gömma sig för detta längre. Jag vill tacka Frankrike som har erbjudit sig att ta emot 100 människor, 100 asylsökande. 100

människor – men det är av de tusentals, tiotusentals, som söker asyl. Jag tackar därför Frankrike, men det är en droppe i havet.

Jag vill avslutningsvis säga att vi, bland annat, inte längre kan betrakta invandringen som en patentrösning. Utan en verklig samarbetspolitik för utveckling där EU måste ha en ledande roll kommer vi att döma en del av världen till en säker och ofrånkomlig framtid i fattigdom och hopplöshet.

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EL) Herr minister, herr kommissionsledamot! Parlamentet har enträget uppmanat till samarbete på EU-nivå med invandrarnas ursprungs- och transitländer. Bland dessa länder finns inte bara Libyen. Där finns också Turkiet. Bortsett från att det är ett ursprungs- och transitland i detta sammanhang är Turkiet också ett kandidatland. Man kan med andra ord säga att Turkiet har en dubbel skyldighet att respektera EU:s politiska principer och institutioner.

I minst fyra fall som inträffat nyligen har Frontex-helikoptrar stoppats av turkisk radar i grekiskt luftrum i samband med patrullering. I går hotade faktiskt ett turkiskt jaktplan att tvinga en Frontex-helikopter att vända.

Vad tänker ni göra, och hur kommer ni från EU:s sida att reagera på detta trakasseri i samband med en insats av en europeisk institution som Frontex?

Obligatorisk solidaritet kan vidare inte bara ha formen av polisiära åtgärder av Frontextyp i de södra staterna. Det måste också finnas solidaritet när det gäller att ta emot invandrare som kommer till våra länder, som inte kan klara så många varje gång. I det här fallet stöder kommissionen och rådet frivillig solidaritet som inte är värt det papper det skrivs på. Kan ni tala om för oss varför ni inte inför obligatorisk solidaritet också i detta sammanhang?

Slutligen borde inte pilotprogrammet mellan Italien, Malta och Libyen vara det enda pilotprogrammet. Varför finns det inget pilotprogram för att skicka tillbaka invandrare till Turkiet, som är ett gapande sår när det gäller just detta speciella problem? Har den grekiska regeringen någonsin begärt detta, herr kommissionsledamot, och ni sade nej? Eller dök bara Libyen, Italien och Malta upp och ni godkände dem utan att fråga några andra?

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Detta ger mig tillfälle att förtydliga två små punkter som jag anser – och som en av mina kolleger nyss sade – belysa hur hycklande vår politik är.

Den första punkten gäller Dublinavtalen. Herr kommissionsledamot, ni känner väl till situationen i Calais. Ni vet att i Calais skulle många människor lätt kunna ansöka om och få status som politiska flyktingar. Varför gör de inte det? Därför att de till följd av Dublinavtalen garanteras att skickas till länder som de inte vill till – ibland av utmärkta skäl. De vill inte komma till Grekland där de nästan inte har någon möjlighet att få flyktingstatus.

I dag är Dublinavtalen ett instrument som fungerar dåligt för att skydda de människor som behöver dem mest och som skapar ett ojämnt förhållande mellan medlemsstaterna. Så låt oss sluta upp att tala om solidaritet när instrument inrättas som skapar ojämlikhet mellan staterna.

Den andra punkten gäller avtalen om återtagande. Jag förstår fullständigt. Syftet är att förhandla om dessa avtal med Turkiet och Libyen, det vill säga leka med tanken att vi har en mycket stor krets av länder som är våra grannar och mycket stora läger med plats för migrationsströmmarna. Detta är oacceptabelt av praktiska, moraliska och politiska skäl, och det vet ni, herr Barrot!

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ska genast börja med att säga att gästfrihet, utan att överdriva, är heligt för mig. Ytterst är det solidaritet mellan människor som ger upphov till de gemenskaper i en stat som styrs genom vissa särskilda förpliktelser: rättigheter och skyldigheter. Därför är jag helt och hållet emot allt som strider mot denna grundläggande bibliska princip. Det är tydligt att det är vårt mottagande av människor och också de sätt vi måste ta emot människor på som samverkar för att skapa integration med allt vad det innebär.

Vad kan vi göra? Var ska vi placera dessa desperata människor som kommer till medlemsstaterna, och hur ska vi samtidigt kunna undvika de spänningar som följer och som vi ibland ser som hat, ilska och raseri som leder till ganska oroväckande former av motsättningar?

När vi värnar om rätten till asyl, en princip som också har åberopats de senaste dagarna, vad ska vi då göra för att se till att dörren inte samtidigt lämnas öppen för falska asylsökande, vilket är den täckmantel som

vissa människor använder, människor som gömmer sig bakom denna allmängiltiga rättighet och som har inte har något att skaffa med rätten till asyl men allt att göra med olaglighet och brottslighet?

Tror vi verkligen, herr Billström, att allt detta ansvar kan axlas av enskilda länder? Hittills har EU troligen agerat med en viss osäkerhet, men jag anser att vi inte längre kan dröja med att få till stånd en samlad, verklig strategi för invandringen. EU får inte komma med många olika budskap, som man tidigare har gjort, och får inte tvinga de mest utsatta och sårbara enskilda gränsstaterna till isolering. Vi kan inte göra det utan att tillsammans komma fram till en gemensam ståndpunkt, en ståndpunkt som vi hittills har saknat, men vars grundläggande principer ständigt försvaras.

EU får inte strunta i att se sina gränser som en europeisk fråga istället för en fråga för enskilda stater. Vi får inte, vilket redan har hänt i denna kammare, ägna oss åt simpla, teatraliska debatter om vad den italienska regeringen eller andra regeringar gör. För mig är det helt otänkbart att de tragedier som har inträffat utanför kusten vid Lampedusa och i Ceuta och Melilla inte har något att göra med Bryssel, Berlin och Paris.

Spänningar mellan de enskilda staterna och EU bottenar i detta och skapar problem, och det ökar också EU:s demokratiska underskott som bara kommer att förvärras eftersom det inte finns någon samordnad invandringspolitik. Det förstärker intrycket att staternas egenintressen kommer före det allmänna bästa. Det förstärker den otillfredsställande uppfattningen att Bryssel och Strasbourg alltför ofta befattar sig med oväsentliga frågor och inte sådana som berör allmänheten. Ytterst undergräver det EU:s politiska identitet.

Därför hoppas jag att det svenska ordförandeskapet ska börja med att få till stånd ett avtal med de mest utsatta länderna för att man ska kunna tänka logiskt och åstadkomma det som hittills har saknats, nämligen en kraftfull, balanserad, hållbar och strikt gemensam invandringspolitik.

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Herr talman, herr Barrot, herr Billström, mina damer och herrar! Vi krävde denna debatt för att rikta EU:s uppmärksamhet på de allvarliga kränkningar av mänskliga rättigheter som sker i Italien. Sedan maj har över 1 000 invandrare gripits till havs av de italienska myndigheterna och lämnats över till Libyen i samband med inofficiella och godtyckliga avvisningar utan att människorna har identifierats, getts möjlighet att överklaga eller fått tillgång till asylprövningsförfaranden, med risk att utsättas för omänsklig och förnedrande behandling i Libyen. Som kommissionsledamot Jacques Barrot bekräftade när han bad Italien om närmare upplysningar anser vi att dessa metoder kränker de grundläggande principer som EU bygger på.

Ett agerande av detta slag överensstämmer varken med Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, gemenskapsrätten – särskilt inte kodexen om Schengengränserna och direktivet om återsändande – eller italiensk lagstiftning. I går uppmanade FN Italien att följa internationell rätt, och i går överklagade också 24 somaliska och eritreanska flyktingar som avvisats av Italien till Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i Strasbourg med hänvisning till brott mot Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

Dessutom har olaglig invandring blivit ett brott i Italien, en försvarande omständighet. Själva det faktum att man är invandrare innebär diskriminering och ojämlikhet och leder till strängare straff för samma brott. Det faktum att man är en olaglig invandrare, precis som föfäderna i våra italienska, portugisiska, polska, grekiska och italienska samhällen, gör att man inte får tillgång till grundläggande rättigheter och den mest grundläggande vården, bland annat hälso- och sjukvård, av rädsla för att man ska bli anmäld. Detta sker i Italien och har också kritiserats av juridiska experter och grundlagsexperter samt av sekulära och katolska sammanslutningar.

Vad tänker kommissionen göra för att stoppa dessa brott? Parlamentet har alltid stött kampen mot olaglig invandring, men endast med respekt för grundläggande rättigheter.

Vi skulle vilja veta om kommissionen tänker vidta åtgärder mot italiensk lagstiftning och granska avtalet mellan Italien och Libyen. Tjugo år efter Berlinmurens fall kan vi inte tillåta vissa regeringar att bygga nya murar.

Niki Tzavela (EFD). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Verkligheten överträffar allt som sägs i denna kammare.

Vi ser hur president Muammar Khadafi ägnar sig åt denna fråga och hur internationella medier ständigt rapporterar att det behövs 1 miljard euro om Libyen ska fullgöra sina åtaganden. Vi ser hur Turkiet – en stat som vill ansluta sig till EU – dagligen avvisar Frontex' flygplan och hur EU låter bli att reagera på detta som man borde.

Vi ser människosmugglare som transporterar olagliga invandrare och ger dem instruktioner om hur de ska skjuta sig i armen eller benet om de skulle gripas, så att medlemsstaterna tvingas använda och tillämpa en annan typ av lagstiftning än den som reglerar olaglig invandring, eftersom det nu handlar om skadade människor. Vi ser människosmugglare som ger olagliga invandrare instruktioner om att de ska förstöra sina papper innan de kommer till ett land så att värdländer som Grekland inte har någon aning om vart de ska skickas. Vi ser invandrare som hävdar att de söker asyl men inte har några papper så att vi kan fastställa uppgifterna.

Det är kaos, herr kommissionsledamot, och ordningen måste återställas någon gång med en strikt och bestämd ståndpunkt från EU i denna fråga.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Herr talman, herr vice talman, mina damer och herrar! Vi hör det upprepas att medlemsstaterna erkänner behovet att inrätta en gemensam invandringspolitik på EU-nivå och en politik som syftar till social integration av invandrarna.

Som vi ser dagligen är detta emellertid långt ifrån verklighet. Inom ramen för budgetarbetet har till exempel integrationsfonden fått kraftigt minskade resurser. När det gäller medlemsstaterna fortsätter många av dem att ensidigt införa strikt lagstiftning och andra bestämmelser för flyttning till och inom deras territorium, att begränsa tillgången till arbetsmarknader, sociala system och utbildningssystem och försvåra familjeåterförening.

På samma sätt går EU:s politik för kampen mot olaglig invandring och för yttre gränskontroll ytterst sett ut på att skicka vidare ansvaret för gränskontroll till våra grannar, stick i stäv med mänskliga rättigheter. Vi har sett detta hända mellan Italien och Libyen.

Tendensen att betrakta problemen som yttre frågor gör det slutligen möjligt för EU att bli kvitt sitt ansvar. Detta är oacceptabelt. De extra resurser som Frontex får kommer aldrig att kunna ersätta den nödvändiga solidaritet som måste förena medlemsstaterna och som kan göra det möjligt för dem att tillsammans ingripa för att ta emot människor som behöver internationellt skydd och ta emot den utländska arbetskraft som behövs för att möta framtidens demokratiska utmaningar.

Vilka åtgärder vidtar ni för att se till att vi får till stånd en verklig solidaritet och verkliga lösningar på invandrarnas lidande?

Rita Borsellino (S&D). – (IT) Herr talman, herr Barrot, herr Billström, mina damer och herrar! Under de senaste dagarna, när ni har formulerat den europeiska asylplanen, har ni själv, herr Barrot, talat om fasthet i kampen mot den olagliga invandringen och medmänsklighet när vi tar emot dem som utsatts för förföljelse. Överfört till juridiska termer innebär det att garantera skydd och rätt till asyl för dem som flyr svält, krig och förföljelse och att hindra att de utvisas till länder där deras liv är i fara eller där de riskerar att utsättas för omänsklig behandling.

Det är faktiskt raka motsatsen till vad den italienska regeringen gör, vilket vi har sett i samband med den senaste tragiska avvisningen av 75 invandrare från Eritrea och Somalia till Libyen, som genomfördes utan att man åtminstone kontrollerade om det fanns några potentiella asylsökande, vilket internationell lag kräver, och som fördömdes i går av FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter. Ett avtal mellan Italien och Libyen kan inte göra det området av havet till en frizon där mänskliga rättigheter kränks.

Jag uppmanar därför kommissionen att vidta åtgärder så snart som möjligt för att se till att bestämmelserna i internationell lag återställs och följs. Jag vill vidare veta vilka framsteg som har gjorts när det gäller förhandlingarna om det bilaterala avtal mellan EU och Libyen som redan har varit på gång ett antal år. När räknar ni med att slutföra det? Kan rådet och kommissionen bekräfta att detta avtal skulle ha företräde framför avtalet mellan Italien och Libyen? Kan ni för parlamentet förklara de viktigaste punkterna när det gäller hur man ska tackla den olagliga invandringen och garantera rätten till asyl samt principen om "non-refoulement"?

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Herr talman! Det är en stor glädje för mig att få ordet för första gången under detta plenarsammanträde för att berömma minister Tobias Billström för hans djupa förståelse – och eftersom jag ursprungligen är italiensk medborgare kan jag säga det – för den allvarliga situation som Medelhavsländerna och människorna där står inför.

Jag vill välkomna hans insatser för att uppnå enighet om en gemensam europeisk invandringspolitik, som det finns ett mycket stort behov av. Jag vill också välkomna hans initiativ till byrån för samarbete i asylfrågor, vilket är ett mycket praktiskt och konkret sätt att stödja de medlemsstater som känner sig betungade och att inleda ett samarbete mellan medlemsstaterna.

Jag vill be minister Tobias Billström att han, förutom de åtgärder han redan har talat om, kanske skulle kunna närmare utveckla vilka åtgärder vi ur ett långtidsperspektiv kan vidta för att stödja Medelhavsländerna och människorna där, enligt sitt synsätt där humanitet, solidaritet och fasthet motväger alla former av olaglighet.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Herr talman! Vi behöver utan tvekan en gemensam invandringspolitik, och vi behöver stärka vårt samarbete med tredjeländer och göra det mer sammanhängande och effektivt. Som debatten har visat är Libyen och Turkiet viktigast inom detta samarbete.

Turkiets uppträdande är provocerande. De lägger gång på gång hinder i vägen, och jag vill upplysa parlamentet om det och tala om för Jacques Barrot att de hindrar Frontex' helikoptrar och flygplan i samband med deras uppdrag och patrulleringar för EU:s räkning. Parlamentsledamöterna från Ny demokrati har genomfört en parlamentarisk granskning. Herr Barrot, ni kommer att få utförliga upplysningar om dessa fall av provokation och om Turkiets provocerande uppträdande.

När det gäller återtagande och återflyttning måste vi stärka Frontex ytterligare och organisera gemensamma återsändningsflygningar. Herr Barrot, herr talman, skynda er att besöka Turkiet och Libyen. Problemet är mycket akut. Vänta inte till slutet av året. I dag eller i morgon ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Barbara Lochbihler (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Gränspersonal i EU:s medlemsstater får inte avvisa potentiella asylsökande som kommer sjövägen eller eskortera dem bort, hindra dem från att resa vidare eller skicka tillbaka dem till länder som inte är med i EU. Detta fastslås i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. I dag har vi än en gång fått höra många exempel på hur Frontex inte följer dessa bestämmelser i praktiken. Därför behöver vi kontroller på detta område. Vi behöver kontrollerna som medlemmar av Europaparlamentet, för det är vårt ansvar att se till att bestämmelserna i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna följs.

Jag vill ställa följande fråga till er: I vilken utsträckning kan vi övervaka att gränspersonal på internationella vatten följer de rättsliga krav som rör de mänskliga rättigheterna? I åratal har vi känt till att Frontex har kränkt mänskliga rättigheter i enskilda fall. I all sin verksamhet undergräver emellertid Frontex också allvarligt EU:s trovärdighet när det gäller skydd av mänskliga rättigheter.

Alf Svensson (PPE). - Herr talman! Tack statsrådet Billström. Jag undrar om vi emellanåt inte fixerar oss lite för mycket just vid ordet illegal invandring. Det kan ändå inte vara illegalt att fly för sitt liv, för mänskliga fri- och rättigheter gäller alla oberoende var de än bor.

Jag skulle gärna vilja stryka under att det också måste vara angeläget att hålla reda på hur förhållandena är i de länder från vilka människorna flyr. Kanske kunde EU engagera sig mer, göra mer i de länderna, så att människor slapp ge sig iväg och sedan bli kallade för illegala flyktingar. Kanske är vi för fixerade, som sagt, vid ordet illegal. Det är som sagt var legalt att stå upp mänskliga fri- och rättigheter både inom EU och utanför EU.

Antonio Cancian (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I förmiddags var det nästan som att vara i det italienska parlamentet med er som talman. I alla händelser anser jag att invandring innebär säkerhet och respekt för mänskliga rättigheter. Men tyvärr har globaliseringen och utvidgningen av EU till 27 länder gått för snabbt utan att lämpliga åtgärder har vidtagits för att trygga säkerheten och respekten för mänskliga rättigheter.

Jag har lyssnat på kommissionen. Strategin är klok och de framtida åtgärderna är utmärkta, men vi glömmer att frågan är brådskande och dramatisk och att vi befinner oss i en krissituation. Det som sades i förmiddags är giltigt i en normal situation, men i dag – särskilt i Italien – är situationen inte normal. Därför uppmanar jag kommissionen att ägna mer uppmärksamhet åt taktiken än åt strategin och att betrakta problemet som helt och hållet europeiskt. Tack.

Talmannen. – Den sittande talmannen just nu är visserligen italienare, men debatten var långt ifrån bara italiensk. Lyckligtvis, ska vi säga, var den mångsidig och fick bidrag från olika håll och olika ståndpunkter i EU.

Tobias Billström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Först och främst vill jag tacka för en mycket intressant debatt. Många värdefulla åsikter har förts fram här idag. Jag vill nämna Simon Busuttils synpunkter om stärkt samarbete med Libyen. Jag hoppas kunna resa dit tillsammans med kommissionsledamot Jacques

Barrot för att utveckla samarbetet, samtidigt som arbetet med Turkiet fortsätter. Jag håller även med Juan López Aguilar, ordförande i LIBE-utskottet, om att ett sätt att tackla olaglig invandring är att öppna upp för laglig invandring. Det avlastar bl.a. asylsystemet.

De kriminella nätverk som utnyttjar människors desperation måste bekämpas. Det svenska ordförandeskapet kommer att arrangera en särskild konferens i Bryssel om detta och kampen mot människosmuggling. Det är det svenska ordförandeskapets absoluta prioritet att försöka nå överenskommelse om stödkontoret för asylfrågor och att förbättra det praktiska samarbetet. Vi hoppas naturligtvis på Europaparlamentets stöd i denna fråga.

Till Sonia Alfano vill jag gärna säga att det är viktigt att de rättsakter som antagits av Europeiska rådet efterlevs och att alla medlemsstater genomför dem som det är beslutat. Det är också viktigt att involvera FN:s flyktingkommissariat i vårt arbete för att få den höga kvalitet som vi eftersträvar. Jag måste också säga att jag instämmer i Timothy Kirkhopes bedömning av vikten av att separera asyl och arbetskraftsinvandring från varandra. Slutsatsen av detta resonemang blir naturligtvis att EU dels behöver ett gemensamt europeiskt asylsystem, dels bättre möjligheter för laglig arbetskraftsinvandring byggt på nationella behov, rättssäkerhet och skydd från lönedumpning och social exploatering.

Därmed behöver vi varken Willy Meyers, Gerard Battens eller Louis Bontes politik. Vi behöver en sansad och genomtänkt migrationspolitik för att förbättra den demografiska strukturen i EU och stärka ekonomin och välfärden.

Anna Corazza Bildt och Alf Svensson tog upp frågan om hur vi ska komma till rätta med dödsfallen i Medelhavet. Det finns ingen ensam lösning på migrationsproblematiken. Det krävs en paketslösning med flera initiativ inom olika områden. Ett ökat samarbete med ursprungs- och transitländerna är särskilt viktigt. Bl.a. måste utvecklingssamarbetet med dessa länder öka för att skapa stabilitet, trygghet och hållbarhet.

Ursprungs- och transitländerna och medlemsstaterna måste även stärka sjöräddningen. Därutöver måste ländernas ansvarsfördelning för sjöräddningsinsatser klargöras. Dessutom måste en gemensam tolkning av regelverket på sjöräddningsområdet komma till stånd utifrån å ena sidan rätten till internationellt skydd och å andra sidan den internationella havsrätten.

Till sist vill jag för egen och ordförandeskapets del tacka så mycket för möjligheten för att komma hit till Europaparlamentet och delge våra åsikter. Det är viktigt att understryka att vår strategi måste bygga på flera olika ben och insatser. Det tycker jag att den här debatten tydligt har visat. Tack så mycket!

(Applåder)

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Den här debatten har visat, om det nu var nödvändigt att visa det, hur omfattande migrationsproblemen är.

Jag vill framhålla att vår strategi måste vara väl avvägd mellan en vägran att acceptera olaglig invandring, som för övrigt ofta kan tillskrivas smugglare och människohandlare, en önskan att när det gäller kampen mot olaglig invandring främja en viss typ av laglig invandring, ett beslut som kommer an på medlemsstaterna, samt också en önskan att under alla omständigheter bevara skyldigheten att ge asyl.

Först och främst vill jag mycket kort svara på frågan om Frontex och framhålla att vi håller på att utarbeta ett förslag till ändring av Frontexförordningen och Frontex' arbetsmetoder. Jag har definitivt noterat den önskan om större insyn som har uttryckts.

Å andra sidan ska vi också försöka att förtydliga de bestämmelser som ska bidra till att gemenskapsrätten och internationell rätt tillämpas konsekvent inom ramen för Frontex' verksamhet.

När det gäller de italienska problemen ska jag säga att vi i juli skickade en skrivelse till de italienska myndigheterna där vi begärde all användbar information om återsändande av båtar som stoppats på internationella vatten. Vi har just fått svar från de italienska myndigheterna, och våra tjänsteavdelningar håller just nu på att granska det noga.

Jag vill tillägga att gemenslagslagstiftningen kräver att medlemsstaterna genomför gränskontrollinsatser i överensstämmelse med principen om "non-refoulement". Denna princip innebär att en stat inte får skicka tillbaka människor till ett område där de kan löpa risk att utsättas för tortyr, straff eller omänsklig eller kränkande behandling. När det gäller asylsökande och flyktingar kan de inte sändas tillbaka till länder där deras liv och frihet kan hotas på grund av deras ras, religion eller nationalitet. Kort sagt, vi ser till att denna skyldighet att ge skydd upprätthålls.

Slutligen vill jag på nytt upprepa vår och Tobias Billströms önskan att med Libyen å ena sidan och Turkiet å andra sidan inleda en verklig dialog som låter oss gå till botten med frågan så att vi kan samarbeta om gränskontroll för att hindra olaglig invandring, men också för att se hur vi, med stöd av FN:s flyktingkommissariat, kan försöka få till stånd åtgärder i dessa Medelhavsländer som innebär att verkliga asylsökande inte måste vända sig till smugglare eller människohandlare för att nå Europas kuster och att de får sina asylansökningar behandlade i dessa länder.

Det är i så fall en viktig dialog som kommer att uppta det här sista kvartalet. Jag vill tacka det svenska ordförandeskapet för dess villighet att samarbeta så effektivt.

Avslutningsvis vill jag på nytt upprepa att vi behöver en europeisk strategi för migrationsrörelser. Vi anser att medlemsstaterna verkligen måste visa mer solidaritet med varandra. Medlemsstaterna berörs av samma problem. Det måste sägas att olaglig invandring i sista hand berör alla medlemsstater och inte bara dem vid de yttre gränserna.

Jag anser att det verkligen är viktigt att denna solidaritet kommer till stånd. Vi föreslår att det ska ske på frivillig grund, men för att kunna bli ett verkligt svar på problemen kommer det utan tvekan att vara nödvändigt att formalisera den frivilliga grunden.

Där har ni det. Jag ska inte dra ut på svaren. Jag har gjort många anteckningar under de olika anföranden som hållits.

Jag vill sluta med en enträgen vädjan till Europaparlamentet att hjälpa oss särskilt när det gäller denna strategi, denna europeiska asylpolitik. Jag vill påpeka – eftersom frågan har väckts – att vi har önskat förbättra tillämpningen av Dublinavtalet genom att tillåta en viss flexibilitet. Vi har sökt rådets och parlamentets tillåtelse att inrätta byrån för samarbete före årets slut, och vi kommer också att utarbeta en harmonisering av instruktionsmetoderna. Allt detta bidrar till en verklig europeisk asylpolitik som jag anser stämmer helt med de normer som det, enligt min uppfattning, råder allmän enighet om i EU. Vi tror på dessa normer. De måste omsättas i handling.

Jag är i alla händelser tacksam över att Europaparlamentet hjälper oss med denna svåra uppgift.

(Applåder)

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elisabetta Gardini (PPE), skriftlig. – (IT) Den olagliga invandringen är ett verkligt gissel som i många år framför allt har drabbat länderna i södra EU, särskilt Italien, Malta och Spanien. Det är väl känt att bland alla EU:s medlemsstater är det den italienska regeringen som får ta emot flest olagliga invandrare, desperata människor huvudsakligen från Afrika, som söker en bättre framtid.

Tvärt emot vad som påstås av företrädare för den italienska vänstern, som för femtielfte gången har utnyttjat Europaparlamentet på ett olämpligt sätt för att komma med obefogade angrepp mot den italienska regeringen under ledning av Silvio Berlusconi, tillhandahåller mottagningscentren sjukvård, kost och logi samt rättshjälp under den tid det tar att avgöra om en olaglig invandrare får stanna i Italien eller om han eller hon enligt internationella avtal måste skickas tillbaka.

Det finns ett starkt behov av att anta effektiva gemenskapsåtgärder för invandring och asyl. Vi kan inte på allvar föreställa oss att Italien kan ta på sig allt ansvar som står i samband med en företeelse som kommer att öka exponentiellt.

En del ledamöter har framfört idén att vi ska införa "kvoter för olaglig invandring". Detta är ett fall då goda avsikter tyvärr inte backas upp av konkret politisk vilja. Först nyligen belyste det svenska ordförandeskapet svårigheten att få bifall för dessa kvoter.

Louis Grech (S&D), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar denna debatt, som ger uppmärksamhet åt den splittrade och inkonsekventa politik som EU för när det gäller gränskontroll, invandring och asylsökande. Jag är glad att höra att rådet och kommissionen erkänner att detta är prioriterade frågor, men hittills har vi bara sett halvmesyryr för att ta itu med dem och inga betydelsefulla resultat. Det tycks saknas politisk vilja på EU-nivå att tillhandahålla tillräckliga resurser för att angripa dessa frågor på ett rättvist sätt. För närvarande bär medlemsstater med yttre gränser större delen av bördan, och deras situation förvärras dagligen på grund av bristande resurser och förmåga. En del goda förslag har diskuterats på sista tiden, t.ex. översynen av Frontex'

mandat, ett EU-övergripande vidarebosättningsprogram för flyktingar och inrättandet av en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor. Jag uppmanar kommissionen att agera snabbt för att de ska genomföras. Vi behöver fler lösningar som bygger på att bördan delas eftersom det är det enda tillfredsställande svaret. Kommissionen och rådet måste visa större beslutsamhet när det gäller att förse Frontex med nödvändiga medel. För att skydda våra gränser effektivt måste Frontex ha sin egen utrustning och sina egna tillgångar samt vara verksamt året runt.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Schengenrådets framtida utvidgning till att omfatta Rumänien kommer att göra det ännu viktigare att garantera säkerheten vid Rumäniens yttre gränser och därmed öka Frontex betydelse i Rumänien. Frontex måste spela en allt större roll i processen med att förbättra övervakningen och kontrollen av Rumäniens yttre gränser, som står för mer än 2 000 km av EU:s yttre gräns, med andra ord Schengenrådets framtida yttre gräns. Förra året ingick Frontex samarbetsavtal med Ryssland och länderna i före detta republiken Jugoslavien, samt med Ukraina och Moldavien. Det är ett framsteg när det gäller förvaltningen av alla gränser. En välkommen åtgärd i det här läget vore om Europeiska kommissionen undersökte hur Frontex skulle kunna använda denna rättsliga grund. Möjligheten att ingå samarbetsavtal med andra tredjeländer är en annan fråga som kommissionen måste undersöka. Att ingå så många avtal som möjligt av detta slag kommer att underlätta den effektiva samordningen av gemensamma operationer och följaktligen bidra till respekten för de mänskliga rättigheterna och de medborgerliga friheterna och till kampen mot gränsöverskridande brottslighet.

Tiziano Motti (PPE), skriftlig. – (IT) Jag instämmer i Jercy Buzeks uttalande om att invandringen alltid har gynnat Europa, eftersom det rör sig om reglerad och integrerad invandring som respekterar mottagarlandets institutioner och lagar. Med tanke på behovet av social förnyelse och personalomsättning och eftersom kulturella utbyten berikar människor är invandring en värdefull resurs. Med våra judisk-kristna rötter följer begreppet medmännisklighet och gästfrihet mot människor som har det svårt.

Men när den olagliga invandringen leder till katastrofsituationer, lidande, brottslighet och osäkerhet är det dock nödvändigt med en påtaglig integrationsstrategi på nivåer som länderna kan upprätthålla demografiskt sett. Vi lurar oss själva om vi tror att problemet är begränsat till länderna vid Medelhavet: medborgarnas fria rörlighet inom EU kan inte annat än uppmuntra till fri rörlighet för många olagliga invandrare som ägnar sig åt brottslighet. Alla EU-stater har ett moraliskt och direkt intresse i detta eftersom det handlar om brottslighet och säkerheten för den halva miljard medborgare som har gett oss ett mandat att skydda dem genom brådska och påtagliga åtgärder, såväl när det gäller befintliga problem som de problem som sannolikt snabbt kan uppstå. Medborgarnas rättigheter kan inte bytas ut mot medlemsstaternas allmänna likgiltighet eller mot Europeiska kommissionens soloniska varningar.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

5. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

5.1. Avtal mellan EG och Mongoliet om vissa luftfartsaspekter (A7-0001/2009, Brian Simpson)

5.2. Avtal EG-Kina om sjötransport (Bulgariens och Rumäniens anslutning) (A7-0002/2009, Brian Simpson)

5.3. Användning av Europeiska unionens solidaritetsfond (A7-0008/2009, Reimer Böge)

5.4. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (A7-0006/2009, Reimer Böge)

5.5. Förslag till ändringsbudget nr 6/2009 (A7-0003/2009, Jutta Haug)

5.6. Förslag till ändringsbudget nr 7/2009 (A7-0009/2009, Jutta Haug)

5.7. Förslag till ändringsbudget nr 8/2009 (A7-0010/2009, Jutta Haug)

Talmannen. - Omröstningen är härmed avslutad.

6. Röstförklaringar

Skriftliga röstförklaringar

- Betänkande: Simpson (A7-0001/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Till följd av EG-domstolens domar i Open Skies-målen har kommissionen tillåtit ersättningen av de bilaterala avtal som ingåtts mellan vissa medlemsstater och tredjeländer med gemenskapsavtal. Kommissionen har därför förhandlat fram ett avtal som kommer att ersätta de bilaterala avtalen mellan Mongoliet och vissa EU-medlemsstater.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Detta förslag syftar till att ersätta vissa bestämmelser i de bilaterala luftfartsavtal som tidigare ingåtts mellan EU-medlemsstaterna och Mongoliets regering, och rör aspekter som jag anser är av avgörande vikt, däribland tekniska frågor, bränslebeskattning och prissättning.

Jag välkomnar särskilt den vikt som fästs vid förenligheten med gemenskapens konkurrensrätt, eftersom vissa bestämmelser i tidigare bilaterala avtal var tydligt konkurrensbegränsande. Jag stöder därför Brian Simpsons betänkande, eftersom det följer dessa allmänna riktlinjer.

- Betänkande: Simpson (A7-0002/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) När Rumänien och Bulgarien anslöt sig till EU angavs det i deras anslutningsakt att ett protokoll skulle behöva utarbetas om ändring av avtalet om sjötransport mellan EU och dess medlemsstater och Kina. Jag röstar för ingåendet av detta protokoll.

- Betänkande: Böge (A7-0008/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för betänkandet om användning av EU:s solidaritetsfond till förmån för Frankrike, eftersom jag anser att denna fond hjälper länder att effektivt och flexibelt bemöta situationer som orsakas av naturkatastrofer, i detta fall stormen i sydvästra Frankrike i januari i år som orsakade allvarliga skador. Detta finansiella solidaritetsinstrument används i fall då de skador som orsakats av en katastrof är så allvarliga att de nationella resurserna inte räcker till för att effektivt bemöta krisen, och syftar till att stimulera den ekonomiska återhämtningen och möta den drabbade medlemsstatens behov.

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för betänkandet av min tyska kollega och vän Reimer Böge, i vilket Europaparlamentet uppmanas att godkänna förslaget till beslut om användning av Europeiska unionens solidaritetsfond för att avsätta omkring 109 miljoner euro i åtagande- och betalningsbemyndiganden under 2009 som hjälp till Frankrike, som drabbats av en katastrof orsakad av stormen Klaus som i januari 2009 drog fram genom 31 departement i sydvästra Frankrike och orsakade allvarliga skador till ett värde av omkring 4 miljarder euro. Jag vill använda detta anförande för att gratulera Alain Lamassoure, som är ordförande för parlamentets budgetutskott, till att han så snabbt hanterat denna fråga tillsammans med Europeiska kommissionens tjänsteavdelningar.

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) I januari 2009 drog en storm genom sydvästra Frankrike och orsakade allvarliga skador, och därför har Frankrike rätt att ansöka om medel från Europeiska unionens solidaritetsfond. Jag har röstat för användningen av dessa medel.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Enligt min åsikt är solidariteten mellan EU:s medlemsstater och i synnerhet EU:s stöd för katastrofdrabbade länder ett tydligt tecken på att EU inte längre bara är ett frihandelsområde. Genom att anta särskilda stödinstrument som Europeiska unionens solidaritetsfond visar den gemenskap som vi försöker skapa "förenade i mångfalden" sin förmåga att förbli enad vid motgångar, också i situationer som ställer stora krav på mänskliga och materiella resurser. Det är något som jag verkligen välkomnar.

Jag hoppas att solidaritetsfonden inte används särskilt ofta, eftersom det skulle innebära att EU inte drabbas av många allvarliga katastrofer, men jag hoppas också att dess struktur och tillgänglighet blir allt bättre och regelbundet omvärderas, så att fonden kan möta eventuella verkliga behov snabbt och utan byråkrati.

Jag måste nämna de bränder som har rasat i mitt land, särskilt under 2003, och jag erkänner hur viktiga och användbara mekanismer som denna fond har varit. Jag anser att de särskilt svåra tider som Frankrike upplevde i januari i år berättigar till användning av fonden. De överväldigande positiva rösterna i budgetutskottet bekräftar att detta är en bra åtgärd.

Véronique Mathieu (PPE), skriftlig. – (FR) Jag välkomnar ingripandet genom Europeiska unionens solidaritetsfond – som Frankrike kommer att dra nytta av – för att bidra till att åtgärda de skador som orsakades av stormen i januari 2009 som drabbade den europeiska och franska skogsbrukssektorn hårt. De beviljade beloppen bör vara tillgängliga i oktober 2009, med andra ord nio månader efter stormen. Detta ingripande är snabbare än den genomsnittliga tiden för ingripanden genom fonden, som uppgår till omkring ett år från tiden för katastrofen till utbetalningen av stödet.

Samtidigt som det är rätt att välkomna dessa framsteg är det värt att fortsätta att kräva att fonden ska tilläggiggöras snabbare. Det nuvarande förfarandet för förvaltning av solidaritetsfonden gör detta svårt. Ett reviderat förslag till förordning lades dock fram av Europeiska kommissionen och fick stöd av en stor majoritet i parlamentet i maj 2006. Jag beklagar att rådet fortfarande inte har behandlat denna fråga och vill nu uppmuntra det att snarast möjligt överväga möjligheten att ta Europeiska unionens solidaritetsfond i bruk snabbare.

- Betänkande: Böge (A7-0006/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet av min tyska kollega och vän Reimer Böge, i vilket Europaparlamentet uppmanas att godkänna förslaget till beslut om användning av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) i syfte att avsätta 4,1 miljoner euro i åtagande- och betalningsbemyndiganden för att hjälpa de spanska och portugisiska textilsektorerna (i Katalonien och Norte- och Centro-regionerna). Syftet är att ge stöd till de arbetstagare som drabbats av konsekvenserna av de betydande förändringarna i strukturen för den internationella handeln och hjälpa dem tillbaka in på arbetsmarknaden. Jag delar mina kollegers åsikt om att användningen av denna fond bör snabbas upp och om att bedöma möjligheten att komplettera fonden med andra befintliga instrument, som exempelvis socialfonden.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Europaparlamentets och rådets förslag till beslut om användning av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter i syfte att ge extra stöd till portugisiska arbetstagare som drabbats av uppsägningarna inom textilsektorn och av konsekvenserna av de stora strukturella förändringarna i världshandelsmönstren.

Användningen av 832 800 euro från fonden syftar till återintegrering av arbetstagare på arbetsmarknaden genom personliga sysselsättningsplaner som utarbetas tillsammans med arbetstagarna, vilka omfattar personlig kunskapsutveckling och strategier för inträde på arbetsmarknaden.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) EU-stöd, särskilt från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, är av grundläggande vikt för att hjälpa dem som har förlorat sina arbeten på grund av de omlokaliseringar som har skett på den globaliserade marknaden. Portugal har under senare år, särskilt till följd av den världsekonomiska krisen, erfarit effekterna av problemet med hur arbetslösa ska fångas upp och åter föras in på arbetsmarknaden.

Oräkneliga företag har omlokaliserats för att utnyttja de lägre arbetskostnaderna i t.ex. Kina och Indien, vilket fått allvarliga konsekvenser för hela den nationella ekonomin. Godkännandet av medel från Europeiska globaliseringsfonden för att hjälpa dessa arbetstagare är mycket viktigt inte bara för att förbättra deras personliga och familjemässiga situation, utan även för hela den nationella ekonomin, eftersom syftet med dessa exceptionella åtgärder på längre sikt är att hjälpa dessa arbetstagare att hitta och behålla ett nytt jobb.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet, eftersom jag anser att detta stöd är viktigt för de portugisiska arbetstagarna. Jag anser dock att Portugals ansökan inte var ambitiös nog. Den portugisiska regeringen ansökte om 833 euro från Europeiska globaliseringsfonden för varje arbetstagare som sagts upp inom textilsektorn, medan Spanien ansökte om 3 006 euro per arbetstagare inom samma sektor.

Jag är också aningen förvånad över att Europeiska globaliseringsfonden, mitt i en ekonomisk kris med en allt större arbetslöshet där också globaliseringens effekter är kännbara, har fått och godkänt så få ansökningar från medlemsstaterna. Europeiska globaliseringsfonden har faktiskt 500 miljoner euro tillgängliga för medlemsstaterna i år, och hittills har endast ca 60 miljoner euro använts.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi har röstat för detta betänkande, eftersom Europaparlamentet godkänner ett bidrag på 832 800 euro till Portugal för att hjälpa arbetstagare som sagts upp inom textilindustrin i Portugals Norte- och Centro-regioner. Detta är dock en liten summa, och den utgör endast en lindrande åtgärd med tanke på den allvarliga arbetslöshet som i dag råder i Portugal, särskilt i dessa regioner.

Liksom vi alla vet ansökte Portugal till Europeiska kommissionen om dessa medel i januari i år, och ansökan rör 1 588 uppsagda personer under februari och november 2008 i 49 textilföretag i landets norra och centrala regioner.

Man har dock också godkänt 3 306 750 euro i stöd till 1 720 uppsagda arbetstagare vid 30 textilföretag i Katalonien i Spanien.

Men vad som verkligen behövdes var en politik för att stödja produktionen, särskilt inom textilsektorn, för att förhindra fler företagsnedläggningar och fler uppsägningar.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Samtidigt som jag instämmer i den grundläggande principen anser jag att krisens allvarsgrad kräver åtgärder på en helt annan skala, inte minst för att göra det möjligt för små och medelstora företag att få tillgång till lån och att få lån som leder till sysselsättning, territoriell utveckling och utveckling av människors kompetens.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Spaniens och Portugals förslag om användning av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter tydliggör återigen globaliseringens konsekvenser. I länderna i Sydostasien och i synnerhet i de särskilda ekonomiska zonerna, där människor exploateras och saknar sociala minimistandarder i sitt arbete, produceras textilier till dumpningspriser som sedan säljs på den europeiska marknaden.

De europeiska företagen, som respekterar arbetstagarnas sociala rättigheter, vilka har fastställts och förvärvats under loppet av årtionden, missgynnas på grund av de därigenom högre kostnaderna. Vi måste omedelbart stoppa en fortsättning av denna utveckling. Ett förbud måste införas snarast möjligt för import av produkter till EU som inte produceras enligt specifika sociala minimistandarder. Till dess att detta genomförs kan vi endast arbeta för att minska de skador som globaliseringen orsakar i de berörda länderna. Jag har därför utan förbehåll röstat för att använda stöd från fonden.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Genom att erkänna globaliseringens negativa konsekvenser, vilka är alltför tydliga i EU:s industriregioner, bygger Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter på EU-projektets solidaritet och för EU närmare människor genom att ge de arbetstagare stöd som drabbats hårdast av dessa förändringar. Portugals Norte- och Centro-regioner, där ekonomin byggt på traditionella sektorer som textilindustri, har moderniserats sedan början av 1990-talet i ett försök till anpassning till den snabbt ökande konkurrensen.

Textilindustrin sysselsätter ungefär 15 procent av arbetskraften i dessa portugisiska områden, och nästan 98 procent av arbetslösheten inom sektorn i landet är koncentrerad till dessa båda regioner. Det allt hårdare ekonomiska klimat som råder i dessa regioner, tillsammans med andra – i synnerhet yttre regioner som Madeira, där turismen är mycket betydande – har fått oroande konsekvenser i fråga om social sammanhållning, framför allt på grund av den ökande arbetslösheten. Jag stöder därför användningen av 832 800 euro från globaliseringsfonden mot bakgrund av de 1 588 uppsägningarna inom textilindustrin i Portugals Norte- och Centro-regioner. Detta belopp måste användas på ett klokt sätt för att omskola dessa arbetstagare och snabbt och varaktigt åter införliva dem på arbetsmarknaden.

- Betänkande: Haug (A7-0003/2009)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Detta rör revideringen av traditionella egna medel, moms och BNI och möjliggör anpassningar i fråga om de ekonomiska prognoserna. Förslaget är oerhört tekniskt, så jag vill bara säga att jag har röstat för detta förslag.

- Betänkande: Haug (A7-0009/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Under januari 2009 drabbades sydvästra Frankrike av en storm som orsakade allvarliga skador och som därmed berättigar Frankrike till medel från EU:s solidaritetsfond. Jag anser att vi bör instämma i föredragandens åsikt om att godkänna utkastet till förslag till ändringsbudget nr 7/2009.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Jag anser att det är oacceptabelt att i en och samma omröstning blanda samman anslag för att främja vaccinering mot blåtunga och anslag till Europol och Eurojust. Jag stöder anslagen för att utrota blåtunga, men jag motsätter mig anslagen till Europol och Eurojust.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) I januari 2009 drabbades Frankrike av en svår storm. Stormen Klaus orsakade förödelse, i synnerhet i fråga om landets infrastruktur. Solidaritetsfonden syftar till att täcka en del av kostnaderna för skador som måste betalas med offentliga medel. Detta fall uppfyller alla krav. Därför, och i synnerhet av gränsöverskridande solidaritet med de franska medborgare som drabbades och på sätt och vis fortfarande drabbas av stormen Klaus, har jag röstat för förslaget till ändringsbudget.

Robert Rochefort (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Jag välkomnar i dag antagandet av betänkandet av vår kollega Jutta Haug som fått mitt fulla stöd. I och med denna omröstning gör vi det möjligt att använda Europeiska unionens solidaritetsfond för andra gången i år. Europeiska unionen, som gett stöd till Rumänien, visar nu verkligen sin solidaritet med Frankrikes befolkning som i januari 2009 drabbades av den fulla kraften av den förödande och mycket våldsamma stormen Klaus, som beskrevs som en "allvarlig naturkatastrof" och som sådan var berättigad till införlivande inom denna fonds huvudsakliga räckvidd. Totalt har över 120 miljoner euro tillgängliggjorts på detta sätt.

Som ni vet behövs detta stöd i högsta grad i departementen i sydvästra Frankrike, som har drabbats av betydande skador. Jag vill tacka kollegerna i parlamentet för att de röstat för detta betänkande. Det kommer nu naturligtvis att bli nödvändigt att se till att den franska regeringen gör de lokala myndigheterna verkligt delaktiga i processen och att dessa myndigheter inte förs bakom ljuset när det gäller hur pengarna används. Det vore oacceptabelt om endast den privata sektorn skulle gynnas av stödet.

- Betänkande: Haug (A7-0010/2009)

John Stuart Agnew, John Bufton och David Campbell Bannerman (EFD), *skriftlig*. – (EN) Vi erkänner det mycket verkliga behovet av ett vaccin mot blåtunga, särskilt vad gäller nötkreaturs- och fåruppfödare i södra och östra England som genom grossistvaccinering på sina egna gårdar har skapat en brandvägg mot blåtunga som har gynnat bönderna i norra och västra England. Om vi vill rösta för EU-finansiering av detta vaccin måste vi (i samma omröstning) rösta för ökad finansiering för Eurojust och Europol. Dessa båda byråer verkar utanför gränser som är godtagbara enligt brittisk lag, eftersom de allvarligt ökar statens makt på bekostnad av individens frihet. Det är föraktligt att EU försöker dölja sådana bestämmelser i denna typ av betänkanden, och sedan kräver att parlamentsledamöterna ska rösta om dem i sin helhet och inte var för sig. Vi kunde därför inte med gott samvete ge detta betänkande vårt stöd, vilket är förklaringen till varför vi lagt ner vår röst i denna fråga.

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Detta betänkande rör ändringar av budgeten som skapar nya åtaganden som uppgår till 51 640 000 euro. Dessa medel kommer att gå till bekämpandet av blåtunga och till skapandet av en höglödesreaktor utöver medlen till Europol och Olaf. Jag röstar i enlighet med föredragandens åsikt.

Derek Roland Clark (EFD), *skriftlig*. – (EN) Jag erkänner det mycket verkliga behovet av vaccin mot blåtunga, och beklagar den brittiska regeringens vägran att bistå jordbrukssamhället i denna viktiga fråga. Detta betänkande innehåller åtgärder för denna situation. Men betänkandet innehåller också åtgärder som inte har någonting alls med jordbruk att göra och som skulle få katastrofala följder för Storbritannien. I detta betänkande krävs i synnerhet finansiering för Eurojust och Europol, vilka är byråer som verkar utanför gränser som är godtagbara enligt brittisk lag.

Det är föraktligt att EU försöker dölja sådana bestämmelser i denna typ av betänkanden, och sedan kräver att parlamentsledamöterna ska rösta om dem i sin helhet och inte var för sig. Jag kunde därför inte med gott samvete ge detta betänkande mitt stöd, vilket förklarar min röst.

Nigel Farage (EFD), *skriftlig*. – (EN) Jag erkänner det mycket verkliga behovet av vaccin mot blåtunga, och noterar den brittiska regeringens ohjälpsamma inställning till denna viktiga fråga. Detta betänkande innehåller

åtgärder för denna situation. Men betänkandet innehåller också åtgärder som inte har någonting alls med jordbruk att göra och som skulle få katastrofala följder för Storbritannien.

I detta betänkande krävs i synnerhet finansiering för Eurojust och Europol, vilka är byråer som verkar utanför gränser som är godtagbara enligt brittisk lag. Det är föraktligt att EU försöker dölja sådana bestämmelser i denna typ av betänkanden, och sedan kräver att parlamentsledamöterna ska rösta om dem i sin helhet och inte var för sig. Jag kunde därför inte med gott samvete ge detta betänkande mitt stöd, vilket förklarar min röst.

Mairead McGuinness (PPE), skriftlig. – (EN) Fine Gael-ledamöterna i PPE-gruppen röstade för förslaget till ändringsbudget nr 8/2009. Vi noterar att denna röst innefattar skapandet av en budgetpost för ytterligare finansiering av höglödesreaktorn i Petten i Nederländerna. Anläggningen uppfördes ursprungligen för att utvärdera material som använts i fusions- och fissionsreaktorer. Den har blivit oumbärlig för produktion av radioisotoper för läkemedelssektorn, och täcker ca 60 procent av den europeiska efterfrågan. I betänkandet stöds också bland annat en utökad budget för att utrota blåtunga och stöd till europeiska polis- och bedrägeribekämpningsinsatser. Med tanke på höglödesreaktors natur och blandningen av de budgetposter som omfattas röstade Fine Gael-delegationen på det stora hela för att stödja förslaget till ändringsbudget nr 8/2009.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jag röstade för ovannämnda betänkande som omfattar ökade lånelöften till program som syftar till att utrota och spåra djursjukdomar samt övervaka djurs fysiska välbefinnande, vilket kan utgöra ett hot mot folkhälsan på grund av yttre faktorer.

Samtidigt vill jag betona att jag inte samtycker till de andra frågor som tas upp i betänkandet, vilka inte borde ha införlivats i texten:

- Inrättandet av budgetpost 10 04 04 02 (Drift av höglödesreaktor (HFR)).
- Inrättandet av budgetpost 18 05 02 03 (Europeiska polisbyrån).
- Ökning av gemenskapens bidrag till Eurojust.
- Ändringar av Olafs tjänsteförteckning, utan ytterligare finansiella anslag.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Betänkandet om förslaget till Europeiska unionens ändringsbudget nr 8/2009 för budgetåret 2009 innehåller vissa motstridiga punkter. Betänkandet är inriktat på ökade resurser för att utrota blåtunga hos får, genomförandet av ett forskningsprogram om användningen av en kärnreaktor i Nederländerna, Europol- och Eurojust-programmen och Olaf.

Genom att rösta mot detta förslag till betänkande ville jag naturligtvis inte ta ställning mot åtgärder som är av avgörande vikt för fåruppfödare.

Jag ville ta ställning mot den ständigt fortsatta användningen av kärnkraft.

Jag ville framför allt bekräfta mitt engagemang när det gäller att bekämpa byggandet av en fästning, ett säkerhetsdrivet och ineffektivt Europa som ska garantera våra medborgares trygghet, genom budgetarna för Europol och Eurojust.

Vi måste hindra denna politik som genom hänvisning till kampen mot osäkerhet och terrorism alltmer undergräver våra medborgares grundläggande fri- och rättigheter, och vi måste se över och omdefiniera mandaten för de olika gemenskapsbyråer och gemenskapsorgan som utför denna politik.

7. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 11.20 och återupptogs kl. 11.35.)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK*Talman***8. Inledningsanförande av parlamentets talman**

Talmannen. – Talmän för Europaparlamentet, ministrar, ordförande och företrädare för EU-institutionerna, mina damer och herrar, men framför allt, kära vänner!

Jag talar till er i dag som det direktvalda Europaparlamentets trettonde talman. Det gläder mig att se ett antal före detta talmän här i dag: Emilio Colombo, Enrique Barón Crespo, Egon Klepsch, Klaus Hänsch, José María Gil-Robles, Nicole Fontaine, Pat Cox och Hans-Gert Pötering.

(Applåder)

Det är ett privilegium för oss alla att ni är här i dag.

Liksom många av er sagt är min utnämning också symbolisk – den är en symbol för drömmen om en enad kontinent för medborgarna i vår del av Europa, en dröm som nu gått i uppfyllelse.

Kära kolleger från Estland, Lettland, Litauen, Slovakien, Tjeckien, Ungern, Slovenien, Rumänien, Bulgarien, Cypern och Malta, jag känner till och förstår farhågorna, behoven och förväntningarna i de länder som nyligen anslutit sig till unionen. Jag känner till dem eftersom samma farhågor, behov och förväntningar finns i mitt land. Men nu bär vi ett delat ansvar för vår kontinents framtid. Det gamla och nya Europa finns inte längre. Detta är vårt Europa! Vi vill att det ska vara modernt och starkt. Vi vill också att våra medborgare ska uppfatta det så. Det kräver energi och hårt arbete. Det är ett mål som generationer européer har drömt om och ett mål som är värt den stora ansträngning som krävs för att det ska kunna uppfyllas. Jag är redo att utföra detta arbete och göra den ansträngningen, eftersom dessa drömmar också var mina drömmar.

(Applåder)

Mina damer och herrar! När vi nu inleder parlamentets nya mandatperiod står Europa och vi själva – dess företrädare – inför många utmaningar. Vi måste möta dessa utmaningar. Vi måste komma ihåg att i vår strävan efter ett bättre Europa spelar Europaparlamentet en särskild roll, en roll som inte bara är institutionell, utan också social och djupt symbolisk. Europaparlamentet är själva grunden för det europeiska demokratiska systemet. Parlamentet utgör grunden för detta systems varaktighet och stabilitet och är en väktare för de ideal och värderingar som inte bara genomsyrar era beslut och deras konsekvenser, utan även våra debatter. Men Europaparlamentet har också en annan uppgift – nämligen att skapa en vision av ett nytt Europa, en vision som går utöver nuet och bortom vad Europa är till vad det borde vara. För att skapa denna vision tillsammans behöver vi fantasi, kunskap, vishet och framför allt mod.

Hannah Arendt, en tysk filosof av judiskt ursprung, sade att politik är det enda livsområdet, förutom religion, där mirakel inträffar. För exakt 20 år sedan bevitnade vi i Europa ett sådant mirakel, och därför tror vi på modets, fantasins och vishetens kraft. Jag tror att vi alla här i dag delar den tron.

(Applåder)

Jag ser optimistiskt på de utmaningar som väntar oss. De viktiga utmaningar vi har framför oss är enligt min åsikt följande: för det första, den ekonomiska krisen och den europeiska solidariteten; för det andra, energi och miljö; för det tredje, utrikespolitik; för det fjärde, mänskliga rättigheter och vårt system med värderingar; och för det femte vårt parlament och hur det ska reformeras.

Den plågsammaste och svåraste frågan vi har framför oss är den ekonomiska krisen. Vi måste övervinna den, och vi ska övervinna den. Europa tog täten genom att föreslå lösningar vid G8- och G20-toppmötena, lösningar som samtidigt som de bevarar vår sociala modell kan hjälpa världen att komma tillrätta med sin ekonomi. Inför globaliseringen måste Europa uppträda enat.

Nu mer än någonsin, i denna kristid, måste vi fokusera på ekonomisk tillväxt och på att bekämpa arbetslösheten. Vi måste blåsa nytt liv i Lissabonstrategins idéer och hitta sätt att investera i ny teknik, innovation, utbildning och mänskliga resurser. Gemenskapsbudgeten spelar en viktig roll när det gäller att se till att EU:s forskningsprogram har tydliga prioriteringar och förfaranden.

I enlighet med det nya fördraget kommer parlamentet och rådet att få likvärdiga budgetbefogenheter. Medbeslutandeförfarandet kommer att omfatta jordbruk, fiske, utrikeshandel och rättsliga och inrikes frågor, och kommer samtidigt att ge oss lika stort ansvar i fråga om jordbruksutgifter.

Vi måste skydda oss mot frestelsen med protektionism och åternationalisering av gemensam politik. Sammanhållningspolitiken måste förbli en prioritet i nästa gemenskapsbudget om vi vill nå full integration på vår återförenade kontinent. Den inre marknaden är vår stora bedrift. Vi måste skydda den och befästa den för att se till att EU förblir konkurrenskraftigt. Det innebär att den europeiska integrationen måste stärkas och inte försvagas. Låt oss ha modet att stå för våra övertygelser.

Om vi ska revitalisera, förstå och leva i den gemenskap som vi bygger är två saker grundläggande: solidaritet och social sammanhållning. Vi kan inte ha en sann gemenskap om vi inte bryr oss om alla, särskilt de mest sårbara – de arbetslösa, de med lägst utbildning och de som lever i avlägsna regioner. Att bekämpa arbetslösheten är det svenska ordförandeskapets huvudsakliga mål. Vi kommer att bistå dem beslutsamt i denna uppgift.

Bakom järnridån ropade man en gång på gatorna: "Utan solidaritet ingen frihet." Nu kan vi säga: "Utan solidaritet ingen gemenskap." Det skulle inte heller gå att skapa ett modernt och starkt Europa.

(Applåder)

Vi kan inte övervinna den ekonomiska krisen utan att använda den stora intellektuella, ekonomiska och kreativa potentialen hos kvinnor.

Den demografiska krisen kräver en starkare familj och en ökad fertilitet. Vi måste också se till att kvinnor inte behöver offra sina karriärer för sin familj och för att uppfostra barnen.

(Applåder)

För att övervinna den demografiska krisen och samtidigt hålla fast vid våra demokratiska principer måste vi också vara en öppen gemenskap. Invandringen har alltid medfört fördelar för Europa. Vi måste föreslå lösningar som kommer att göra det möjligt för oss att bjuda in invandrare och skapa förutsättningar för deras integration, samtidigt som vi också förväntar oss att de ska vara mottagliga för denna integration.

Vi står inför en energikris. EU-medborgarna kanske inte förstår sig på geopolitik, men de förstår om deras värme stängs av. Vi måste fortsätta att diversifiera våra energiresurser och öka investeringarna i förnybara energikällor och fossila bränslen. Vi har tillgång till kärnkraft, och detta är en fråga som medlemsstaterna måste avgöra.

Vi måste bygga ut det externa pipelinenätet så att vi inte är beroende av något särskilt land. Vi måste öka sammanlänkningsenheten av våra gas- och elnät. Vi måste också överväga att köpa gas tillsammans, så att vi inrättar en verklig europeisk energimarknad som bygger på solidaritet. Jag tror att tiden är inne för unionen att ha en verklig gemensam energipolitik, och jag kommer att sträva efter att skapa det.

(Applåder)

Energifrågan stod också bakom grundandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen 1951, vilket var det frö ur vilket vår gemenskap växte. Vid den tidpunkten sade Robert Schuman: "Den gemensamma produktionen kommer att göra det tydligt att krig [...] inte bara blir otänkbart, utan också materiellt omöjligt." Det var den ursprungliga idén bakom kol- och stålgemenskapen. Vår energipolitik måste beakta de miljöhot som är förenade med klimatförändringen. Vi behöver en miljörevolution, och vi måste tygla våra egna omåttligheter.

Europaparlamentet går i spetsen för debatten om denna fråga. Jag arbetade tillsammans med många av er i tillfälliga utskottet för klimatförändringar. Ni känner till min ståndpunkt, och ni vet att jag kommer att arbeta med er för att nå en kompromiss i Köpenhamn.

Parlamentet är en viktig aktör på den internationella arenan. Detta är vad våra medborgare förväntar sig av oss. EU måste vara mer närvarande inte bara inom EU:s gränser, utan också i världen. Utarbetandet av en sammanhängande och effektiv utrikespolitik med en vision om en världsordning måste vara en av de stora utmaningarna under innevarande mandatperiod.

Jean Monnet sade en gång att alla har ambitioner. Frågan är om man använder dessa ambitioner för att bli någon, eller snarare för att göra något. Låt oss under denna mandatperiod i parlamentet ha ambitionen att göra något.

Vilka är då de viktigaste målen? För det första: en aktiv politik i fråga om EU:s grannländer i syd och öster. Med detta i sikte borde vi fortsätta vårt arbete i parlamentariska församlingen för Europa–Medelhavsområdet och vidta åtgärder inom ramen för den parlamentariska församlingen Euronest.

För det andra: vi borde främja demokrati och modeller för goda styrelseformer. Vi borde använda de interparlamentariska församlingarna och våra delegationer för att hålla parlamentsmöten före unionens bilaterala möten. Det är viktigt, eftersom Europaparlamentet kommer att vara delaktigt i besluten inom ett större antal politikområden. Eurolat är ett bra exempel på denna typ av samarbete.

För det tredje: det är dags att vi inrättar ett verkligt transatlantiskt parlamentariskt partnerskap och tillsammans skapar nya ramar för världsordningen. Jag kommer att arbeta för att skapa närmare band med USA:s kongress på alla nivåer.

För det fjärde: vi måste arbeta med vårt strategiska partnerskap med Ryssland, och samtidigt får vi inte glömma att ekonomiska och politiska hänsyn, i likhet med våra förbindelser med Kina, inte får gå före mänskliga rättigheter, rättssäkerhet och demokrati.

(Applåder)

Som talman för Europaparlamentet kommer jag att engagera mig fullt ut i dialogen med våra ryska partner, framför allt när det gäller den nya baltiska strategin.

För det femte: vi måste stärka våra förbindelser med Indien och andra tillväxtekonomier, som t.ex. Brasilien och Sydafrika. Indien måste vara både en ekonomisk och politisk partner.

För det sjätte: Mellanöstern förblir nyckeln till global stabilitet. Europa måste spela en aktiv roll i denna region.

För det sjunde: utvidgningen har varit en av våra mest framgångsrika politiska strategier. Upplevde någon av våra europeiska förfäder någonsin en så lång period med fred och välfärd som den vi nu lever i? Kroatien och kanske Island är för närvarande de länder som tycks vara närmast en anslutning.

För det åttonde: Europeiska unionen är världens största biståndsgivare. Vi måste undersöka läget med våra nuvarande och potentiella stödmottagare och får inte glömma våra skyldigheter mot dem i enlighet med millennieutvecklingsmålen. Vi kanske stänger våra dörrar för några som kommer hit, men låt oss inte stänga våra hjärtan och låt oss göra vad vi kan för att föra livet i deras hemländer närmare vår europeiska levnadsstandard.

För det nionde: vi måste stärka EU:s uppdrag inom den europeiska säkerhets- och försvarspolitik. Vi har genomfört 22 sådana uppdrag under de senaste sex åren, och de borde ha ett tydligt mandat och de nödvändiga resurserna för att göra sitt jobb. Europaparlamentet vill garantera en närmare kontroll och övervakning av dessa uppdrag. De ökade budgetbefogenheter som parlamentet kommer att få i enlighet med Lissabonfördraget kan öka vår flexibilitet när det gäller tilldelning av resurser till de väsentliga uppdrag som vi stöder.

Genomförandet av det nya fördraget måste vara vår prioritet under den omedelbara framtiden. Jag är besluten att se till att parlamentets funktionssätt anpassas till de nya bestämmelserna så snart som fördraget träder i kraft. Oavsett fördraget känner vi ändå ett behov av förändring. Vi känner ett behov av en mer dynamisk parlamentarisk dimension inom parlamentet.

Som parlamentets talman vill jag uppmärksamma det mycket viktiga arbetet med den parlamentariska reform som mina föregångare inlett under senare år. Men vi måste ta detta arbete ännu längre. Jag kommer att göra allt jag kan för att skapa större utrymme för en kreativ politisk debatt i parlamentet.

(Applåder)

Jag stöder beslutsamt en mer utbredd användning av talarsystemet med att fånga talmannens uppmärksamhet som ett sätt att liva upp våra plenardebatter, och efter mitt anförande kommer vi att tillämpa detta system. Det är särskilt viktigt när det gäller att garantera minoriteters rättigheter.

Den viktigaste länken som saknas i reformprocessen är förbättrade förbindelser med de andra EU-institutionerna – kommissionen och rådet. En betydande del av min mandatperiod kommer att ägnas åt detta.

Som talman ska jag försöka utarbeta en modell för ett nytt partnerskap med kommissionen för att stärka parlamentets granskning av den verkställande makten och göra den mer ansvarsskyldig inför parlamentet, vilket föreskrivs i Lissabonfördraget.

I juli bjöd jag in kommissionens ordförande för att delta i en frågestund som kommer att hållas varje månad i parlamentet, vid vilken ledamöterna kan begära ordet och ställa frågor. Jag föreslår att vi inför en sådan praxis snarast möjligt.

(Applåder)

För två veckor sedan sände ordförande José Manuel Barroso oss sina "politiska riktlinjer" för en andra mandatperiod. Detta är en viktig nyhet, eftersom det är ett tecken på att det faktum att det är Europaparlamentet som väljer kommissionens ordförande har accepterats. Jag är mycket nöjd med detta.

Jag har också uppmuntrat parlamentsutskotten att granska den lagstiftning som fortfarande behandlas och avgöra om den nya kommissionen har för avsikt att överge, ändra eller behålla sina lagstiftningsförslag. Jag uppmuntrar också utskotten att föra seriösa diskussioner om den framtida politiska strategin, för att se till att utfrågningarna av kommissionskandidaterna bygger på ett detaljerat lagstiftningsprogram och inte bara på en bedömning av kandidaternas meritförteckningar och yrkeserfarenhet.

Vi måste upprätta närmare förbindelser med ministerrådet. Om dessa förbindelser ska vara trovärdiga måste de återspegla det faktum att parlamentet i dagens EU är en verklig medlagstiftare.

Vi måste också samarbeta i fråga om de institutionella frågorna i Lissabonfördraget. Dessa rör utvidgningen av medbeslutandeförfarandet, det nya kommittésystemet, utnämningen av den nya höga representanten och kommissionens vice ordförande, den demokratiska kontrollen över den nya avdelningen för yttre åtgärder och frågan om hur det "dubbla rådsordförandeskapet" ska hanteras vid plenarsammanträden.

Våra förbindelser med EU:s 27 nationella parlament måste utvecklas i samma anda. Samarbetet har ökat under senare år, och Lissabonfördraget kommer ytterligare att stärka dessa förbindelser och öka deras betydelse när det gäller att stifta medborgarvänliga lagar. Ett bra exempel på detta samarbete mellan Europaparlamentet och de nationella parlamenten är Stockholmsprogrammet, med dess fokus på rättsväsendet och allmän säkerhet.

Jag vill genomföra reformer av användningen av parlamentets personalresurser och utgifter, så att de inriktas direkt på våra program.

Vår institutions rikedom och styrka beror också på våra olikheter – våra nationella skillnader, våra olika sätt att tänka och våra olika språk. Därför måste ledamöterna kunna tala på sitt modersmål om de vill, så att de kan företräda sina väljare på rätt sätt.

Vi måste alltid komma ihåg att unionen inte bara handlar om framtidens utmaningar och om en vision om en allt större välgång och stabilitet. Unionen handlar framför allt om mänskliga rättigheter.

Jag har med oro noterat spänningarna i förbindelserna mellan Slovakien och Ungern i fråga om nationella minoriteter. Detta förblir ett stort problem, och jag vill erbjuda mitt stöd när det gäller att lösa denna dispyt i enlighet med de värderingar som vi beslutsamt tror på och som återspeglar parlamentets övertygelser.

(Livliga applåder)

Ett bra exempel på hur vi upprätthåller dessa värderingar är Sacharovpriset som tilldelas människorättsförespråkare, som nu utgör grunden för "Sacharovnätverket", vilket jag har för avsikt att utveckla vidare. Jag vill också fortsätta att utveckla projektet med den europeiska historiens hus, som inleddes av min företrädare som är här i dag och som fortfarande är ledamot av Europaparlamentet, vilket gläder oss mycket.

Jag vill också att vi här i kammaren återigen ska komma ihåg att unionen är en gemenskap med ideal och värderingar. Det är på denna grund som unionen bygger.

Jag är besluten att vidta åtgärder för att se till att alla utskott och delegationer har tillgång till satellit-tv och Internet. Vi måste se över hur EU-valen organiseras. Vi borde till exempel insistera på att ny teknik ska användas vid valen för att öka valdeltagandet. Det är också dags att inleda en debatt om de europeiska politiska partierna. Medborgarna måste veta vad de röstar om – inte bara i sina egna länder, utan också på EU-nivå.

Jag fäster stor vikt vid samarbetet med talmanskonferensen. Tillsammans kommer vi att ta ansvar för parlamentets verksamhet, i samarbete med de 14 vice talmännen vars stöd jag tackar för. Jag uppskattar också den partnerskapsanda som ordförandena för parlamentsutskotten visat. Jag vill att ordförandena för de ständiga interparlamentariska delegationerna ska kunna utöva ett avsevärt inflytande över unionens utrikespolitik. Frågor om parlamentets budget kommer att hanteras med hjälp av kvestorerna. Men framför allt räknar jag med ert samarbete, kära kolleger.

Som Europaparlamentets talman vet jag att jag är ansvarig för att skapa goda arbetsförhållanden för er, men jag vill bestämt uppmana er alla att dela denna börda.

För de flesta av oss är Lissabonfördraget en sedan länge efterlängtd institutionell lösning. Det kommer att förbättra unionens förmåga att lösa befintliga problem och föra EU-institutionerna närmare våra medborgare.

Den framlidne Bronislaw Geremek, vars minne vi hedrat genom att ge parlamentets innergård i Strasbourg hans namn, sade att den europeiska integrationen var som att cykla; man måste hela tiden trampa för att hålla balansen och för att färdas i rätt riktning. Det är just därför ratificeringen av Lissabonfördraget är så nödvändig för oss.

(Applåder)

För mindre än en vecka sedan besökte jag det polska parlamentet för att högtidlighålla 20-årsdagen av inrättandet av den första icke-kommunistiska regeringen i vår del av Europa, under ledning av Tadeusz Mazowiecki. Det var en särskilt rörande årsdag, eftersom den utgjorde början av den snabba kollapsen för det totalitära systemet i andra centraleuropeiska länder. Det var denna första brytning som gjorde att muren som delade Europa kunde rivas.

Jag talar till er här i dag i Strasbourg, som är huvudstad i en region vars öde påminner om min egen regions öde, Schlesien, som är en gränsregion vars invånare ofta har tvingats byta nationalitet utan att flytta.

Jag lovar på heder och samvete att jag som parlamentets talman under de kommande åren kommer att vara er ambassadör och föra ut budskapet om en återförenad kontinent till EU-medborgarna och världen.

Låt oss arbeta tillsammans för att hitta verkliga och praktiska lösningar på de stora utmaningar som Europa och världen nu står inför. Låt oss arbeta för att förverkliga våra drömmar. Låt oss ta oss an denna uppgift med entusiasm, klokhet och mod.

Detta är nämligen vårt Europa. Ett modernt Europa. Ett starkt Europa.

(Parlamentet gav talaren stående ovationer.)

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, ordförande för EU-institutionerna! Herr Buzek, min grupp stöder fullt ut ert program för verksamheten i parlamentet under de kommande fem åren.

Om Europaparlamentet har en roll att spela, ett uppdrag att utföra under de kommande fem åren, är det verkligen att försona medborgarna med Europa. Man kan inte tänka sig en bättre fördel i utförandet av denna uppgift än att ha en talman som symboliserar ett återförenat Europa, någon som ni, herr Buzek.

Därför vill jag tala om hur stolt jag är över att det var min grupp, Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), som övertygade en mycket stor majoritet i parlamentet att sätta sin tillit till er.

Detta Europa, som i dag är återförenat, handlar inte om intolerans eller uteslutande, utan om öppenhet och respekt för andras åsikter och ursprung. Jag är övertygad om att detta sätt att leva tillsammans som européer för oss alla här i kammaren samman. Jag vill att Europaparlamentet under er ledning ska få medborgarna att dela dessa värderingar.

Jag stöder också er beslutsamhet att möta denna utmaning, och jag hoppas att vi kommer att göra en särskild ansträngning när det gäller ungdomar. Min grupp har inga betänkligheter när det gäller att hjälpa er.

Herr talman! Som ni sade har parlamentet fått befogenheter och större makt under de senaste åren. Lissabonfördragets ikraftträdande kommer att öka denna utveckling på ett spektakulärt sätt. Det är ett av skälen till varför PPE-gruppen kräver att Lissabonfördraget ska genomföras snarast möjligt. Vi måste naturligtvis förbereda oss inför detta tekniskt, så att vi kan arbeta effektivt med rådet och bedriva ett nära samarbete med kommissionen, men vi måste framför allt förbereda oss politiskt. Vårt främsta mål är tydligt: vi måste se till att parlamentet står i bättre samklang med de 500 miljoner medborgare som det företräder.

För att göra detta måste parlamentet i synnerhet fortsätta att modernisera sina arbetsmetoder, till exempel för anordnandet av våra debatter, vilket ni nämnde. I detta hänseende stöder jag ert förslag om att föra en livlig ämnesdebatt med kommissionens ordförande.

Mina damer och herrar! EU:s funktionssätt är svårt att förklara för européerna. Jag vill betona att vårt arbete här går ut på att hitta ett samförstånd bortom våra politiska familjers specifika övertygelser, vilket i hög grad skiljer sig från den traditionella "oppositions/majoritets"-modellen som vi är vana vid i våra medlemsstater.

Detta är enligt min åsikt en modern inställning till politisk handling. Jag är övertygad om att våra medborgare kan acceptera det tillvägagångssättet, men på ett villkor: att vi bemödar oss om att bättre förklara för dem vilka frågor som står på spel i Europa. Det är den uppgift som jag uppmanar er att åta er, herr talman, och för vilken ni får min grupps fulla stöd.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag instämmer i Joseph Dauls uttalande. Herr Buzek, vår grupp kan också stödja många, om inte alla av punkterna i det program som ni har presenterat. Det gäller innehållet i er presentation, de förfarandemässiga moderniseringar som ni har föreslagit och återupplivandet av debatten här i parlamentet. Den breda majoriteten av parlamentsledamöterna samtycker till innehållet i ert anförande.

Jag delar inte helt Joseph Dauls åsikt om att ni har fastställt ert program för de kommande fem åren. Låt oss utgå från de kommande två och ett halvt åren till en början, för det är en lång tid.

Herr Buzek! Jag tror dock att ni tar över som talman i en svår tid för Europeiska unionen. Ni tar också över som talman i en svår tid för Europaparlamentet. För första gången på länge är det proeuropeiska samförståndet inte längre obestritt här i parlamentet. Parlamentet utgör tvärtom för första gången en plattform – detta började under förra parlamentsperioden och har förstärkts genom de aktuella EU-valen – utifrån vilken krafter verkar som har uppmärksamats och fått inflytande vars målsättning är den rakt motsatta jämfört med målsättningen i ert anförande. Antalet ledamöter i parlamentet som vill stoppa den europeiska integrationen, antalet ledamöter som vill backa integrationen och antalet ledamöter som vill ha en åternationalisering har ökat dramatiskt.

Under förra mandatperioden i parlamentet upplevde vi processen med att få stadgan om de grundläggande rättigheterna undertecknad av institutionernas tre ordförande. Jag trodde inte att bilder och scener av detta slag var möjliga i ett multinationellt och demokratiskt parlament, men vi bevittnade alla händelseförloppet. Det antal ledamöter som hyser dessa åsikter har ökat.

Det är därför jag tror att ni har rätt. Kampen för att gå vidare med och fördjupa integrationsprocessen, kampen för Lissabonfördraget, som är en grundläggande förutsättning för EU:s utvidgning, och också kampen för att utvidga EU på grundval av en djupare integration, är rätt väg att gå. Det gläder mig att parlamentets talman – särskilt som det är en talman från ett land som anslöt sig till EU i den senaste utvidgningsfasen, en talman som i egenskap av premiärminister i sitt land inledde anslutningsförhandlingarna – för fram följande som det centrala budskapet för sin mandatperiod: vi vill ha mer av Europa. Vi vill ha ett integrerat Europa, vi vill ha ett fördjupat Europa, och vi vill ha ett utvidgat Europa som en del av fördjupningsprocessen i syfte att genomföra en sak, och detta var den viktigaste meningen i ert anförande: den solidaritet som har skapat frihet.

Det är den solidariteten som vi nu behöver internt, så att denna frihet kan genomföras tillsammans med social rättvisa. Därför instämmer socialisterna och socialdemokraterna fullt ut i ert anförande, herr Buzek. Detta är den ideologiska och spirituella grunden för en kamp som vi måste delta i under denna mandatperiod i parlamentet.

När jag nyss hade valts till parlamentsledamot hade jag privilegiet att få lyssna till ett anförande som hölls här av den franske presidenten François Mitterrand i hans roll som rådets tjänstgörande ordförande. Jag har aldrig glömt en av meningarna i detta anförande: "I slutändan leder nationalism alltid till krig." Det betyder att i slutändan kommer motsatsen till nationalism och övervinnandet av nationalism, det europeiska idealet, att leda till fred. Det är vad vi kommer att kämpa för att nå tillsammans med er, herr Buzek.

(Applåder)

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Till att börja med vill jag tacka er för ert inledningsanförande på ALDE-gruppens vägnar. Vår grupp instämmer fullt ut i ert program. Liksom jag sade till er vid den tidpunkten välkomnar jag er utnämning till parlamentets talman, inte bara för att ni symboliserar EU-utvidgningen utan också – och det vill jag betona – på grund av er delaktighet i *Solidarność*

[Solidaritet]. *Solidarność* har trots allt tre stora bedrifter bakom sig. Det gav folket i Polen en röst, det införde demokrati i hela före detta östblocket, och det förändrade till och med Europas natur i grunden och enade ett splittrat Europa. Liksom tydligt framgick av ert anförande ger detta er de perfekta erfarenheterna för att genomföra tre målsättningar också i Europaparlamentet under de kommande åren. Dessa målsättningar är att ge européerna mer att säga till om, att göra Europeiska unionen mer demokratisk, och också att på detta sätt fördjupa den europeiska integrationen.

Mina damer och herrar! Jag tror att det vore bra att betona i sammanhanget med talman Jerzy Buzeks inledningsanförande att enligt Eurobarometern är Europaparlamentet den EU-institution som medborgarna har störst förtroende för. Detta innebär en svår uppgift för oss alla, eftersom det betyder att vi inte kan svika detta förtroende och att vi måste ge folkets röst mer inflytande i det europeiska beslutsfattandet. Samtidigt – och i linje med ert anförande, herr talman – tror jag att vi står inför en dubbel utmaning. Till att börja med måste vi tillämpa Lissabonfördraget och genomföra det snarast möjligt. I detta hänseende måste vi, liksom ni föreslagit, inleda förhandlingar med rådets ordförandeskap snarast möjligt för att enas om ett antal ändringar.

För det andra – och detta är den andra aspekten av utmaningen – tror jag att parlamentet måste se till att det får tillgång till alla möjliga påtryckningsmedel för att ytterligare stärka sina befogenheter. Vi lyckades med detta under utnämningen av kommissionens ordförande, men vi måste fortsätta med det i fråga om alla möjliga andra frågor också på andra områden. Den viktigaste frågan i detta sammanhang är enligt min åsikt behovet av att enas om en ny budget för Europa och Europeiska unionen under de kommande åren. Jag anser att detta är ett strålande tillfälle för Europaparlamentet att begära – att kräva – att denna budget i framtiden ska bygga på EU:s egna medel, eftersom Europaparlamentet inte kommer att bli ett verkligt parlament förrän det också har fullständig kontroll över sina egna medel, vilka det kommer att kunna driva in själv i framtiden.

(Applåder)

Ni har en uppgift i detta hänseende, herr talman: att sälla er till hela parlamentet i denna kamp. I denna kamp kommer ni att kunna räkna med vår grups fulla stöd, eftersom vi alla vet, särskilt i dessa tider med ekonomisk och finansiell kris, att det inte är nationalism eller protektionism som kommer att lindra våra problem eller trygga vår framtid. Endast en fortsatt europeisk integration utgör en lösning för Europas folk och dess medborgare.

Jag önskar er hur som helst all lycka till, herr talman.

(Applåder)

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag behöver inte upprepa mycket av vad föregående talare sade. Det var självklart för min grupp att vi skulle stödja er kandidatur, eftersom vi ansåg att det var hög tid att en stor personlighet från Europaparlamentet, som också kommer från en av de nya medlemsstaterna, tog på sig rollen som ledare för parlamentet.

I framtiden vill vi att parlamentets talman ska väljas utifrån faktorer som era särskilda kunskaper och förmågor, vilka ofta har erkänts. Vi vill också att de nationella delegationernas inflytande i de stora grupperna kanske ska tillämpas i något lägre grad än den metod som personligheter som ni tillämpar.

Vi har stora förväntningar på er när det gäller att överbrygga de stora klyftor som finns kvar mellan öst och väst och som jag beskrev för några veckor sedan. Efter sommaruppehållet och mina iakttagelser i fråga om den politiska utvecklingen vill jag bara säga att ni förmodligen kommer att ha en mycket svår uppgift att utföra. Mitt intryck är att den stora globala finanskrisen och den därpå följande ekonomiska krisen inte har gjort uppgiften att föra öst och väst närmare varandra inom EU lättare. Utmaningarna har tvärtom blivit större eftersom obalansen utgör ett stort problem.

Jag vill också inta en något mer kritisk inställning och påminna parlamentet om att i dag är den dag då Lehman Brothers kollapsade. Vi sänder en stor delegation till G20-mötet där frågan om hur finanskrisen kan övervinnas kommer att diskuteras. Men parlamentet har inte lyckats diskutera några resolutioner på detta område och har inte gett våra förhandlare någon enhetlig bas som grund för detta arbete. Jag anser att detta är ett uttryck för svaghet snarare än styrka.

Jag misstänker att orsaken till detta är att vi fortfarande inte kan enas om en analys av hur vi faktiskt hamnade i denna röra. Jag tror att denna omfattande kris inte enbart kan skyllas på ett par galna bankirer, utan att den faktiskt beror på den nyliberala tron på fördelarna med oreglerade finansmarknader, vilket inte bara var och

är en utbredd tro i USA, utan fortsätter att vara det också i dagens Europa. När det gäller EU-politiken är vi långt ifrån att nå en enighet om utvärderingen av denna analys, och därför kan vi inte heller enas om hur vi ska ta oss ur krisen.

Herr talman! Jag anser också att allt ni sade om den andra stora utmaning som vi har framför oss i sammanhanget med en internationell förhandlingsrunda, det vill säga utmaningen med klimatkrisen, var korrekt. Jag hoppas att vi européer kan inta en starkare ståndpunkt i Köpenhamn än vi nu gör. Jag har intrycket att européerna fortfarande har en lång väg kvar när det gäller att spela en lämplig ledande roll på området för klimatpolitik.

Det beror på många orsaker, men jag tänker särskilt på en av dem. Vi fortsätter att ha för lite förtroende för begrepp som den nya gröna given, som föreslagits av Ban Ki-moon eller Achim Steiner på FN:s vägnar. Vi kan inte heller enas om att vi borde börja omvandla vårt gamla industrisamhälle, att vi borde tänka längre än en dag framåt och att klimatvänlig teknik, effektiv teknik och många andra åtgärder utgör framtiden, inte bara för Europa utan världen.

Jag kan bara säga att vi står inför stora utmaningar, herr talman. Om ni tänker lägga fram moderna och hållbara idéer kommer vår grupp definitivt att stå bakom er. Det är beklagligt att vi inte kommer att få se någon verklig förändring i personaltillsättningen inom Europeiska kommissionen eftersom det är uppenbart att den centrala aktören bakom gårdagens idéer, herr Barroso, kommer att fortsätta att leda Europeiska kommissionen under nästa mandatperiod i parlamentet.

Herr talman, vi önskar er lycka till! På min grupps vägnar ser jag fram emot spännande och förhoppningsvis produktiva debatter.

(Applåder)

Michał Kamiński, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Det var ett rent nöje att idag lyssna till ert tal och presentationen av ert program för vårt arbete under de kommande två och ett halvt åren. Tack så mycket för ert tal. Det vittnar om er respekt för oss parlamentsledamöter, en respekt som inte är beroende av vilken politisk grupp vi tillhör, vilket land vi kommer ifrån eller vilka åsikter vi företräder. Det var ett stimulerande tal eftersom jag anser att vårt parlament verkligen behöver den typ av ledarskap som ni har presenterat i er vision idag. Vi är inte överens om allt, och det är ingen hemlighet att vi har olika åsikter i vissa frågor, men jag vill börja med att på något sätt kommentera de uppfattningar som uttryckts i parlamentet idag.

Det faktum att parlamentet är en plats för debatter och en mötesplats för människor som kan ha olika åsikter i olika frågor, bland annat om Europas framtid, är inte något negativt. Problemet är att vi bör sträva efter att med god vilja jämföra våra åsikter med andras åsikter. Då kommer det alltid att finnas utrymme för kompromisser. Om vi förutsätter – och det gör jag verkligen – att alla i parlamentet har goda avsikter och vår kontinents bästa för ögonen kommer vi att lyckas överbrygga våra skillnader, och vi kommer alltid att vara öppna för diskussioner. Det som krävs är god vilja.

Naturligtvis, herr talman, kommer vår grupp Europeiska konservativa och reformister, en grupp som är stolt över att tillföra parlamentet en ny dimension av politiskt tänkande om Europa, att vilja vara en stark företrädare för de medborgare som valt oss. För även om vi inte bestrider någon parlamentsledamots demokratiska mandat, utan tvärtom hyser en djup respekt för detta mandat, är det våra väljare som vi företräder. När våra väljare valde partier som ingår i ECR-gruppen visste de vad de röstade på.

Herr talman! Valet av er var ett historiskt ögonblick. Jag tar mig friheten att påminna mina parlamentskolleger om att en grupp unga polacker, som bjudits in av ledamöter från olika politiska grupper, idag besöker parlamentet. Dessa polacker föddes den 4 juni, den dag då de första delvis fria valen hölls i vårt land. När vi möter dessa människor som föddes den 4 juni, och ser att de nu blivit unga vuxna, inser vi att vi inte längre är unga. När jag talade med dem idag och insåg att de steg på bussen i Rzeszów, en stad i sydöstra Polen, och inte behövde stanna vid några gränser utan reste direkt hit till sitt parlament i Strasbourg, så tänkte jag att ingen av oss som minns den 4 juni skulle ha kunnat föreställa oss denna lyckliga tilldragelse – att unga polacker, tjecker, ester och litauer idag besöker sitt parlament.

Herr talman! Jag är säker på att ni kommer att värna om det här parlamentet som en demokratisk institution, som en plats för genuina debatter för människor som har en uppriktig önskan att hjälpa medborgarna i Europeiska unionen. Och idag, när vi erinrar oss att ni, herr talman, kommer från samma land som jag, ett land som lidit så mycket på grund av totalitarismen, vet vi att Europeiska unionen har skyddat Europas nationer från krig i 60 år. Detta är det bästa med EU. Det är en fantastisk prestation från denna sammanslutning, en sammanslutning som vi i ECR-gruppen, precis som vårt namn antyder, vill reformera,

men det är en sammanslutning som vi tror på. Vi tror på ett bättre Europa, och det är ett sådant Europa, ett bättre Europa, som är närmare medborgarna, som vi kommer att arbeta för under denna valperiod.

(Applåder)

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Herr talman! Återigen, mina gratulationer till uppdraget!

Öppenhet, demokrati och pluralism är honnörsord för EU och för parlamentet, men de får aldrig förvandlas till symbolpolitik. Tyvärr blir dessa ord ibland bara vackra honnörsord. I verkligheten sluts överenskommelser bakom stängda dörrar. I parlamentet behöver vi därför ett annat arbetssätt där vi öppnar upp arbetet och besluten i en sann, verkligt demokratisk anda. Vi behöver ett öppet arbetssätt som gäller för alla politiska grupper och alla ledamöter. Om inte ens alla EU-parlamentsledamöter känner att de är delaktiga och har insyn i arbetet, hur ska vi då begära att våra medborgare ska känna delaktighet och tillit till vårt arbete och rösta i valen? Ny teknik i all ära – det behöver vi för information – men vi får inte glömma de viktigaste beståndsdelarna för delaktighet. Det är demokrati och öppenhet.

Vi lever i en finanskris och en miljö- och klimatkris. Vi har, måste jag också påminna om, handelsavtal som ibland förstärker problemen när det gäller livsmedelsförsörjningen och fattigdomen i världen.

Enligt vänsterns uppfattning är inte lösningen på kriserna att fortsätta med samma politik som ibland har varit en bidragande faktor till att skapa dem. Europas medborgare behöver en annan politik. De är värda en annan politik. En politik som sätter människornas behov först, och inte som idag, marknadens behov först. Ett sätt att börja förändringen av politiken i rätt riktning är att sluta med privatiseringar och avregleringar av offentlig verksamhet. Marknaden har faktiskt misslyckats när det gäller att tillgodose människors behov av arbete, sociala rättigheter osv. Det måste vi ta konsekvenserna av.

Vi talar om demokrati. Demokrati kräver också att våra fri- och medborgerliga rättigheter aldrig får inskränkas. Vi har idag en mängd förslag om ytterligare övervakning av våra medborgare. Yttrandefriheten måste också gälla på Internet.

EU och EU-medborgarna behöver alltså en annorlunda politik för ett rättvisare och solidariskt samhälle. Vi i GUE/NGL är beredda, och tar med glädje vårt ansvar för att samarbeta, för att bygga ett rättvisare och mer solidariskt EU och en rättvisare och bättre värld.

Francesco Enrico Speroni, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman! Jag vill återigen gratulera er till ert förordnande. Jag välkomnade ert tal och ert program och vill koncentrera mig på den aspekt som enligt min mening är den viktigaste, eller borde vara den viktigaste för oss parlamentsledamöter, nämligen vårt lagstiftningsarbete.

Dialogen med stormakterna är viktig, uppdragen är viktiga, men den viktigaste uppgiften för ett parlament är åtminstone enligt min mening att stifta lagar och upprätta bestämmelser. Det är denna uppgift och detta uppdrag som vi först och främst har valts för. Det är ett problem att vi inte har initiativrätt på lagstiftningsområdet, eftersom grundarna och deras efterföljare förvägrade oss detta. Vi röstar kontinuerligt om resolutioner och undertecknar skrivelser som inte följs upp eftersom kommissionen inte beaktar dem.

Ordförande José Manuel Barroso sade att detta är det enda rätta eftersom det om kommissionen skulle godta lagstiftningsförslag från parlamentet via skriftliga förklaringar och resolutioner skulle strida mot fördragen, enligt vilka detta inte är tillåtet. Låt mig säga att jag finner denna tolkning felaktig. Fördragen tillåter inte detta uttryckligen, men förbjuder det inte heller.

Jag måste påpeka att när parlamentet begär något, när parlamentet begär ett lagstiftningsinitiativ, så sker det på miljontals europeiska medborgares vägnar, majoriteten av de miljontals europeiska medborgarna, eftersom såväl skriftliga förklaringar som resolutioner kräver majoritetsstöd för att antas.

Därför är jag säker på att ni, herr talman, kommer att arbeta hårt för att få kommissionen att acceptera att de förslag som vi parlamentsledamöter lägger fram kan bli EU-lagstiftning, i enlighet med folkets, våra väljares, vilja. Det är en besvärlig uppgift, men jag är säker på att ni kommer att göra allt som krävs för att utföra den.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Som grupplös ledamot talar jag naturligtvis på mina egna vägnar, men också på några av mina kollegers vägnar. Inte mina nederländska kolleger från Partiet för frihet (PVV), men mina kolleger från Nationella fronten, från det bulgariska partiet *Ataka*, från Österrikiska liberala partiet

(FPÖ), från det brittiska partiet Nationella fronten, från det ungerska partiet *Jobbik* och från det flamländska partiet *Vlaams Belang*.

Herr talman! Jag vill framhålla att jag inte för en sekund betvivlar ärligheten i era förslag. Jag betvivlar emellertid att de är realistiska.

Ni började med att ta upp problemet med den ekonomiska krisen. Det är ett faktum att miljontals européer ser sina tillgångar och arbeten hotade av globaliseringens negativa effekter. Globaliseringen lämnar dem åt sitt öde för att gynna ett fåtal och låter dem drabbas av den orättvisa konkurrensen från länder vars arbetstagare cyniskt utnyttjas och av girigheten hos statslösa ekonomiska intressen. Beklagligt nog har unionen inte skyddat européerna från denna situation utan tvärtom kastat dem i rakt in i den.

Utifrån min anspråkslösa position och i egenskap av företrädare för de politiska krafter som Martin Schulz erkände är ett hot mot de traditionella organisationerna – vilket jag tackar honom för – vill jag även uppmana parlamentet och er, herr talman, att vara mer anspråkslösa och fastställa vissa frivilliga gränser för våra befogenheter. Som europé och kristen är jag djupt övertygad om att flera av de värden vi förmedlar är universella värden. Jag är ännu mer benägen att hävda att det inte är vårt uppdrag att förse världen med principer och lagar, eftersom organisationer som FN är till för just detta, och eftersom det återstår mycket att uträtta i Europa. Där möjliggör vi i strid med rätten till liv att våra egna barn dödas och driver i strid med yttrandefriheten igenom en moralisk, mediebaserad, politisk och juridisk diktatur som bygger på det som kallas politisk korrekthet. Politiska grupper som vår, som ger uttryck för lidandet och hoppet hos miljontals européer, diskrimineras, förföljs och upplöses ibland till och med. Så skedde med partiet *Vlaams Blok* i Belgien i en riktig skandal som inte gav upphov till en enda protest här i parlamentet. Om detta hade hänt i Afrika eller Latinamerika hade reaktionen utan tvekan varit en annan.

Det är uppenbart att vi grupplösa ledamöter inte har samma rättigheter som andra ledamöter, och som vi berättade för er igår har vi fortfarande inte någon företrädare vid ordförandekonferensen.

Miljontals européer förvägras på grund av omröstningsmetoderna möjligheten att representeras i sina hemländers lagstiftande organ, trots att det är meningen att dessa ska representera hela väljarkåren i all dess mångfald.

Avslutningsvis vill jag uttrycka en önskan om att vi ständigt ska hålla i åtanke att Europa är det område i mänsklighetens historia som uppfann den frihet för nationer som inte förekommer någon annanstans, dessa nationers lika värde och respekten för deras jurisdiktion och för principen om icke-ingripande, som innebär att alla bestämmer över sina egna angelägenheter och sitt eget territorium. Det är ett av de stora bidragen från den europeiska civilisationen till människans kulturarv.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Detta är första gången jag har möjlighet att i egenskap av rådets ordförande stå inför denna kammare och jag vill naturligtvis både å det svenska ordförandeskapets och hela rådets vägnar, och också personligen, få gratulera er så mycket, herr talman. 20 år efter Berlinmurens fall är det fantastiskt att se er i denna position. Det är en seger för er personligen, det vet jag. Det är en seger för Europaparlamentet och det är också en seger för alla oss som brinner för det europeiska samarbetet och allt som det står för.

Jag vill också tacka er för de visionära tal och de ambitiösa planer som ni har för detta parlament. Jag är övertygad om att Europaparlamentet vilar tryggt i era händer. Under ert ledarskap kommer ni förhoppningsvis att åstadkomma både konkreta beslut men gärna också det mirakel ni hänvisade till. Vi från rådet ser fram emot att samarbeta med er och Europaparlamentet. Många ledamöter har talat om alla de utmaningar vi står inför: klimatfrågan, den ekonomiska krisen, jobben, Europas roll i världen osv.

Ni har en viktig roll i lagstiftningen här, i att representera medborgarna men också i den debatt som förs här. Att Europaparlamentet alltid står upp för de europeiska värdena är oerhört viktigt. Om Lissabonfördraget träder i kraft – något som jag verkligen hoppas – kommer Europaparlamentets roll att utökas och ni får större inflytande över den europeiska agendan. Jag vet att ni på stort allvar kommer att försvara Europaparlamentet och institutionens roll men också förhoppningsvis vara en brygga till andra institutioner och vara en seriös samtalspartner. Vi från ordförandeskapets sida ser väldigt mycket fram emot att få vara er samtalspartner under dessa sex år och önskar er lycka till i ert arbete.

Talmannen. – Jag vill informera alla nya ledamöter i Europaparlamentet om att ministern tidigare var ledamot i detta parlament, och att hon således är en av oss.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! På kommissionens och mina egna vägnar vill jag återigen gratulera er och önska er lycka till under er mandatperiod. Valet av er symboliserar inte bara Europas återförening utan även ett Europa som är nära knutet till de centrala värdena frihet och solidaritet.

Personligen och på min institutions vägnar strävar jag efter ett nära samarbete med er och Europaparlamentet. Parlamentet och kommissionen är de två främsta gemenskapsinstitutionerna när det gäller gemenskapsfrågor. Ni och alla andra ledamöter av parlamentet har valts direkt av våra medborgare, och kommissionen har rätten och skyldigheten att sätta de europeiska intressena framför alla andra intressen. Jag anser att vi har ett särskilt ansvar för det europeiska projektet med full respekt för fördragen.

Därför vill jag återigen upprepa min vilja att samarbeta för att främja den europeiska parlamentariska demokratin.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Herr Buzek! Jag tyckte mycket om ert tal och framför allt den del som handlade om den institutionella men även sociala roll som parlamentet spelar, som ni beskrev som själva kärnan i det europeiska demokratiska systemet.

Idag firar vi en union med 27 länder som ännu en gång har samlats. Vi möts här efter att motsättningar som skapats av terrorbaserade ideologier byggt murar på vår kontinent, murar som inte höll och som demokratin och frihetens vindar rivit ned.

I år firar vi trettioårsdagen av det första valet till parlamentet genom allmänna direkta val, samt tjugooårsdagen av Berlinmurens fall. Herr Buzek, jag erinrar mig att när mina föräldrar för 30 år sedan för första gången röstade för att utse de första parlamentsledamöterna från Italien så hade ert land inte rösträtt.

År 1979, bara ett år efter att Karol Wojtyła utsetts till påve i den katolska kyrkan, då det första valet till Europaparlamentet hölls i Italien och andra länder, var ni aktiv i den delvis hemliga fackliga organisationen *Solidarność* [Solidaritet], som kämpade för att ge ert land demokrati och frihet. Det var för att hävda just dessa rättigheter – demokrati och frihet – som vi gick till valurnorna, medan ni varje dag riskerade era liv och att utsättas för förtryck.

Av detta skäl, talman Buzek, känner jag mig hedrad över att ha bidragit med min anspråkslösa röst, även om den inte var avgörande för er utnämning. Det gläder mig att olika historiska händelser idag samlas och förädlas i parlamentet, inspirerade av samma värden och ideal: händelser som gör detta unga Europas fantastiska historia stark.

Marek Siwiec (S&D). – (PL) Herr talman! Jag gratulerar er till er utnämning och till ett bra tal. Jag skulle ha önskat att ni i ert tal ägnat lite mer uppmärksamhet åt länderna i Östeuropa. Inom den närmaste framtiden kommer ett mycket svårt val att hållas i Ukraina. Europaparlamentet har ett särskilt ansvar för att visa intresse för demokratiska förfaranden i detta land. Det var i Europaparlamentet, i Europeiska unionens främsta institution, som stödet för de stora förändringar som skedde för fem år sedan tog sin början.

Jag vill att denna fråga, presidentvalet i Ukraina, behandlas på ett särskilt och okonventionellt sätt. Att de institutioner och delegationer som har till uppgift att engagera sig gör just detta så att Europaparlamentet får rykte om sig att vara en seriös institution som är engagerad i de demokratiska förfarandena i Ukraina.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag vill gratulera er, och jag vill framför allt säga en sak. Ett parlament bedöms efter hur det använder och utövar sina rättigheter och genom att det inte håller sig undan stora politiska debatter.

Vi har alla ett ansvar för att samarbeta med er för att se till att parlamentet inte utsetts för påtryckningar genom kommissionsförslag som är halvfärdiga eller ett uttryck för särskilda lobbyisters ensidiga intressen. Vi har ett ansvar för att höja våra röster, och det måste vi göra. Vi måste tänka på hur Lissabonfördraget kommer att förändra vår situation. Jag hoppas att vi kommer att kunna göra allt detta.

Vi måste tydligt visa – och enligt min mening rör detta även frågan om valet av ordförande för kommissionen – att vi utövar våra rättigheter, och vi måste sända en tydlig signal till kommissionen. Det innebär att det nu inte får bli något direktval av José Manuel Barroso.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Talman Buzek! Låt mig vända mig till er direkt, trots att ni sitter på er ledamotsplats. Valet av er har betraktats som ett tecken på att det inte längre finns något östblock, utan i stället ett enat Europa. Ni nämnde detta i ert tal när ni talade om att det inte längre finns något gammalt och nytt Europa, utan bara vårt Europa.

Dessvärre är det många människor som inte känner på samma sätt. I ert tal talade ni även om den stora rädsla som präglade de länder som inte blev medlemmar förrän 2004. Idag är ni emellertid medveten om den känsla av besvikelse som dessa länder känner. Orsaken till detta är att det inte råder lika rättigheter. Lika rättigheter är nyckelfrågan. Statssekreterare Hans Lindblad sade att lika rättigheter är den grundläggande principen bakom budgeten. Om så verkligen är fallet undrar jag varför rättigheterna när det gäller jordbruksstöd inte är lika för alla? Ungern har genom sitt institutionella system visat att det kan få detta, men diskrimineras ändå.

Herr talman! Ni har uppmanat alla att använda sitt modersmål. Det gläder mig att jag som ungrare här i parlamentet har samma rättigheter som alla andra, men i Slovakien skulle jag straffas om jag använde mitt modersmål. Herr talman, ni har erbjudit er att agera som medlare. Vi tackar er varmt för detta erbjudande. Påtagliga resultat kommer emellertid endast att uppnås genom denna åtgärd om den ungerska minoriteten är fri att använda sitt modersmål i hemlandet. Jag önskar er all lycka även med detta.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Herr talman! Det gläder mig verkligen att ni, en medborgare med hög moral som dessutom är schlesier, har övertagit stafettpippen från Hans-Gert Pöttering och att ni precis som han betonar potentialen hos en enad europeisk union när det gäller värden såsom mänskliga rättigheter och solidaritet mellan nationer. Under denna mandatperiod i skuggan av den ekonomiska krisen kommer solidariteten att sättas på prov. Jag oroar mig inte när det gäller omröstningen här, men jag vet att enskilda medborgare och regionala politiker allt oftare granskar vårt omröstningsförfarande under parollen att man först bör hjälpa sina närmaste. Jag vill därför uppmana er, herr talman, att ni, när ni rapporterar om vårt arbete här i Europaparlamentet, ägnar större uppmärksamhet än vad som tidigare varit fallet åt förbättringar av européers ställning globalt.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! Jag har alltid beundrat José Manuel Barroso som ordförande för kommissionen. Han förespråkar samarbete mellan USA och Europa och en fri marknadsekonomi, och mitt parti stöder och är en varm anhängare av honom. Som vän till Portugal är jag mycket glad över att stödja José Manuel.

Jag oroas emellertid av vad jag läste igår i *Daily Telegraph*. Där stod att han enats med ALDE-gruppen om att skapa en ny och ovälkommen kommissionsledamot för mänskliga rättigheter i sin kommission. Denne ska hantera såväl yttre som inre frågor om mänskliga rättigheter. Det förefaller som om detta strider mot beslutet av parlamentets mitten–högergrupper om att avvisa förslaget om ett nytt kombinerat utskott för mänskliga rättigheter. Dessutom innebär det att det arbete som Europarådet och dess egen kommissarie för mänskliga rättigheter redan utför ska utföras igen. Kan ordförande Barroso tydliggöra sin linje och sina avsikter när det gäller detta?

Talmannen. – Jag anser att denna fråga borde ha ställts vid en annan tidpunkt idag, nämligen under diskussionen om José Manuel Barrosos yttrande, och inte nu.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Talman Buzek! Ni talade om den slovakisk–ungerska konflikten. Konflikten är inte slovakisk–ungersk. I själva verket är den en konflikt mellan Slovakien och Europeiska unionen eftersom ett land som trotsar grundläggande europeiska värden är inblandat. Det är er uppgift att hjälpa till att nå en överenskommelse, inte mellan Slovakien och Ungern, utan mellan Europaparlamentet och Slovakien, eftersom detta land har brutit mot de handlingar och avtal som det har undertecknat och ratificerat.

För det andra har vi frågan om Schlesien. Jag är glad över att ni tog upp den. Det finns så många områden som detta i Europeiska unionen som tillhört flera olika länder under det senaste århundradet. Efter första världskriget var vi ungrare spridda över tio olika länder, och sju av dessa är nu EU-medlemsstater. Vi är mycket tacksamma över att vi nu kan vara tillsammans utan att tillgripa vapen och flytta gränser. Under det senaste århundradet lärde man sig fem officiella språk i Nedre Karpaterna. Varför nämner jag detta? Det gör jag eftersom den rumänska regeringen i mitt hemland, i szeklernas land i Transsylvanien där jag bor, än idag skäms över vårt modersmål och våra symboler.

Problemet med Europas värden när det gäller mänskliga rättigheter är emellertid inte endast begränsat till östblocket, utan påverkar även väst. Därför förespråkar vi att Europa inte bara har en kommissionsledamot för minoriteter utan även en ramlag för minoriteter som är bindande i alla europeiska länder.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Tack för ert tal. Jag tror emellertid att våra respektive uppfattningar om vilken väg Europa ska välja skiljer sig avsevärt från varandra. Jag står här framför er som en person som tror på ett Europa som består av samarbetande nationer, inte ett Europa som är knutet till den federalistiska inställning som Lissabonfördraget präglas av.

Den 2 oktober kommer den irländska väljarkåren en andra gång att rösta om Lissabonfördraget, ett fördrag som lappats ihop för att kringgå folkets förkastande av en europeisk konstitution. Jag vill berömma Republiken Irlands väljarkår för att den visat prov på sunt förnuft vid den första folkomröstningen, och jag tror att den återigen kommer att visa prov på detta förnuft vid den andra folkomröstningen. Jag ber dem att förbli fasta i sin föresats att förkasta fördraget. De löften och hot som tillkommit har inte på något sätt bidragit till att förändra grundprinciperna i fördraget. Det är och förblir fel väg för Europa och Europas nationer.

Jag anser emellertid att även mitt folk, det brittiska folket, bör få rösta om detta. Labourregeringen utlovade en folkomröstning och bör infria detta löfte. Om så inte sker bör deras eventuella efterföljare, de konservativa, göra samma sak.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Herr talman! Som ungrare och vän till Polen, och som östeuropé och medborgare i en ny medlemsstat, känner jag stor glädje och tillfredsställelse över det arbete ni som talman utför eftersom det kan bidra till en fullständig frigörelse för de 12 nya medlemsstaterna. Hittills har vi bara varit jämlika, men nu vill vi bli mer jämlika.

Ni har gett ett historiskt löfte, herr talman, eftersom ni är beredd att ta itu med en sådan känslig fråga som Schlesien, som inte har behandlats tidigare. Ni har en medlande roll i hanteringen av frågor som rör nationella minoriteter. Minoriteter utgör 15 procent av Europas befolkning, varav 6,5 procent utgörs av migrerande minoriteter eller invandrarminoriteter i framför allt Västeuropa, och 8,5 procent av historiska minoriteter.

Er vilja att medla i den ungersk-slovakiska konflikten och mellan den slovakiska majoriteten och den ungerska etniska folkgruppen i Slovakien är en historisk handling. Jag hoppas att kommissionen kommer att följa ert exempel. Vi kan inte sopa minoritetsfrågorna i Europa under mattan. Tack för er uppmärksamhet, och jag önskar er all framgång.

Antonello Antinoro (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Herr Buzek, jag vill berätta hur stolt jag är över att vara en del av en institution som är så viktig som det parlament som ni är talman för. De uppoffringar ni gjorde i ert land för 20 år sedan innebär att det idag är möjligt för de tolv länder som tidigare nämndes att vara representerade i denna kammare. Detta gör Europa starkare.

Jag vill emellertid även uttrycka oro över det program som ni beskrev i ert tal och som är avsett att stärka parlamentet, vilket jag hoppas att det gör. Jag hoppas att det ni presenterade kommer att förverkligas.

Jag hoppas att nästa ordförande för kommissionen, och jag är säker på att det blir José Manuel Barroso, kommer att lyssna på er och de starka ord som ni använde. På så sätt kan parlamentet tillgodose behoven hos över 550 miljoner europeiska medborgare som röstat på oss, som valt oss och som vill och kräver att parlamentet och var och en av oss tillhandahåller de svar som Europa har försökt att tillhandahålla, men utan att lyckas fullt ut.

När det gäller denna aspekt av ert arbete är jag hoppfull, och jag är övertygad om att vi genom er kommer att lyckas att uppnå den säkerhet som ni själv talade om.

Miloslav Ransdorf (GUE/NGL). – (CS) Det var John Stuart Mill som sade att parlamentet bör vara en spegel av det nationella livet. Detta är ingen enkel uppgift, och enligt min uppfattning är den viktig för vår kommande ämbetsperiod, i synnerhet eftersom Europa är en för viktig fråga för att helt och hållet överlätas åt den så kallade politiska eliten.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Herr talman! Jag vill gratulera er till ert tal. Processen med att få ett slut på splittringen av Europa var resultatet av å ena sidan längtan till frihet hos länderna i Central- och Östeuropa och å andra sidan naturligtvis av Europas dragningskraft som ekonomisk modell.

Jag anser att vår tillförsikt inför framtiden är bristfällig. Om inte vi i Europa kan uppnå detta, vem kan då göra det? Vi bör med större övertygelse förklara att vi kan arbeta med att lösa våra problem med tillförsikt.

Vi har en stor potential, och det finns fortfarande möjligheter till tillväxt i världen. Så länge som det finns människor som behöver varor och tjänster så kommer det att finnas möjligheter till tillväxt. Vi kan se till att vi i Europa får en del av kakan och att alla som är inblandade gynnas.

Jag vill uppmana oss alla att ha större tilltro till Europa som framgångsrik modell, och jag vill be er att förmedla denna inställning i era tal.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Den 23 oktober 2006 hedrade Ungern minnet av revolutionen 1956 och kampen för frihet. Detta datum anhöll ett stort antal poliser, på uppdrag av regeringen, fredliga demonstranter, fotgängare och till och med grupper av utländska turister som i all stillhet intog en måltid på restaurang.

Absolut terror rådde i landet. Flera hundratals människor skadades allvarligt, däribland 14 människor som sköts i ögonen. Flera av dessa förlorade även synen. Många hundratals människor sattes i fängelse och mot flera av dessa väcktes falska åtal. Detta avslutades först nyligen med att de alla så gott som utan undantag släpptes.

Premiärministern hyllade det enastående arbete som polisen utfört. Idag, herr talman, sitter Kinga Göncz, vice ordförande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, som ingick i den regering som godkände skjutandet, i parlamentet. Jag vill veta vad ni har för åsikt om detta, herr talman. På Ungerns vägnar vill jag även be er att vara sann mot solidaritetens anda, att kämpa för mänskliga rättigheter i Europeiska unionen, och att kämpa för att få ett slut på den kris för de mänskliga rättigheterna som pågått i Ungern sedan hösten 2006. Jag vill även uppmana den person i parlamentet som påminner oss om denna situation och drar vanära över parlamentet att lämna sin befattning som vice ordförande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor.

László Tőkés (PPE). – (HU) Som ungrare bosatt i Rumänien vill jag i en anda av solidaritet gratulera talman Jerzy Buzek som är en värdig efterträdare till vår tidigare talman Hans-Gert Pöttering. Låt oss i en anda av solidaritet erinra oss att polska flyktingar välkomnades av Ungern för 70 år sedan.

I en anda av solidaritet vill jag även uttrycka glädje över att en av de viktigaste personerna i *Solidarność* [Solidaritet] har blivit utsedd att leda parlamentet. Låt oss även minnas påven Johannes Paulus II och trosaspekten. *Solidarność* och den ungerska revolutionen 1956 var ett uttryck för frihet medan händelserna i *Temesvár* (Timișoara), samt påven Johannes Paulus' personlighet och andlighet, representerar trons kraft. Vi förväntar oss att det polska folket och Östeuropa genom sin anslutning till EU kommer att bidra på ett lika viktigt sätt och tillföra en ökad förtrostan. Därför ser jag fram emot talman Buzeks ordförandeskap med tillförsikt.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D). – (PL) Herr talman! Även jag vill uppriktigt gratulera er, inte bara till er utnämning, utan även till ert tal idag där ni visade att vi har ett enda Europa och att det inte finns några gamla och nya länder. Europa fortsätter att präglas av mångfald, och det ni har lovat, nämligen att denna mångfald kommer att speglas i Europaparlamentets arbete, är oerhört viktigt.

Det innebär emellertid inte att Europa är jämlikt. I själva verket råder det stora skillnader som vi i Europaparlamentet bör ta itu med. Medborgarna i Europeiska unionen får ofta inte samma ersättning för samma typ av arbete. Alltför många medborgare i Europeiska unionen saknar idag arbete, och detta är en annan fråga som vi bör ta itu med. När det gäller tillgång till de förmåner som är förknippade med utbildning, kultur och sjukvård råder det för stora olikheter och bristande jämlikhet. Detta är en enorm utmaning som Europaparlamentet, under ert ledarskap, också ska anta.

Jag skulle vilja veta vad ni anser bör göras när det gäller den gemensamma energipolitik som nämndes, med ett åtagande som idag är mer tyskt och ryskt än europeiskt? Ni talade om energipolitik, och jag tänker på gasledningen. Dessutom har vi frågan om utvidgning av Europeiska unionen – hur blir det med Ukraina? Vilken tidsram anger vi för Ukrainas anslutning till Europeiska unionen?

Jerzy Buzek, talman. – (PL) Jag vill först av allt tacka alla dem som yttrat sig under diskussionen för deras fantastiska stöd. Jag är medveten om att vi ibland har olika åsikter. Detta är mycket bra eftersom det alltid frambringar något nytt. Endast genom ett utbyte av åsikter, genom skillnader i fråga om åsikter och genom diskussioner kan vi hitta svaren på de svåraste frågorna. Samtidigt innebär det fantastiska stöd som uttryckts i parlamentet under talen en ytterligare plikt för mig eftersom jag förstår att vi står inför stora utmaningar och att vi måste övervinna dem alla. Ni har givit mig ett mandat, ett alldeles särskilt och starkt mandat, och vid en exceptionell tidpunkt. Jag vill starkt betona att jag inser detta och att jag är medveten om mitt ansvar

när det gäller de kommande två och ett halvt årens arbete, inte bara för Europaparlamentet, utan för hela Europeiska unionen, och även för våra medborgares intryck av vårt arbete, vilket är mycket viktigt.

Jag vill rikta ett varmt tack till Joseph Daul, ordförande för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater). Jag uppskattar verkligen att ni betonade att det är vårt Europa. Jag betraktar mig själv som en av dem som kommit hit från Central- och Östeuropa, men idag kräver vårt gemensamma Europa gemensamma insatser. Jag glömmer inte var jag kommer ifrån, men tiden passerar så snabbt. För integrationen krävs det att vi tar ett gemensamt ansvar, och detta ansvar ska även tas av de nya medlemsstaterna – de som vi kallar ”nya” även om det som jag sade inte finns några ”nya” eller ”gamla” medlemsstater.

Martin Schulz betonade att det är ett två och ett halvt år långt program. Det må så vara. Det jag menade är att vi behöver kontinuitet. Faktum är att jag talade om hur Europa bör vara om fem eller tio år och vilken riktning vi bör röra oss i. Om två och ett halvt år kommer den nya talmannen att lägga till nya prioriteringar eller till viss del ändra de nuvarande. Låt oss dock alltid ha ett längre perspektiv, kanske till och med tio eller femton år, så att vi kan förutse händelser som ibland kan överraska oss. Naturligtvis instämmer jag i att den bästa utvidgningen är den som är resultatet av vår inre integration.

Guy Verhofstadt betonade den betydelse som medborgarnas röst har. Jag känner på samma sätt. Medborgarnas röst har en enorm betydelse här. Parlamentet företräder medborgarna, och därför har vi ett stort ansvar. Han betonade även att vi för att ta itu med krisen bör samlas och fatta beslut tillsammans, även när det gäller ekonomiska frågor. Detta är raka motsatsen till protektionism, och även jag betonade detta i mitt tal.

Rebecca Harms talade om förbindelser med nationella parlament. Vi stiftar mer än 50 procent av den europeiska lagstiftning som därefter godkänns av nationella parlament, så det är mycket viktigt att vi har goda förbindelser med parlamenten i våra länder. Varför? För att vi behöver mer kontakt med medborgarna. Det råder ingen tvekan om att dessa parlament, våra egna nationella parlament, har betydligt bättre kontakt med medborgarna än vad vi har. De är med på tv varje dag, vilket inte alltid är fallet med vårt parlament. Låt medborgarna få kunskaper om betydelsen av vad vi skapar här i Europaparlamentet, i Europeiska kommissionen och Europeiska rådet. Låt dem veta att parlamentet ansvarar för mer än hälften av de beslut som rör våra länder. Eftersom vi härnäst kommer att arbeta mycket nära de nationella parlamenten kommer det att bli lättare för oss att förmedla detta.

Krisen visar naturligtvis att det råder en stor brist på tillit. Detta är vad det verkligen handlar om. Rebecca Harms och jag har samma uppfattning i klimatfrågan. Vi var båda på Bali, vi var båda i Poznań och vi kommer båda att vara i Köpenhamn. Vi kommer att utarbeta ett avtal.

Michał Kamiński betonade att vi har olika åsikter om Europas framtid. Jag instämmer i detta, och vi bör verkligen lyssna på varandra. Om ni företräder vad som idag är ganska stora grupper av medborgare som har en något annorlunda uppfattning om Europas framtid innebär detta en varning för något samtidigt som det informerar oss om något. Vi eller jag, som tror på en framtid för Europa och på europeisk integration, får lära oss mer om européer eftersom ni kommer med flera invändningar. När det gäller denna fråga kan ni vara säkra på att debatten kommer att bli grundlig.

Eva-Britt Svensson talade om parlamentets insyn, att vi måste veta vilka beslut vi fattar och att våra väljare också måste veta detta. Jag instämmer helt och hållet. Jag hyser inga tvivel om att problemet med social rättvisa är viktigt. Jag har själv mina rötter i en facklig organisation som jag var medlem i under många år, och det var en vanlig facklig organisation. Vi är emellertid väl medvetna om att vi för att kunna hjälpa de fattigaste måste ha en sund ekonomi och att vi alltid måste försöka hitta en balans mellan dessa båda aspekter.

Francesco Enrico Speroni talade om lämpligt och hederligt samarbete med Europeiska kommissionen och Europeiska rådet. Håll i åtanke att parlamentets betydelse växer. Lissabonfördraget innebär att vi garanteras betydligt fler befogenheter än vad vi för närvarande har. Detta är positivt, eftersom vi har valts direkt av medborgarna inom EU.

Bruno Gollnisch betvivlar inte ärligheten i mina avsikter, men undrar om de är realistiska. Jag skulle vilja säga att för 30 eller 40 år sedan var det helt orealistiskt att tänka sig att jag någonsin skulle stå framför en församling som denna och svara på era frågor. Det var så fullkomligt orealistiskt att jag inte ens vågade drömma om det. Detta visar oss att om vi fortsätter längs en viss väg med djup tro och övertygelse så kan omöjliga saker bli verklighet. Låt oss sträva efter att göra det omöjliga möjligt.

(Applåder)

Fru Malmström – ja, vi arbetar med det svenska ordförandeskapet. Jag har redan varit i Sverige. Vi talade om klimatförändringarna, om det allmänna klimatet i Europa, om krisen och om arbetslöshet. Det finns även ett mycket viktigt program – Stockholmsprogrammet. Låt oss komma ihåg detta. Parlamentet har mycket att leva upp till i Stockholmsprogrammet, bland annat på området organiserad brottslighet och inte endast inom Europeiska unionen.

Det råder ingen tvekan om att vi kommer att samarbeta med José Manuel Barroso. Jag är mycket glad över hans erbjudande. Sergio Paolo Francesco Silvestris talade om den korta historien för Europas liberalism, och jag delar till fullo hans åsikt.

Marek Siwiec nämnde Ukraina. Vad mig anbelangar är detta en självklar fråga, eftersom jag ingick i Europeiska unionens delegation till Ukraina. Som ni minns reste jag till Ukraina tre gånger, och jag ville inte gå in på detta. Tänk på att varje aspekt av det europeiska samarbetet är viktig för européerna: i Medelhavsområdet, med Latinamerika och med Förenta staterna, men viktigast av allt med våra grannar. Våra grannar finns runt Medelhavet och i Östeuropa. Östra och södra Europa är huvudområdena, men låt oss inte gräla om vad som är viktigast. Valet i Ukraina närmar sig, och under de kommande sex månaderna kommer Ukraina med säkerhet att vara viktigast. Låt oss emellertid inte tvista med varandra på detta sätt. Det är väldigt viktigt att vi upprätthåller en balans. Jag stöder er helhjärtat i denna fråga.

Eva Lichtenberger talade om parlamentets roll när vi stiftar lagar. Jag instämmer i att vi måste stifta lagar på ett öppet sätt, att vi måste ha en egen åsikt, men detta fastställs i praktiken redan i Lissabonfördraget. Om Lissabonfördraget träder i kraft kommer detta att ske automatiskt.

Zoltán Balczó frågar om ett enat Europa verkligen existerar i den utsträckning jag påstod i mitt tal. Ja, det existerar verkligen och det är enat, men det är fortfarande i färd med att genom partnerskap lösa jordbruksproblemen. Jag menar bestämt att EU har medel för att främja sammanhållning. Eftersom vi nu har enats bör vi inte på nytt splittras på grund av skillnader när det gäller medborgarnas möjligheter att utvecklas. Vi kommer att sträva efter att uppnå detta. Vissa länder i Europeiska unionen har varit medlemmar i 20 eller 30 år och ingår fortfarande i dessa program, och vi har alla samma rättigheter. Vi har verkligen ett enat Europa där levnadsstandarden skiljer sig åt. Det är vår förhoppning att vi kommer att jämma ut dessa skillnader, och vi ser det dessutom som en möjlighet, men låt oss nu tala om en gemenskap och även om vårt ansvar. Jag ville betona detta mycket starkt.

Zuzana Roithová talade om ett gemensamt ansvar för krisen, och jag instämmer till fullo. Dessutom lever vi så nära varandra att det nästan inte förekommer några hinder mot vår förståelse för varandra. Detta är ytterst viktigt för oss. Charles Tannock tog upp frågan om en kommissionsledamot för mänskliga rättigheter. Detta är naturligtvis en fråga som kommissionens ordförande och kommissionen ska besluta om. Jag är emellertid säker på att vi och Charles Tannock kommer att träffas i Ukraina om några månader när presidentvalet hålls.

Csaba Sógor talade om bilaterala europeiska diskussioner, och jag skulle vilja säga att det verkligen är bäst att lösa problemen med minoriteter bilateralt. Det är emellertid bättre att öppna gränserna än att flytta dem. I Europa har vi lärt oss att inte bråka om gränser, och i vår del av Europa förekommer inte detta problem. Vi har helt enkelt öppnat gränserna, och det är vårt mål och vår främsta prestation.

Diane Dodds sade att Europeiska unionen bör vara ett Europa som består av samarbetande nationer, och inte en federal union. Ni sade mycket som var klokt. Vi talar verkligen om samarbete mellan nationer. Vi talar om behovet av att behålla sin identitet, men även behovet av ömsesidig öppenhet och samarbete. Jag tycker mycket om era idéer, och Europeiska unionen gör precis det som ni föreslår, såväl i dess nuvarande form som i den form den antar genom Lissabonfördraget.

Csaba Sándor Tabajdi talade om regionerna och även om min region Schlesien, och sade att den på något sätt fungerar som medlare. Jag instämmer. Om regionerna är gränsöverskridande skapar de möjlighet till bättre ömsesidig förståelse. Sedan talade Antonello Antinoro om vad mitt land uppnått. Tack för era kommentarer. Kommer jag att tillföra styrka till Europaparlamentet? Jag har i alla fall den energi som krävs för att göra detta, men vad som verkligen behövs är energin hos över 700 kolleger i parlamentet. Jag räknar helt och hållet med detta, och jag förstår att vi alla är "energiska".

Miloslav Ransdorf företräder verkligen medborgarna och det nationella livet. Jag instämmer, och det är därför som Europaparlamentets ansvar och befogenheter växer. Låt oss ge de nationella parlamenten ett starkt inflytande över det som händer i Europa. Michael Theurer talade om å ena sida strävan efter frihet och å andra sidan om dragningskraft. Ja, denna plats var lockande, men där borta strävade vi efter frihet. Det är

sant. Observera att vi har lugnat situationen på Balkan, och idag råder det fred där. Prisa Gud. Länderna i detta område står på kö för att bli medlemmar i Europeiska unionen, och detta är EU:s stora dragkraft.

Krisztina Morvai påminde om några dramatiska händelser. Om ni vill ge mig mer information om detta så tar jag gärna emot det skriftligen. Jag kan även träffa er för att diskutera detta så att jag får ökad kunskap om frågan. László Tóké talade om 1956 och Ungern. Dessa händelser och vår djupa tro på EU är mycket viktiga för oss alla. Ja, jag har också en djup tro på Europeiska unionens styrka.

Wojciech Michał Olejniczak ställde en rad frågor om bristande jämlikhet i Europa. Vi måste definitivt tala om enighet, men å andra sidan används alla de medel jag tidigare talade om fortfarande, precis som alla åtgärder som är avsedda att ge oss möjlighet att komma tillrätta med bristande jämlikhet. De är fortfarande i kraft, ingenting har ändrats när det gäller detta. Situationen förblir lika öppen och tydlig som någonsin tidigare, och därför är det mycket bra att vi har ett enat Europa. När det gäller en lösning på tillgången till olja, gas och energiresurser i allmänhet måste vi tala om en gemensam energipolitik. Då kommer inga onödiga spänningar att uppstå mellan oss. Dessa skapar onödiga murar mellan oss, och vi har trots allt har ägnat decennier åt att riva ned murar. Detta är vad framtiden handlar om. Därför är jag definitivt en förespråkare för en gemensam energipolitik.

Naturligtvis finns det kriterier som måste uppfyllas för att länder ska kunna anslutas till Europeiska unionen. Det sades också att för att andra länder ska kunna bli medlemmar i EU så måste vi inom EU vara väl integrerade så att mottagandet av nya medlemsstater kan bli effektivt. Vi behöver tid för integration, men ett land som Kroatien är till stor utsträckning redo för integration. Jag förstår att Kroatien har en stark möjlighet att anslutas till EU relativt snabbt, även om det har upplevt vissa problem. Det kanske är samma sak med Island, men det är mycket svårt att fastställa tidsramar för andra länder som inte är lika väl förberedda. Håll i åtanke att länderna i Central- och Östeuropa, som nu är medlemmar i EU, började förbereda sig för integration 1991/1992, så det tog tolv år. Vi förberedde oss för integration i tolv år, och faktum är att vi hade bättre villkor än vad dessa länder för närvarande har eftersom situationen i världen i stort var bättre. Det rådde inte någon kris, och många andra faktorer bidrog tillsammans till att situationen var bättre för oss. Det tar lång tid, och jag vågar mig inte på att ange några tidsramar, men låt oss komma ihåg att utvidgning är en bra EU-princip, även om den är långsiktig.

Jag vill återigen tacka er alla för diskussionen. Jag har beaktat alla kommentarer, och de kommer nu att bilda underlag för förslag till vissa ändringar. Vidare kommer vi att träffas regelbundet. Jag kommer att sitta här, där jag nu befinner mig, eftersom jag vill vara så nära er alla som möjligt.

(Applåder)

Talmannen. – Tack, herr Buzek, inte minst för att ni så samvetsgrant svarade på alla inlägg utan undantag.

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Jag gratulerar er till att ha valts till Europaparlamentets talman. Jag är precis som alla våra landsmän stolt över att en polack för första gången i historien axlar detta hedrande uppdrag. Vi ser det som en bekräftelse på vår roll och ställning i Europa.

Polen är samtidigt ett av de få kvarvarande länder som ännu inte har slutfört ratificeringen av Lissabonfördraget, ett fördrag som skulle göra den europeiska integrationen mer effektiv. Det är paradoxalt. Det polska parlamentet godkände som ni vet ratificeringen av Lissabonfördraget i april i år, men ratificeringshandlingen har ännu inte undertecknats av presidenten.

Jag tror att ni kan ge ett värdefullt bidrag till den offentliga debatten i Polen och bidra till att öka stödet i samhället för fördraget, vilket kunde påskynda slutförandet av ratificeringen. Jag vill också tacka er för att ni personligen engagerat er i saken på Irland. Jag hoppas innerligen att den irländska befolkningen kommer att rösta ja den 2 oktober och att Tjeckien och Polen sedan kommer att slutföra de nödvändiga formaliteterna.

Att bidra till att få ett slut på "Lissabonratificeringsföljetongen" är ett av de viktigaste målen för parlamentet, och jag hoppas det också kommer att bli en av dess framgångar.

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) Detta är ett viktigt ögonblick i den europeiska integrationens historia. Tack för det program ni har lagt fram. Jag hoppas att ni kommer att fullfölja denna ambitiösa plan. Jag önskar

er lycka till med uppgiften att leda Europaparlamentets arbete i överensstämmelse med värden som är viktiga för alla européer.

Precis som den polska solidaritetsrörelsen kunde förändra Polens och andra centraleuropeiska länders ansikte kommer den europeiska solidariteten att göra att vi kan möta dagens utmaningar. Detta kommer att bli möjligt under vissa förutsättningar, nämligen att vår solidaritet är orubblig, genuin och inriktad på att få till stånd förändringar. Precis som i Polen, där diktaturen inte föll på grund av ord utan av handlingar, kommer den europeiska solidariteten att bli effektiv om den omsätts i uttrycklig handling. Jag tror att detta verkligen kommer att bli så.

Det är en framtidsvision för Europa som tilltalar väldigt många européer. Herr talman! Jag räknar med att Europaparlamentet under er ledning kommer att spela en positiv och allt större roll i förverkligandet av denna vision. Tack så mycket.

(Sammanträdet avbröts kl. 13.25 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

9. Justering av protokollet från föregående sammanträde

(Protokollet från föregående sammanträde justerades.)

Martin Schulz (S&D). – *(DE)* Herr talman! Jag har inga kommentarer till protokollet från gårdagens sammanträde utan jag vill kommentera en händelse under förmiddagens sammanträde. Min kollega Kinga Göncz, som är parlamentsledamot i min grupp och Ungerns förutvarande utrikesminister, förolämpades under förmiddagens debatt på ett helt oacceptabelt sätt av Krisztina Morvai från det fascistiska partiet Jobbik. Som Ungerns utrikesminister arbetade Kinga Göncz hårdare än praktiskt taget alla andra i landet för att uppnå internationell försoning mellan Ungern och dess grannländer. Jag vill med eftertryck protestera mot den upprörande förolämpningen av Kinga Göncz från Krisztina Morvai, medlem av ett nyfascistiskt parti.

(Applåder)

Kinga Göncz (S&D). – *(HU)* Tack för att jag fick ordet. Jag beklagar verkligen att denna diskussion förs här i Europaparlamentet. Jag vill också kort svara genom att säga att det parti som Krisztina Morvai företräder upprättade en paramilitär enhet 2006 som sedan dess använts för att skrämma den fredliga majoriteten av allmänheten.

Detta gäller särskilt minoriteter som homosexuella, romer och judar. Den paramilitära enheten upplöstes nyligen av domstol, men en ledamot av Europaparlamentet från partiet bar organisationens uniform här i kammaren under sammanträdesperioden i juli. I Ungern genomförde partiet en kampanj fylld av anti-europeiska, rasistiska, homofoba, anti-romska och främlingsfientliga utfall och beskrev ständigt Ungern som en EU-koloni i sina uttalanden. Den händelse som Krisztina Morvai talade om ägde rum 2006 då dessa högerextremister demonstrerade genom att sätta eld på det ungerska tv-bolagets huvudkontor och ställa till med upplopp som varade i många dagar, varvid 113 poliser skadades.

Deras upplopp återupptogs den 23 oktober. De försökte faktiskt avbryta en nationell ceremoni med våld. Detta var första gången i landets historia sedan regimskiftet som polisen behövde ta itu med demonstrationer från extremhögern. Därefter har regeringen tillsatt en oberoende kommitté, vars rapporter är tillgängliga på en rad webbplatser, även på engelska. Kommittén lade fram förslag, och en mängd åtal väcktes också. Ungerska regeringsorgan utredde övergreppen.

Det var verkligen problem. Jag vill dock säga till Krisztina Morvai att om hon kallar det institutionella systemet i sitt eget hemland för diktatoriskt, är kruket med detta att om demokratin verkligen inte fungerade i Ungern skulle hon inte ha kunnat hålla sitt anförande i den här kammaren alldeles nyss. Jag ber återigen om ursäkt för att det här ämnet tas upp i parlamentet, och jag hoppas verkligen att diskussionen inte kommer att fortsätta här.

Zoltán Balczó (NI). – *(HU)* Herr talman! Enligt arbetsordningen har jag rätt till en halv minut för att ställa en fråga. Frågan riktas till Martin Schulz. Hur vågar Martin Schulz, efter de ärekränkande uttalandena här av

hans kollega, kalla ett parti fascistiskt här i kammaren bara för att det inte instämmer i varje aspekt av EU:s huvudmål? Partiet fick 430 000 röster i Ungern. Ni kallar således 430 000 väljare för fascister. Tänk er för innan ni uttalar er i fortsättningen!

10. Undertecknande av rättsakter som antagits genom medbeslutandeförfarandet: se protokollet

11. Uttalande av den nominerade kandidaten till ämbetet som kommissionens ordförande (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett uttalande från den nominerade ordföranden för kommissionen.

José Manuel Barroso, *nominerad ordförande för kommissionen.* – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vi lever i en helt nya tidsera. Själv är jag övertygad om att man i framtidens historieböcker kommer att tala om tiden före respektive efter finanskrisen. Det är dock inte enbart en finansiell, ekonomisk och social kris. Det är också en värdekris. Därför anser jag att vi måste sätta vår europeiska sociala modell, vår sociala marknadsekonomi, i centrum av våra åtgärder mot krisen.

Samtidigt har krisen visat just hur beroende av varandra vi har blivit i denna globaliseringens era. Vi har en finanskris men också en energikris. Vi har problemen med livsmedelstrygghet och klimatförändringar, ett område där EU nu är ledande. Därför anser jag att vi kan säga att det är sanningens ögonblick för EU. Vill vi forma globaliseringen efter våra värden genom att försvara våra intressen, eller ska vi passivt utstå globaliseringen genom att följa efter de andra?

För mig är valet självklart. Vi måste anta utmaningen tillsammans, för om vi inte gör det tillsammans riskerar EU att bli marginaliserat. Vi har erfarenheten. Jag tror inte att någon annan region i världen har samma erfarenhet som vi av att upprätta en inre marknad, gemensamma regler, gemensamma institutioner och till och med en gemensam valuta samt en politik för solidaritet och sammanhållning. Vi har denna unika erfarenhet. I stället för att låta oss drabbas av globaliseringen kan vi forma den eftersom vi själva är ett globaliseringslaboratorium. Vi är mästare på globalt styre.

Detta är inte rätt tid för stillastående och rutin. Vi måste ha en plan för förändring. Nu mer än någonsin behöver vi ett starkt EU. Med Lissabonfördraget blir vi starkare i framtiden och mer handlingskraftiga.

När jag säger ett starkare EU måste vi ha klart för oss vad det betyder. Det betyder inte nödvändigtvis mer centralisering av makten. Jag är för den demokratiska subsidiaritetsprincipen, en subsidiaritet som naturligtvis är förenad med solidaritet med de beslut som fattas på den lämpligaste nivån.

När jag talar om ett starkare EU talar jag också om den europeiska andan, om den europeiska beslutsfattarkulturen, om gemenskapsmetoden och om viljan att handla tillsammans – inte enbart handlingsförmågan utan också viljan att handla, den politiska viljan. Vi behöver ett EU som envist försvarar sina värden och intressen, som avvisar protektionism i alla dess former, men utan att vara naivt, och som kan visa prov på denna dynamiska anda. Det var den dynamiska andan som var vägledande under arbetet med det dokument som jag skickade till er alla före detta sammanträde.

Den kommission som jag för närvarande leder fick som uppdrag att vara den första kommissionen i det utvidgade Europa, ett större EU med 27 medlemsstater. Nu när vi har befast detta EU har vi lagt förutsättningarna för en ny ambition: en ny social ambition, eftersom det råder kris och arbetslösheten är europeernas största problem. En ny ambition för bekämpandet av klimatförändringarna, ett område där vi redan spelar en ledande roll, och en ny ambition när det gäller hur vi ska förhålla oss till globaliseringen.

(EN) Förra veckan hade jag tillfälle att diskutera dessa politiska riktlinjer med alla politiska grupper som bjöd in mig. Jag menar att det var en mycket nyttig, konstruktiv och öppen diskussion och jag fick ta del av många synpunkter.

Det är nu hög tid för ett brett samförstånd och vissa överenskommelser om vägen framåt. Inför er alla i dag lovar jag högtidligt att om min utnämning bekräftas av parlamentet kommer jag att tillämpa dessa politiska riktlinjer under min andra mandatperiod. Tillsammans med de nya kommissionsledamöterna kommer jag att omvandla dem till ett lagstiftnings- och arbetsprogram för kommissionen. Jag ska inte upprepa riktlinjerna nu, men efter diskussionerna med er alla anser jag att det skulle vara till nytta att konkretisera vissa delar och

även komplettera riktlinjerna med en del av era förslag. För att vara tydlig vill jag gå igenom dessa områden med er nu.

För det första grundförutsättningen: Samtidigt som vi till fullo genomför vår återhämtningsplan för att ta oss ur den ekonomiska och finansiella krisen måste vi hålla ett öga på framtiden. Vi måste återuppliva vår allomfattande sociala marknadsekonomi. Vi kommer att investera i nya källor till hållbar tillväxt, i smart grön tillväxt, i framtidens nätverk – alltifrån den digitala infrastrukturen till europeiska supernät för el och gas – och allt detta gör vi för att främja sysselsättning och sociala förmåner på hög nivå och förstärka den europeiska samhällsmodellen, samtidigt som vi hävdar oss i en allt mer konkurrensfylld värld.

Solidaritet måste förbli nyckeln. Förutom alla beslut som redan fattats och förslagits när det gäller strukturfonderna och dubblering av vårt stöd till vissa länders betalningsbalans, vill jag därför förbinda mig att använda alla till buds stående medel för att hjälpa de medlemsstater som har drabbats av allvarliga budgetpåfrestningar – nämligen de nya medlemsstaterna – tillbaka på vägen mot återhämtning.

Vi kan dock inte återgå till den tidigare tillväxtmodellen. Den har helt klart visat sig vara ohållbar. Vi måste skapa förutsättningar där övergången till en ekonomi med låg kolanvändning skapar konkurrensfördelar för våra företag, arbetstillfällen för våra arbetstagare och hopp för kommande generationer. Ja, jag instämmer med dem som sagt att samordning inte är tillräckligt. Ja, vi behöver utforma en verkligt europeisk dagordning. Ja, vi behöver en integrerad vision för en konsekvent europeisk strategi: En strategi för EU 2020 som bygger på öppna marknader genom att kombinera nya källor till hållbar tillväxt, sysselsättning och social sammanhållning, vår handlingsplan för klimatet och energitryggheten, en ny inriktning på industripolitiken och en övergång till kunskapssamhället. Jag förespråkar särskilt innovations- och stödåtgärder för små och medelstora företag. Ja, detta innebär en översyn av Lissabonstrategin efter 2010. Ja, vi behöver ett mycket mer integrerat förhållningssätt till de ekonomiska, sociala och miljömässiga riktlinjerna i olika strategier. Som kommissionens ordförande lovar jag att göra mitt bästa för att övertyga medlemsstaterna om att godkänna denna sammanhållna och samordnade uppläggning.

Jag sade i riktlinjerna att ekonomin behöver ett finansiellt system som är etiskt, stabilt och ansvarsfullt. Reglering och tillsyn har inte hållit takten med integrationen och innovationen på de finansiella marknaderna – vare sig i Europa eller på global nivå. Jag måste säga att jag chockerades av hur omfattande det oetiska beteendet som vi bevitnade var. Vi kan inte tillåta en återgång till "business as usual". Exempelvis kräver bonusfrågan omedelbara åtgärder. Vi har nu en ledande ställning i G20 – en process som förresten inleddes i Europa – men det är helt riktigt att mer behöver göras. Nästa vecka inför G20-mötet i Pittsburgh kommer kommissionen att anta förslag om att bygga upp ett verkligt europeiskt system för tillsyn – ett system som avspeglar integrationen av vår inre marknad.

En översyn av våra åtgärder om tre år kommer att ge oss möjlighet att se vilka ytterligare åtgärder som behövs. Det är viktigt att vi får föreskrifter som garanterar den finansiella sektorns ansvar och legitimitet utan att kväva nytänkandet. Jag vill att EU ska behålla sitt världsledarskap inom finansiella tjänster.

I mina riktlinjer förklarade jag också varför krisen kräver en starkare fokusering på den sociala dimensionen i Europa på alla beslutsnivåer – i EU, men också på nationell nivå. Den finansiella sektorn och ekonomin kanske visar tecken på återhämtning, men låt oss göra klart för oss att krisen inte är över för dem som har förlorat sitt arbete. Vi kan inte säga att krisen är över förrän vi återigen börjar skapa arbetstillfällen i stället för att öka arbetslösheten.

Jag vill fullgöra mitt åtagande om hög sysselsättningsnivå och social sammanhållning genom en rad åtgärder som jag har diskuterat med somliga av er.

Jag har tydligt angett min respekt för de grundläggande sociala rättigheterna och principen om rörlighet för arbetstagarna. Tolkningen och genomförandet av direktivet om utstationerade arbetstagare brister i båda avseendena. Därför vill jag så snart som möjligt föreslå en förordning som ska lösa de uppkomna problemen. Förordningen kommer att antas av Europaparlamentet och rådet genom medbeslutande. Fördelen med en förordning är att en sådan ger större rättssäkerhet än en översyn av själva direktivet, vilket fortfarande skulle lämna för mycket utrymme för avvikelser i det nationella införlivandet och ta längre tid att ge verkliga effekter i praktiken. Men om vi under utarbetandet av förordningen upptäcker att det finns områden som vi behöver gå tillbaka till i själva direktivet kommer jag inte att tveka att göra det. Kort sagt är jag fast besluten att bekämpa alla former av social dumpning i EU.

Frågan om sociala konsekvensanalyser av alla framtida förslag togs också upp, och jag håller med om att det behövs. Det första testfallet för en sådan social konsekvensanalys borde bli översynen av arbetstidsdirektivet.

På grundval av konsekvensanalysen kommer nästa kommission att samråda med arbetsmarknadens parter och lägga fram ett allsidigt lagförslag.

I riktlinjerna framhåller jag de allmännyttiga tjänsternas betydelse för vår europeiska samhällsmodell. I Lissabonfördraget är denna punkt mycket klar, och jag är redo att arbeta tillsammans med er för att utarbeta ett kvalitetsregelverk för allmännyttiga tjänster.

Jag betonade också jämställdhet mellan kvinnor och män och behovet av att avskaffa löneklyftan mellan dem. Därför åtar jag mig nu att arbeta med er på en kvinnostadga, vilket samtidigt blir ett sätt att högtidlighålla den 15:e årsdagen av Pekingkonferensen 2010.

I mina riktlinjer uttrycker jag min fasta föresats att se till att Lissabonfördragets nyheter inom internationella förbindelser, bland annat den europeiska avdelningen för yttre åtgärder och posten som hög representant och vice ordförande för kommissionen, fungerar effektivt. Enligt min mening är det en av de viktigaste nyheterna i vårt Lissabonfördrag, och jag vill i största allmänhet förstärka samarbetet med Europaparlamentet inom området yttre förbindelser.

EU behöver dock medel som motsvarar dess ambitioner. Som jag sade i riktlinjerna kräver detta en övergripande reform av EU:s budget på utgifts- och inkomstsidan. Vi måste röra oss bort från den snäva fokuseringen på betalningsbalanser och i stället gå mot en uppläggning som grundas på solidaritet, delade bördor och rättvisa. Detta gäller också frågan om egna medel. EU måste ha ett mer öppet och effektivt sätt att finansiera sin politik, och jag är redo – förhoppningsvis med stöd från parlamentet – att ta denna strid med medlemsstaterna när vi omformar EU:s budget. Jag vill också titta på nya finansieringsformer i nära samarbete med Europeiska investeringsbanken.

Jag är också för smart lagstiftning, och jag vill upprepa att förenklade förfaranden och minskad administrativ börda för företagen, särskilt för de små och medelstora, kommer att förbli en prioriterad fråga för den nya kommissionen. Denna uppgift – liksom konsekvensbedömningsnämnden och efterhandsutvärdering – kommer att stå under mitt direkta överinseende för att verkligen avspegla den prioritering vi ger den. Jag kommer också att försvara den inre marknadens integritet, precis som vi har gjort under årens lopp och ibland under svåra omständigheter. Utan en inre marknad och utan en sammanhållningspolitik har vi ju helt enkelt ingen europeisk union.

Men varför stoppa där? Varför enbart försvara den inre marknaden? Jag vill slutföra de saknade länkarna så att företag och konsument kan åtnjuta de fulla fördelarna.

Ärade ledamöter! Jag är redo att tillämpa dessa prioriteringar vid organiserandet av nästa kommission så snart jag har fått er bekräftelse, men jag kan redan i dag delge er vissa organisatoriska ändringar som jag tänker införa.

Jag kommer att inrätta en befattning som kommissionsledamot med ansvar för rättsliga frågor, grundläggande rättigheter och medborgerliga friheter, inklusive medborgarnas och minoriteternas rättigheter, för att avspegla att EU är en gemenskap med rättigheter och värden.

Jag kommer också att inrätta en befattning som kommissionsledamot för inrikes frågor och migration, inbegripet säkerhet. En av de viktigaste uppgifterna för den kommissionsledamoten kommer att vara att utarbeta en verkligt gemensam migrationsstrategi: främja integrationen av lagliga invandrare, bekämpa illegal migration och därmed förknippad kriminell verksamhet samt svara för solidaritet mellan medlemsstaterna. Vi behöver solidaritet. Vi behöver solidaritet när vi måste stödja våra baltiska vänner eller länder som drabbats av gaskrisen mellan Ryssland och Ukraina, men vi behöver också solidaritet när vi måste stödja våra Medelhavsvänner när de står inför problem som de inte kan hantera ensamma.

Jag kommer också att inrätta en befattning som kommissionsledamot för klimatförändringar för att visa att klimatförändringarna är en utmaning som behöver angripas inom samtliga våra politikområden. En särskild kommissionsledamot för klimatåtgärder är också en viktig signal om att EU tänker hålla takten i åtgärderna oavsett vilken ambitionsnivå som blir följden av Köpenhamnskonferensen.

Vi behöver också en grundläggande översyn av EU-institutionernas tillgång till och utnyttjande av vetenskaplig rådgivning. I nästa kommission kommer jag att inrätta en tjänst som chefsrådgivare på det vetenskapliga området med uppgift att bidra med strategisk, vetenskaplig rådgivning på alla stadier i utvecklingen och genomförandet av politiska åtgärder. Detta avspeglar den vikt som jag fäster vid forskning och utveckling. Enligt min mening har vi mycket kvar att göra på detta område. Forskning och utveckling om något är ett område där de fragmenterade insatserna i Europa inte ger önskat resultat. Enligt min uppfattning finns det

en potential när det gäller alltifrån bekämpningen av klimatförändringarna till energitryggheten om vi vill arbeta tillsammans inom forskning och utveckling för Europa.

Det jag föreslår är inget mindre än en omvandlingsplan för EU. För att förverkliga denna ambition har jag föreslagit ett särskilt partnerskap mellan parlamentet och kommissionen. Vi företräder de två främsta EU-institutionerna, och detta ger oss ett särskilt ansvar att skapa ett verkligt europeiskt offentligt forum för debatt. Jag är redo att ge mitt bidrag till den europeiska parlamentariska demokratin.

Under de senaste månaderna har jag haft tillfälle att diskutera detta med er talman Jerzy Buzek, vilket ledde till de många förbättringar som jag föreslår i mina riktlinjer, exempelvis en regelbundet återkommande frågestund. Efter mina möten med grupperna är jag redo att ta upp förslag som en del av er lämnat, inte bara att träffa talmanskonferensen mer regelbundet utan även att upprätta en lämplig dialog med er utskottsordförandekonferens. Konkret vill jag varje år inbjuda ordförandekonferensen att träffa hela kommissionen med samtliga ledamöter innan kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram antas.

Vi lever verkligen i en mycket speciell era med osäkerhet och maktskiften. Det kanske är fråga om en fundamental förändring i förbindelserna mellan stormakterna, och det finns verkligen stor anledning att oroa sig för växande nationell egoism, oförtäckt nationalism, oroväckande nationalism och vissa former av extremism. Det finns en verklig fara att våra resultat när det gäller europeisk integration ifrågasätts. Därför anser jag det vara viktigt att ha denna särskilda relation mellan kommissionen och parlamentet för att bekämpa den nationella egoismen.

Låt mig avsluta med en vädjan till er alla. Nu mer än någonsin behöver vi ett starkt EU och en stark europeisk kommission. Uppriktigt sagt måste en stark kommission vara en politisk kommission – men en politisk kommission måste inte vara en partisk kommission. Som ordförande för kommissionen är mitt parti Europa. Nästa kommission kommer precis som den nuvarande att bestå av ett stort antal ledamöter från en mängd olika politiska familjer. Jag vill att Europas politiska mångfald ska avspeglas i kommissionen och i de viktigaste posterna inom kommissionen. Det är endast med detta tvärvärdiga stöd som vi faktiskt kan få ett starkt EU och en stark kommission.

Vi behöver en kommission som håller sina löften. Vi behöver också ett parlament som klarar av att mobilisera de funktionsdugliga majoriteter som krävs för ett handlingskraftigt EU. Vill ni ha en stark kommission som ibland står upp mot medlemsstaterna och nationell egoism måste ni ge kommissionen det starka stöd den behöver.

Vi har alla olika politiska och ideologiska ståndpunkter, och vi kommer från mycket olika politiska familjer, men jag tror att i tider som dessa behöver vi förutom våra övertygelser också en stark etik av europeiskt ansvar. Det är till ert europeiska ansvar som jag vädjar – en vädjan som genomsyras av mitt engagemang för Europa. Låt oss inleda den europeiska resan tillsammans.

(Ihållande applåder)

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! I juni i år bekräftade Europa sitt stöd för gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokraterna) genom att göra vår grupp till den ledande kraften i parlamentet för tredje gången i rad.

Genom sin röst förespråkade våra medborgare ett antal tydliga alternativ: valet av ett stabilt och starkt EU i en tid av kris och osäkerhet, valet av en social marknadsekonomi försedd med etiska regler och valet av en ansvarskännande klimat- och energipolitik. PPE-gruppen var det enda parti som flera månader före valet föreslog en kandidat till posten som ordförande för kommissionen. Europas befolkning godkände därmed själva indirekt valet av José Manuel Barroso genom att ge oss de flesta rösterna.

För min del är jag stolt över att PPE-gruppen gjorde detta val, och jag kan faktiskt säga att jag är stolt över att vi tog den risken.

Alla vet vilka PPE-gruppens hjärtefrågor är. Det är samma frågor som en gång inspirerade EU:s grundare och som fortsatt att inspirera de flesta av regeringarna i dagens Europa. De flesta av målen är gemensamma och upprätthålls av den nuvarande kommissionsordföranden José Manuel Barroso.

Mina damer och herrar! PPE-gruppen stöder José Manuel Barroso därför att han har visat sin duglighet. Det har han gjort i fråga om energi- och klimatpaketet och genom att göra det möjligt för EU att bli världsledande i kampen mot global uppvärmning. Det är detta banbrytande EU som kommer att vara förebilden vid Köpenhamnskonferensen. Han har också visat sin förmåga att höja de etiska normerna i de finansiella

systemen, vilket gjort att EU var först med att dra lärdomar av den finanskris som ingen, och jag menar verkligen ingen, hade förutsett. Det är EU och Barrosokommissionen som visar våra amerikanska och asiatiska samarbetspartner vägen i G20.

Förr beskrevs Europa som en politisk dvärg. Hur kan man annat än glädja sig över att EU till sist är i ledningen för de två viktigaste frågorna för européerna – krisen och klimatförändringen?

Jag vill lägga till att José Manuel Barroso är den första kandidaten till posten som ordförande för kommissionen som så nära involverat parlamentet i sitt arbete med utformningen av riktlinjerna. Han är den förste som föreslagit ett verkligt partnerskap mellan dessa två institutioner genom en rad konkreta åtgärder.

Detta menar jag är en viktig utveckling för europeisk parlamentarism. Det är en möjlighet som vi parlamentsledamöter måste gripa. Därför hoppas min grupp att ordförande Barroso kommer att bilda en ny kommission och snabbt komma igång med arbetet.

Självfallet kan kommissionens ordförande inte företräda ett enskilt parti. Självfallet måste ordföranden kompromissa med kommissionens ledamöter som tillhör flera olika politiska familjer. Det är något som vi välkomnar eftersom EU endast kan byggas i en anda av öppenhet och samförstånd.

Herr talman, fru rådsordförande! Med detta sagt har jag en vädjan till er. När ordföranden för kommissionen väl har valts måste ni omedelbart sätta igång med att bilda resten av kommissionen, oavsett vilket fördrag som är i kraft.

Och herr Barroso! Om ni som jag hoppas får stöd av en majoritet av Europaparlamentets ledamöter kommer detta inte att vara ett fribrev. Det vet ni, men det är min plikt att säga det igen till er här. Eftersom PPE-gruppen delar de flesta av era övertygelser har ni också ett ansvar: att se till att kommissionens arbete under de kommande åren infriar våra och européernas förväntningar.

Vi har förtroende för er, men tvivla inte på att vi också kommer att fullgöra vår plikt som lagstiftare i det partnerskap som ni kommer att föreslå.

Mina damer och herrar! Tack för er uppmärksamhet.

(Applåder)

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har frågat mig själv under de senaste dagarna varför en kandidat som är så kontroversiell i alla grupper i parlamentet orsakar så lite kontroverser i rådet. Jag tror att svaret är uppenbart. Om jag hade varit regeringschef skulle jag också ha valt José Manuel Durão Barroso. Det kunde inte ha funnits en bättre talesman för Europeiska rådets intressen under de senaste fem åren. Herr Barroso! Er vädjan till parlamentet om samarbete är därför korrekt, men den kommer för sent.

(Applåder)

En aspekt av de gångna fem åren var att ni ständigt stod till tjänst för regeringarna i EU, och det är just ett av skälen till varför det finns så mycket skepsis till er. Många vänner är farligare än fienderna. Knappt hade ni avslutat ert anförande med påståendet "Jag är allas kandidat", förrän Joseph Daul sade: "Detta är Europeiska folkpartiets kandidat." Vilken risk för er, herr Barroso! Av vilket skäl skulle någon annan tänkbar majoritet i kammaren välja er om ert program är Europeiska folkpartiets program?

Vi kunde ha börjat med en annan majoritet. I juli såg vi en potentiell majoritet bildas i kammaren efter överläggningar i de olika grupperna, som Guy Verhofstadt hade sammanfört till en reforminriktad Europavänlig majoritet. Detta ledde till att omröstningen sköts upp till september och andra ting skulle kanske också ha varit möjliga. Tyvärr fortsatte inte gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa att stödja sin ledare. Det hade annars varit möjligt. Det är därför som vi röstar i dag och bedömer om det ni säger är trovärdigt.

Knappt hade ni börjat koncentrera er på ett program förrän ni började göra något annat. Under de senaste dagarna har ni skickat ut era budbärare med budskapet: *Moi, j'ai la majorité* – jag har en majoritet. Det kan hända att ni får en majoritet i morgon. Det kanske blir så. Kanske ni får en majoritet i morgon bestående av PPE-gruppen och ALDE-gruppen, där en majoritet kommer att rösta för er, och så självklart den enda grupp som enhälligt, omgående och utan att tveka kommer att rösta för er: Europeiska konservativa och reformister, Lech Kaczyńskis och hans brors parti, Vaclav Klaus' parti, Torypartiet. Ni säger att ni vill uppnå en majoritet

för Lissabonfördraget, men detta är ju det parti som invänder mot fördraget. Hur kan ni leda EU på en Europavänlig väg om ni ingår allianser av detta slag?

(Applåder)

Vidare handlar det inte bara om er. Det handlar visserligen om er men också om frågan: Barroso – ja eller nej? Det handlar om frågan om ni kommer att vinna en majoritet – ja eller nej? Det handlar dock också om en annan fråga. Det handlar om riktningen för EU som helhet, och det är inte ert beslut ensamt. Här deltar också rådet och framför allt parlamentet i beslutet om kommissionens sammansättning, om de portföljer som ni kommer att göra tillgängliga och om det program för de närmaste fem åren som ni kommer att lägga fram.

Det handlar om er, men också om frågan om vi slutligen ska klara av att reglera den inre marknaden och finansmarknaderna och om vi slutligen ska klara av att sätta stopp för den billiga arbetskraften i Europa som förstör den sociala sammanhållningen i vårt samhälle. Det handlar också om att kunna få till stånd en förändring av EU:s riktning, vilket kommissionen som helhet måste stödja.

För oss är det därför också en fråga om programrelaterade aspekter. EU kan inte reduceras till en fråga om en enskild person och till om denna person har majoritet eller inte. Vi behöver mer! Vi behöver sociala konsekvensanalyser. Ni har sagt att ni vill införa det. Vi kommer att döma er efter om ni verkligen gör detta, efter om ni är redo att utarbeta förordningar tillsammans med parlamentet enligt en interinstitutionell överenskommelse.

I framtiden måste kommissionen i förväg överväga vilka effekter dess åtgärder kommer att få på de sociala trygghetssystemen i medlemsstaterna. Vi vill ha och behöver ett direktiv för offentliga tjänster, för allmännyttiga tjänster. Kommissionen får helt enkelt inte vänta tills den sista offentliga kyrkogården i Europa är privatiserad. Den strategin måste upphöra för gott. Vi behöver också en förändrad inriktning på lönepolitiken i EU.

Herr Barroso! Vilket medel vi än väljer förväntar jag mig att få höra en mening från er. Ni har ännu en gång försummat att säga den i dag. Men jag förväntar mig dock att ni ska säga den någon gång. Målet för kommissionen, särskilt efter EG-domstolens dom i målen Viking, Laval och Rüffert, måste vara lika lön för lika arbete på samma plats för både män och kvinnor.

Det här är de frågor som gäller program och innehåll som vi vill diskutera med er men inte enbart med er. Frågan gäller också vilka kommissionsledamöterna är och vilka ansvarsområden de har. Jag vet inte vilket som har vållat störst skada i EU, ni själv eller att ni inte stoppade Charlie McCreevy från att göra vad han kunde göra. Vi behöver en förändrad inriktning i EU. Det är detta som vi kommer att döma er efter.

(Applåder)

Vi kan därför se ett samband mellan morgondagens omröstning och den slutliga omröstningen om kommissionen. Det finns ett sätt att ta sig dit. Det är möjligheten att uppnå större enighet och förtroende än vad som för närvarande är fallet. I fråga om ert bokslut för de gångna fem åren och det om ni har lagt fram för oss hittills – jag talar inte om vad som kan hända i framtiden utan om vad som nu finns på bordet – kan jag med visshet säga er en sak: ni har inte stöd från min grupp.

(Applåder)

Talmannen. – Jag vill informera er om att vi har en ny arbetsordning. Alla har kanske inte satt sig in i den ännu. Enligt regeln får ledamöter som är närvarande i kammaren hålla upp ett blått kort under ett anförande så får de ställa en fråga till den person som talar. Frågan får inte vara längre än en halv minut och får endast ställas med talarens medgivande. Detta är en ny regel som vi inte har haft tidigare. Syftet är att liva upp våra debatter.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Jag ska fatta mig mycket kort: Herr Schulz! Jag lyssnade mycket noga till er, och jag instämmer i många av de frågor ni ställde till kommissionens ordförande, som nu kandiderar igen. Jag har även hört er säga att socialdemokraterna inte stöder högern och att EU inte bara består av högern. Herr Schulz! Jag undrar hur många ledamöter från er parlamentsgrupp – socialdemokraterna, portugiser, spanjorer eller briter – som redan gett sitt stöd till den nya kandidaten, oberoende av era egna ståndpunkter?

Martin Schulz (S&D). – (DE) Herr talman! Jag måste medge att jag inte känner kollegan. Jag är dock glad att som nya kolleger ...

(Häcklande)

Har han varit här ett tag? Jag har inte riktigt lagt märke till honom förrän nu. Efter vad jag har hört förstår jag varför.

Vi kommer i kväll att besluta om den slutliga omröstningen för vår grupp. Jag vet inte hur djupa de demokratiska strukturerna är i ert parti, men vi är ett demokratiskt parti, och därför kommer vi att fatta beslut i kväll genom en demokratisk omröstning.

Talmannen. – Jag vill påpeka att endast en fråga per anförande är tillåten, eftersom vi annars kanske aldrig skulle få något slut på debatten.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Sedan vi inledde utnämningsförfarandet har som ni vet gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa sagt att vad som står på spel här är programmet för de närmaste fem åren. Det är alltså inte en fråga om personer eller personligheter. Vad som räknas är det program som kandidaten presenterar, först översiktligt som nu och sedan det detaljerade programmet, som jag hoppas kommer att läggas fram i slutet av året när kommissionen är klar.

För det andra, på begäran av vissa av mina kolleger har vår grupp också ingående diskuterat om vi skulle vänta med att fatta det slutliga beslutet. Vi stödde detta förslag i juli eftersom vi ansåg det nödvändigt att kandidaten hade ett program, vilket inte var fallet tidigare. Det var enligt min mening rätt beslut i juli att avvakta med utnämningen och invänta de förslag som vi nu kommer att diskutera. Vi ansåg dock att så snart kandidaten hade lagt fram sina riktlinjer var det inte någon poäng med att ännu en gång säga att vi skulle vänta några veckor eller månader.

Vi genomgår en ekonomisk och finansiell kris, och därför behöver vi EU:s institutioner, och vi behöver en kommission. Det är inte särskilt ansvarsfullt ...

(Applåder)

... Det är inte särskilt ansvarsfullt att i dag säga "Låt oss vänta". Vänta på vadå? Vänta två veckor, tre veckor, två månader tills de lägger fram förslag? De finns där. Låt oss ta vårt ansvar oavsett om vi röstar för eller emot, men låt oss ta vårt ansvar.

För det tredje blev vi inte särskilt övertygade av de riktlinjer som kandidaten lade fram. Jag anser att dessa ibland detaljerade förslag bygger på en felaktig grundtanke, nämligen på antagandet att konjunkturnedgången är över, att en återhämtning är på gång och att vi inte behöver fler politiska åtgärder från gemenskapen för att ta oss ut ur krisen. Detta är en dålig utgångspunkt eftersom lågkonjunktursens slut inte innebär att det är början på en återhämtning. Vi kan hamna i ekonomisk stagnation som i Japan, där man har väntat på tillväxt i 10 eller 15 år. Därför behöver vi också en ny integrerad gemenskapsstrategi som sträcker sig längre än 27 nationella planer. Det är det krav som vi ställer som liberaler och demokrater, och det är lika viktigt att kommissionen så snabbt som möjligt planerar för en sanering av bankerna. Inte 27 olika planer som vi har i dag, utan en gemensam och enhetlig strategi som utstakats av kommissionen.

Herr Barroso! Jag hörde er säga i vår grupp att ni var beredd att lägga fram förslag om både en ny integrerad gemenskapsstrategi som sträcker sig längre än 27 nationella planer och en europeisk stabilisering av banksektorn. Detta är positivt, och det som vi begär är att dessa två ingredienser ska vara detaljerade och utvecklade i det program som ni nu kommer att utarbeta och som ni kommer att lägga fram tillsammans med kommissionen.

Vårt stöd är mycket tydligt. Det är villkorat. Det innebär att vårt stöd kommer att fortsätta till dess att vi i varje del av kommissionens program ser följande ingredienser: en ny integrerad gemenskapsstrategi, en plan för att stabilisera banksektorn som går utöver det som ni upprepade i dag i ert anförande, en budget som bygger på egna medel och en halvtidsöversyn av den finansiella tillsynen. I fråga om detta ämne måste jag säga er att jag är fortsatt övertygad om att det är Europeiska centralbankens struktur som bör användas, inte de förslag från Jacques de Larosière som för närvarande är kommissionens och rådets utgångspunkt.

Slutligen kommer som ni vet vårt stöd också att vara beroende av kommissionens nya sammansättning. Vi vill ha en effektiv kommission vars befogenheter fördelas mer jämnt än vad som varit fallet tidigare. Här räknar vi också med det löfte som ni gav till vår grupp, nämligen att en särskild kommissionsledamot från

utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, med ansvar för grundläggande rättigheter och medborgerliga friheter, kommer att få plats i ert lag. Det är viktigt att denna kommissionsledamot får gemensamt ansvar med de andra kommissionsledamöterna och inte bara som rådgivare.

För EU:s allmänna bästa behöver vi således en djärvare och mer ambitiös kommission, vilket vi hoppas att ni kommer att garantera. Jag hoppas också att ni kommer att uppfylla våra förväntningar i ert definitiva program.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr ordförandekandidat, mina damer och herrar! Jag måste erkänna att jag tror att jag hallucinerar.

Först får vi höra: "Allting har ändrats så jag stannar!" Anledningen till att José Manuel Barroso måste stanna är att allting har ändrats och att han står för stabiliteten i en föränderlig värld. Så låt det ske.

Sedan hörde jag vad Joseph Daul hade att säga. Jag deltog valkampanjen i Frankrike. I Frankrike fick vi under valkampanjen höra att när det gäller bankerna, vänd er till Sarkozy, när det gäller klimatförändringen, vänd er till Sarkozy, när det gäller förändringen i Europa, vänd er till Sarkozy. Nu hör jag Joseph Daul säga att när det gäller klimatförändringen, vänd er till Barroso, när det gäller problemet X, Y eller Z, vänd er till Barroso. Ni kommer att få en utskällning från Elyséepalatset, min vän! Ni kommer att få en utskällning! Hur som helst är hela affären otrolig! Ja, ja, jag vet maj -68. Det irriterar er, ni kommer alltid dragande med samma gamla sak. Jag kommer att förklara det för er en dag om ni vill lyssna.

Allt jag säger är att denna plats, just här, är en plats där vi har rätt att säga vad som helst. José Manuel Obama: Ja, han kan! Han kan göra precis vad han vill nu. Han kan göra allting som han var oförmögen att göra under fem år. Ni kommer att se vad som händer, och apropå stats- och regeringschefer. Fru Malmström! Se upp! Den tid då lille herr Barroso lyssnade till er är över. Ni kommer att vara tvungen att lyssna till honom nu. Han kommer att påtvinga er en ny integrerad politik, inte en samordningspolitik. Ni kommer att vara tvungen att följa hans order ... Nej, men stopp, stopp, herr Barroso! Vi vet hur ni är! Under fem år i kammaren har ni inte en enda gång sagt "jag hade fel", som jag, Daniel Cohn-Bendit, och andra har gjort ...

Ni talar om europeiska värden, ni talar om europeisk etik, men problemet är följande, herr Barroso. Om ni verkligen vill ha förändringar måste ni förklara en sak för Europaparlamentets ledamöter och för medborgarna: lösningen på den finansiella och ekonomiska krisen måste samtidigt vara en lösning på miljökrisen. Om ni vill ta itu med kriserna måste ni vidare omvandla Europa – reformera räcker inte – och med det menar jag en miljömässig och social omvandling. Våra produktionssystem måste ifrågasättas. Bankerna: varför blev de galna? Eftersom vi har ett system som gör dem helt galna. Varför? Av den enkla anledningen att det handlar om att ha mer och mer och ännu mer, ännu snabbare.

Är det så, herr Barroso? Är det så, stats- och regeringschefer, att majoriteten av kammaren i dag är beredd att utmana inställningen "mer och mer så snabbt som möjligt"? Detta är roten till krisen, och när människor talar om hållbar utveckling handlar det inte bara om några lappverksåtgärder, det handlar om att försöka förklara och förstå att medan det finns områden som behöver tillväxt, dvs. selektiv tillväxt – förnybar energi osv. – finns det en mängd områden som behöver tyglas. Det behövs en proportion, och här står jag och hallucinerar ännu mer.

Ni talade om Lissabonprocessen. Ni talade om forskning. Herr Barroso! Förklara en sak för mig. Under fem år – eller snarare under fyra år, det sista året efter krisen var ni försiktigare – förklarade ni för oss att grunden för ekonomisk och miljömässig effektivitet var avreglering. Avreglering. Ja verkligen, jag kommer ihåg era anföranden, jag kommer ihåg vad ni sade. Sedan när kriserna kom insåg ni plötsligt att det inte fungerade på det sättet. När det gäller kriserna – och det hedrar er – sade vi aldrig att ni var diskrediterad, vi sade bara att med det sätt på vilket ni, herr Barroso, har lett kommissionen har vi inget förtroende för er. Ni är europé, men samtidigt är ni fastlåst i en ideologi som är just den som orsakade krisen, inte den som löser den.

Och Guy Verhofstadt, det här tar verkligen priset nu. Under valkampanjen sade vi – jag kommer att sluta här och dessutom kommer Barroso att tacka oss för det – att vi inte ville rösta i juli. Nu är alla tacksamma mot oss för att omröstningen inte ägde rum i juli eftersom José Manuel Barroso åtminstone kunde lägga fram sitt program. Om Joseph Daul hade fått bestämma, om Barroso hade fått bestämma, skulle vi ha röstat utan något program i juli, och allting skulle ha varit bra! Så tacka oss åtminstone för att ha gett er tillfälle att lägga fram ert program.

För all del, för all del, herr Barroso.

För det andra – men detta är obetalbart – säger ni: "Varför skjuta på det längre?" Av den enkla anledningen – och detta är helt nytt – att folket på Irland kommer att rösta om tre veckor, och om det blir som jag och andra tror röstar de för Lissabonfördraget, vilket ger en annan förutsättning för kommissionen. Ni säger till oss: "Det är absolut nödvändigt eftersom vi är i en ekonomisk kris så får ni se vad som händer."

Under de närmaste två månaderna kommer Barroso att vara tvungen att bilda sin kommission. Han kommer inte att ha tid med vare sig Lissabon eller Köpenhamn eftersom han måste förhandla med Nicolas Sarkozy. Kommer Michel Barnier att få den inre marknaden? Om Barnier får den inre marknaden, vad kommer han då att ge polackerna som han har lovat en fin kommissionsplats? Vad kommer han att ge tyskarna? Vad kommer han att ge britterna? Eftersom kommissionen bara handlar om kohandel! Och kohandeln kommer att hålla honom upptagen, men medan han är upptagen med kohandel kommer de andra att kohandla i Köpenhamn.

Detta är problemet. Detta är verkligheten. Herr Barroso! Avslutningsvis vill jag säga till er att visst är ni en hedersman, men ni ska veta en sak: gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har inte förtroende för er och kommer att rösta mot er utnämning eftersom vi anser att EU behöver någon bättre, någon bättre än ni, herr Barroso!

(Applåder)

Michał Tomasz Kamiński, för ECR-gruppen. – (PL) Daniel Cohn-Bendit kanske talade för länge, och det är nog så att jag knappast instämmer med honom alls, men han har alltid intressanta saker att säga, och det är trots allt viktigt i parlamentet. Herr talman! Det ger parlamentet den vitalitet som ni talade om i ert anförande tidigare i dag.

Gruppen Europeiska konservativa och reformister kommer att rösta för den nominerade ordföranden Barroso. Herr ordförande! Vi kommer inte att göra detta eftersom vi är överens med er om allting. Det finns tyvärr många frågor där vi inte är överens. Till att börja med vill jag nämna ert entusiastiska stöd för Lissabonfördraget. Vi delar inte den entusiasmen, men vi instämmer i den avsky och det fördömande av alla former av nationell egoism och nationalism som ni uttryckte i ert anförande.

Det var faktiskt Europa, vår kontinent som vi vill ska leva i fred och fortsätta att leva i fred, som nationell egoism och chauvinism bragde i så stor olycka. I dag tackar vi Gud för att vi lever i ett Europa i fred.

Vi är inte överens om en del av de frågor som José Manuel Barroso talade om. Vi har rätt att vara oense, och vi kommer att försvara den rätten även om somliga ständigt ifrågasätter det enkla faktum att väljarna i EU röstade för Europeiska konservativa och reformister, och jag lovar att de kommer att välja ännu fler av dem. Vi kommer att finnas på plats här, och vår röst kommer att höras.

Vi har därför rätt att tala på väljarnas vägnar när vi säger att vi stöder José Manuel Barroso i hans svåra uppdrag. Jag är glad att europeisk solidaritet har nämnts i dag. Jag är glad att det har sagts att kommissionen – den nya kommissionen under Barrosos ledning – kommer att leda insatserna för att göra det möjligt för oss att ta oss ur den ekonomiska krisen. Det är oerhört viktigt, och vi är glada över att det ambitiösa program som Barroso har lagt fram verkligen tycks vara inriktat på de viktigaste områden där det krävs åtgärder från vår sida. Detta visar förresten hur stort behovet av samarbete mellan nationerna är i dagens EU. Krisen påverkar oss alla oberoende av vilket politiskt system och vilken ekonomi som vi är en del av, oberoende av i vilken region av Europa våra länder finns. Krisen påverkar oss alla, och vi måste alla bekämpa krisen.

Herr ordförande! Genom att ge er stöd på vår grupps vägnar vill jag vädja till er att under kommande månader se till att EU inte förhåller sig likgiltigt inför vad som händer i världspolitiken. Jag vill inte sticka under stol med att det som sker i dag i Iran enligt min mening är en av de viktigaste prövningar som väntar västvärlden.

Iran är ett land som inte gör någon hemlighet av sina kärnvapenambitioner. Presidenten i det landet förnekar inte bara förintelsens förfärliga brott utan hotar även dagens Israel med utplåning. Enligt min mening finns det inget utrymme för den typen av beteende, och det borde inte accepteras i en modern, demokratisk värld. Vår grupp förväntar sig att Europeiska kommissionen under er ledning kommer att bestämt invända mot de odemokratiska förfarandena och den odemokratiska politik som den nuvarande regeringen i Iran för och som är riktad mot vår viktigaste allierade i Mellanöstern – mot staten Israel.

Vi förväntar oss också – och jag är glad att detta alltid framtonar starkt i det ni säger, herr ordförande – att EU:s utrikespolitik alltid kommer att vara en härold för medborgerliga friheter och att den alltid också kommer att främja våra europeiska värden utanför våra gränser.

Ni lyckades förvisso inte undvika att göra misstag under den föregående mandatperioden, men ingen som är engagerad i politik undviker att göra misstag – så är det tyvärr i världen. Det är dock ett hårt arbete som ni åtar er. Vi räknar med att ni kommer att hålla flaggan högt för europeiska värden och arbeta för det goda i – och det vill jag framhålla – ett gemensamt och enat Europa.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Barroso, mina damer och herrar! Herr Barroso, ni står för en fortsättning på den politik som har bidragit till den största ekonomiska krisen under efterkrigstiden. När kasinona i våra största finanscentrum öppnas igen får världens medborgare stå för räkningen. Konsekvenserna av krisen är arbetslöshet, fattigdom, lägre inkomster och mindre utbildning. Ni påstår att finanskrisen främst härrörde från USA och att det endast var bankerna som orsakade kollapsen. Vi säger att det politiska systemet, inklusive Europeiska kommissionens politik, har ansvaret för att ha främjat kasinokapitalismen. Liberaliseringsideologin, avregleringen och privatiseringen har lett till krisen. Om vi fortsätter som tidigare kommer det att leda till en ännu svårare kris.

Det politiska systemet måste ta ansvar, lära sig av sina misstag och överge de nyliberala idealen. Europeisk politik måste konsekvent inriktas på det europeiska folkets intressen. Jag kan inte hitta någon sådan fokusering i era riktlinjer. Jag är dock nöjd med era kommentarer i dag. Sociala frågor gavs större vikt än vad som var fallet för ett år sedan.

Jag vill illustrera vår politiska oenighet med några exempel. Ni vill hålla fast vid Lissabonstrategin. Men det europeiska folket behöver bra arbetstillfällen med löner som tillåter ett värdigt liv. Det som behöver sättas på dagordningen är en minskning och inte en ökning av antalet arbetstimmar.

Vi förväntar oss att den nya kommissionen ska omforma direktivet om utstationering av arbetstagare. EU måste äntligen garantera att sociala rättigheter inte kommer att upphävas för konkurrensstrategin. Därför har vi tillsammans med en del andra föreslagit en rättsligt bindande bestämmelse om sociala framsteg och en stadga för offentliga tjänster, som ska ge social trygghet och allmännyttiga tjänster företräde framför förordningar om den inre marknaden. Av det ni sagt förstår jag att det inte är något som ni förespråkar.

I Zimmermannbetänkandet efterlyste Europaparlamentet minimilöner på minst 60 procent av den genomsnittliga inkomsten i respektive medlemsstat. Ni hävdar att ni inte kan göra något åt detta. Jag anser att ni kan det, till exempel genom riktlinjer för sysselsättningspolitiken.

Ni är helt inriktad på stabilitets- och tillväxtpakten, som har visat sig vara ett ineffektivt verktyg, särskilt under krisen. Vi vill ha en social pakt i stället för Lissabonstrategin och stabilitetspakten.

Ni menar att det räcker med några få nya bestämmelser om finansiell tillsyn för att hålla finansvärldens girighet i schack. Vi efterlyser ett förbud mot vissa riskabla former av investeringar och beskattning av kapitalrörelser.

Ni, och jag citerar, "stöder varje artikel i Lissabonfördraget". Vi vill ha ett socialt EU i stället för en fortsatt radikal fokusering på den inre marknaden. Vi vill ha ett åtagande om nedrustning och civil konflikthantering i stället för fortsatt utbyggnad av den militära kapaciteten.

Ni ser EU som en ledande makt, och vi vill sprida ideologin om frihandel och marknadsorientering på alla områden i livet över hela världen. Vi står för interkulturell, multilateral dialog och största möjliga stöd till utvecklingsländerna i lösandet av den ekonomiska krisen, livsmedelskrisen, finanskrisen och klimatkrisen.

Låt oss tillsammans välja en kommission som har ett socialt, fredligt, ekonomiskt hållbart och demokratiskt EU som mål. Om vi vill vinna stöd bland människor i Europa för EU-projektet behöver vi bryta med de radikala idéerna om fria marknader och få mer direktdemokrati. I detta avseende är José Manuel Barroso fel man för ordförandeposten.

Nigel Farage, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill ställa följande fråga till José Manuel Barroso: Varför denna omotiverade brådska? Varför ändra spelreglerna? Varför måste ert omval för ytterligare fem år som kommissionsordförande ske nu? Svaret är naturligtvis Irland och Lissabonfördraget. Planen är att visa alla att fartyget är stabilt, att allt går bra, att allt irländarna behöver göra är att rätta till sitt lilla fåniga misstag – och ert arbetsdokument är ju skrivet som om fördraget redan var ratificerat.

Men det finns en ganska viktig poäng som man missar här. Ni har varit chefen, ni har varit ledaren under de senaste fem åren. Ni har ansvarat för att övervaka genomdrivandet av konstitutionsfördraget. Men det gick inte som det skulle, eller hur? Fransmännen sade nej och nederländerna sade nej, men ni vägrade att acceptera

dessa demokratiska resultat. Tillsammans med många ledamöter av Europaparlamentet deltog ni i det fullkomliga bedrägeri som Lissabonfördraget innebär.

Ni sade att flaggan och hymnen skulle tas bort, men jag har knappast sett något tecken på det. Ni ändrade namnet till Lissabonfördraget, men ni kunde inte stoppa irländarna från att rösta, och irländarna sade nej. Men inte heller denna gång kunde ni acceptera ett demokratiskt resultat, nej – irländarna måste rösta igen!

Var i allt detta finns principen om demokratiskt ansvar? Det är ju ni som är chefen. Man skulle kunna hävda att det inte finns så mycket demokrati kvar i EU nu, men det bör åtminstone finnas något mått av ansvar. Strax före vad som mycket väl kan bli ett fjärde förkastande av detta fördrag – som tar kål på det för gott – bör Europaparlamentet enligt min mening inte tillsätta er som kommissionsordförande för de kommande fem åren, utan vänta till dess att vi har fått detta resultat.

Om irländarna säger nej en andra gång måste vi helt enkelt respektera vad de säger, och ni måste sluta som kommissionens ordförande. Detta skulle ske på alla andra områden, det skulle ske inom alla företag, och jag anser att det verkligen borde ske inom EU:s politik.

Och hur är det med er meritlista? Ni har sett över Lissabonagendan. Den hade sjunkit spårlöst långt innan kreditåtstramningen drabbade oss. Nu säger ni oss att vi måste ha en kommissionsledamot för invandring som tar ifrån nationalstaterna deras mest grundläggande rättighet, att besluta vem som kommer för att leva, arbeta och bosätta sig i deras länder. Ni har fortsatt med er besatthet av klimatförändringarna, som har lett till stora kostnader men inga konkreta fördelar över huvud taget. Men viktigast av allt är att ni bortsåg från Irlands folkomröstning. Ni sade att irländarna inte kan stoppa det här fördraget: Enbart av detta skäl kan jag helt enkelt inte stödja er.

Men det är möjligt att jag totalt har missuppfattat detta. Det är möjligt att ni är rätt person när allt kommer omkring. I går i *Daily Telegraph* frågade man nämligen, i en undersökning: Om Lissabonfördraget går igenom utan en folkomröstning, vill ni att Storbritannien fortsätter vara medlem i EU? Och med 43 procent mot 26 procent – för första gången på över 30 år – sade en stor majoritet av britterna att de vill att vi går ur EU om Barroso får som han vill. Så jag kanske tog miste. Ni kanske är rätt person. Vi får se.

(Applåder och skratt från vissa håll)

Ja, han går gärna!

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Herr talman! EU har nått en historisk vändpunkt. Miljontals människor som tjänar sitt uppehälle genom hederligt arbete vill ha en grundläggande förändring. De vill bekämpa de grova orättvisorna med nyliberalismen och det globala storkapitalet. Bland dessa människor finns familj jordbrukare och småskaliga jordbrukare, ägare av småföretag och offentliganställda. För att lyckas med detta är de i enormt behov av mänskliga rättigheter. Jag beklagar att kommissionsledamoten inte är här nu för att höra mig tala till försvar för de mänskliga rättigheterna och de civila friheterna. Dessa rättigheter är nödvändiga för att folk ska kunna uttrycka sina åsikter, med andra ord, åtnjuta åsiktsfrihet, rätt till mötesfrihet och yttrandefrihet utan att kallas fascister, såsom faktiskt skedde här i dag i parlamentet, eller skjutas i ögat, utsätts för polisvåld, misshandlas, fängslas eller bli föremål för skenrättegångar.

När allt detta skedde i Ungern hösten 2006 vände vi oss till er för att ni skulle göra något. Men ni gjorde ingenting. Varför inte? Jag vill be parlamentets vice talman Pál Schmitt att bekräfta vad som skedde, anledningen till varför vi vände oss till er. Det var på grund av händelserna vid ett möte som anordnades av Fidesz-partiet, ett medborgarparti ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Tack herr talman! Ärade ledamöter! Tack för möjligheten att få säga några korta ord i denna diskussion. Jag måste säga att det är roligt att vara tillbaka i Europaparlamentet. Diskussionen och inläggen här är onekligen mer dynamiska och underhållande än hemma i Sverige.

Jag vill gratulera José Manuel Barroso för att han så tydligt har angett vilken roll han vill att kommissionen ska spela och för hans reformagenda de närmaste fem åren. Jag har också mycket noga och uppmärksamt lyssnat på vad gruppordförandena har sagt. Det finns naturligtvis oerhört mycket att kommentera, men jag ska inte göra det idag, för det är inte rådets debatt. Det är parlamentets debatt med den föreslagna ordföranden för kommissionen.

Det är som sagt inte min uppgift att kommentera det som har sagts, men jag har lyssnat mycket uppmärksamt på debatten. Bara två saker vill jag säga. Det första är det uppenbara: José Manuel Barroso har blivit enhälligt nominerad av 27 stats- och regeringschefer med olika politiska tillhörighet. Han har vårt tydliga stöd att leda kommissionen i en mandatperiod till. Det minskar naturligtvis inte parlamentets skyldighet att granska honom och att fatta beslut om att godkänna eller inte godkänna.

Det andra är också uppenbart, men tål att upprepas: vi lever i en mycket osäker tid med stora och svåra utmaningar. Vi behöver ett starkt och handlingskraftigt Europa där de europeiska institutionerna fungerar och kan samarbeta. Vi har behov av visshet, tydlighet och stabilitet så att vi tillsammans kan ta itu med de frågor där våra medborgare förväntar sig resultat; där de förväntar sig att Europa levererar.

José Manuel Barroso, *nominerad ordförande för kommissionen*. – (EN) Herr talman! Först av allt, låt oss behandla några frågor som gäller politikens innehåll.

Kommissionen förespråkar inte och har aldrig förespråkat någon privatisering av offentliga tjänster. Vi anser att offentliga tjänster är en viktig del av vår europeiska samhällsmodell.

Det är viktigt att dessa offentliga tjänster fungerar inom ramen för en stark inre marknad, när det gäller gemenskapsreglerna. Det är mycket viktigt. Om vi vill ha ett sant EU måste den inre marknaden respekteras.

Låt oss vara uppriktiga här. När det finns något problem händer det ibland att vissa nationella politiker säger att det är Bryssels fel. Men när det går bra säger de att det är deras egen förtjänst. Så låt oss inte ansluta oss till beskyllningarna om att privatiseringen beror på Bryssel. Det handlar om nationella beslut. Bland våra medlemsstater finns det några länder med vissa offentliga tjänster som de har valt att privatisera, men det är inte något påbud från Bryssel.

Jag menar att vanan att klaga på Bryssel går för långt ibland. Alla borde ta sitt ansvar.

Den andra punkten handlar om utstationering av arbetstagare. Principerna i direktivet är just de principer som har tagits upp av den socialdemokratiska gruppen: respekt för arbetstagarnas grundläggande rättigheter. Jag har sagt det mycket ofta. För oss är dessa rättigheter heliga: strejkrätten, föreningsrätten.

Grundläggande rättigheter är något mycket viktigt. I mitt land fanns det en tid då man inte hade några medborgerliga eller sociala rättigheter, så jag vet vad det innebär att ha tillgång till dessa sociala rättigheter.

Samtidigt är vi för fri rörlighet i Europa. Utan fri rörlighet kommer det inte att finnas något EU. Så låt oss försöka förena dessa båda principer på något sätt. Låt oss inte ge efter för EG-domstolens tolkningar. Därför föreslår jag här en väg framåt som inspireras av många av era förslag, och jag är redo att samarbeta lojalt med alla Europaparlamentariker för att uppnå detta så att vi får ett starkare Europa och behåller vår inre marknad men samtidigt till fullo respekterar våra arbetstagares sociala rättigheter.

När det gäller reglering och avreglering, låt mig vara mycket tydlig, och jag ber er, herr Cohn-Bendit, att hitta ett uttalande där jag förespråkar avreglering. Jag har alltid sagt "bättre lagstiftning" eller "smart lagstiftning". Det är inte mitt fel om detta översätts som "avreglering" på franska. Bättre lagstiftning: *mieux légiférer*, inte *moins légiférer*.

(FR) Jag vill säga er något, herr Cohn-Bendit. Ni är besatt av mig. Jag är inte besatt av er. Tvärtom känner jag nästan sympati för er eftersom ni påminner mig om min ungdom ...

(Applåder)

Det finns en politisk fråga som är mycket viktig. Jag kanske kritiseras för många saker, och jag är den förste att medge att det finns frågor där jag själv och kommissionen kan kritiseras. Men vi måste klara vårt åtagande i fråga om klimatförändringarna. Alla medger att vi är världsledande i denna fråga. Jag har fått komplimanger, riktade till kommissionen, från president Barack Obama, från FN:s generalsekreterare och från nobelpristagaren Rajendra K. Pachauri, som skrev ett fint brev till mig. Jag vill gärna dela denna framgång för EU med er, eftersom gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har bidragit till dagordningen för grön tillväxt.

Hys inga tvivel: Jag är för grön tillväxt. Jag är inte för att det går utför för Europa. Detta är viktigt. Jag är för grön tillväxt, livskraftig tillväxt, men jag är inte för en avindustrialisering av Europa. Jag är inte för att arbetstillfällen försvinner i Europa. Faktum är att det är kommissionen som har gjort mest för klimatförändringarna, och det är just kommissionen som Daniel Cohn-Bendit har gjort till syndabock hela tiden. Redan innan jag har presenterat riktlinjerna och redan innan jag har presenterat mig själv för er grupp har ni sagt nej. Ni har också tillverkat T-shirtar. De har inte sålt så bra, T-shirtarna med texten "Stop Barroso".

Det ni talar om är hallucinationer, herr Cohn-Bendit. Hör upp! Ett parti presenterar en kandidat före valet. Jag hörde själv era förslag. Ni föreslog en brittisk konservativ ledamot, Chris Patten. Ni presenterade väl till och med Frankrikes premiärminister som kandidat, vilket visar ... men nej, det gjorde ni inte, för jag tänkte att det var ännu en tjänst som den som ni gjorde för Nicolas Sarkozy, genom att splittra vänstern i Frankrike.

Sanningen är denna: Om vi vill ha ett EU som är närmare medborgarna måste vi göra val som grundar sig på politiken. Jag önskar verkligen att de EU-vänliga krafterna ska stödja ett EU-vänligt program. Jag har presenterat ett mycket EU-vänligt program för er. Det är upp till er att rösta på mig. Det är inte jag som beslutar vem som ska stödja mig. Det är ni som måste rösta. Jag har ett EU-vänligt program, knutet till Lissabonfördraget. Det kanske inte är den bästa nyheten för alla, men jag tror på det. Det jag erbjuder er nu är en ny ambition för Europa. De senaste fem åren har varit år av konsolidering av det utvidgade EU. Självklart ber jag inte om ursäkt för att ha stöd från 27 stats- och regeringschefer, som är demokratiskt valda och som kommer från alla politiska riktningar, eftersom jag upplever att min roll väsentligen var att föra samman människor. Detta är första gången som vi har haft detta utvidgade Europa. Jag ber inte om ursäkt för att lojalt ha samarbetat med dessa stats- och regeringschefer. Det är självklart att en omvald kommissionsordförande kommer att ha ett ökat inflytande. Jag uppmanar er att ge ett starkt stöd till en kommission som är för högre ambitioner, mer beslutsamma framsteg och ett europeiskt projekt präglad av solidaritet och frihet. Jag erbjuder er lojalt samarbete. Vissa har utestängt sig från detta. Det är verkligen synd! Jag för min del kommer att stå fast vid mina värderingar och även vid de värderingar som ni ibland försvarar.

(Applåder)

(Daniel Cohn-Bendit höll upp ett blått kort.)

Talmannen. – Jag måste förklara. Daniel Cohn-Bendit håller upp ett blått kort, men vi upptäckte för en halvtimme sedan att den regeln bara gäller talare som är ledamöter av Europaparlamentet och inte talare som inte tillhör parlamentet, såsom talare från kommissionen.

Kanske vi bör ändra detta i framtiden, men just nu måste vi hålla oss till reglerna.

Othmar Karas (PPE). – *(DE)* Herr talman, herr Barroso, mina damer och herrar! Jag skulle vilja ändra tonläget i denna debatt och föreslå att vi alla frågar oss själva följande: Vem av oss behöver inte växa och utvecklas? Vem av oss har inte utrymme för förbättringar? Vem av oss gör aldrig några misstag? En ny riktning behövs på många områden, inte bara från kommissionsordförandens sida utan även från vår sida. Det finns många nya vägar för oss att gå.

Jag har en känsla av att många personer här letar efter någon att anklaga för de problem vi står inför i stället för att arbeta med att lösa våra gemensamma problem med ny styrka, nya idéer, entusiasm och visioner. Många kommer med antydningar och skapar misstänksamhet för att avleda uppmärksamheten från sina egna brister. Många personer bortser också från valresultaten från den 7 juni 2009, som utgör den demokratiska grunden för dagens debatt.

Vi anklagar kommissionsordföranden för att han gör saker som han måste göra, nämligen att följa fördragen och genomföra resolutionerna. Någon kom i dag med det fina yttrandet: "Utan frihet finns det ingen solidaritet, och utan solidaritet finns det inget starkt och effektivt EU." Jag skulle vilja tillägga: ingen stark kommission. Vi sitter alla i samma båt. Vi är alla gemensamt ansvariga. Var och en av oss har sin del av ansvaret. Kommissionsordföranden har en stor del av huvudansvaret. Men, som Martin Schulz sade, detta handlar inte bara om honom. Hans styrka beror på oss, på medlemsstaterna och på kommissionsledamöternas kompetens och kvalitet.

Detta är nästa kapitel i vår bok. Hur ska vi genomföra en ekologisk och social marknadsekonomi? Hur ska vi omstrukturera kommissionen? Hur ska vi inrätta en kommissionsledamot för finansmarknaderna? Hur blir det med diplomattjänsten? Hur blir det med klimatskyddet? I slutet av sitt anförande parafraserade vår ordförande ett citat från Bronisław Geremek: "Låt oss alla arbeta hårt på vårt eget sätt och på bästa sätt utnyttja möjligheten att åstadkomma förändring i stället för att racka ner på varandra!"

Stephen Hughes (S&D). – *(EN)* Herr talman! José Manuel Barroso kanske kommer ihåg mitt inlägg när han talade till vår grupp i förra veckan. Som jag sade då, herr Barroso, läste jag era politiska riktlinjer för den nya kommissionen med stort intresse, och jag märkte faktiskt att mycket av retoriken i riktlinjerna speglar mina egna föreställningar och politiska prioriteringar. Det gäller säkert också många andra på vänstersidan.

Problemet är dock att ni använde i stort sätt samma retorik när ni kom hit för fem år sedan med kommissionsordförandeskapet i sikte. Då gav ni ett antal löften, angående det sociala Europa, om att förnya

den sociala agendan under de fem åren, men dessa löften har inte uppfyllts. Ni kanske kommer ihåg att ni för fem år sedan bland annat sade följande om tjänster av allmänt intresse: "Jag utesluter inte möjligheten av ett ramdirektiv."

Nu, fem år senare, skulle EU kunna inrätta en kvalitetsstadga för offentliga och sociala tjänster, vilket ni har sagt på nytt i dag. Vi vet inte exakt vad detta innebär. Vi vet vad ett ramdirektiv innebär, och för oss är det mycket viktigt att ni gör ett sådant åtagande. Att säga att ni inte utesluter möjligheten av ett sådant räcker helt enkelt inte den här gången.

När vi tog del av ert dokument förra veckan letade vi efter specifika konkreta åtaganden, men vi hittade praktiskt taget inget. Vad vi hittade – tack vare Google – är att själva riktlinjerna, som presenteras som en förändringsagenda, i stort sett bara är en återvinning av befintliga kommissionstexter och den befintliga politiska dagordningen.

Här är tre övergripande kommentarer om era riktlinjer:

För det första tar de helt enkelt inte itu med den allvarliga situationen med den omfattande arbetslöshet och den sociala kris som vi står inför, vilken kommer att förvärras under de kommande månaderna eller åren.

För det andra anser vi att era ord om en strategi för att komma ur krisen är förhastade. Ni har ändrat detta i det ni har sagt i dag. Men vad vi bör tala om är en ingångsstrategi, en strategi för positivt ingripande i arbetsmarknaden, inte bara på medlemsstatsnivå utan även på EU-nivå.

För det tredje är er förändringsagenda densamma som den tidigare agendan. Krisen kräver en mycket djärvare och mer framsynt politik än den ni åsyftar. I stället måste den främsta prioriteringen för en ny kommission vara att sjösätta en moderniserad och ambitiös ny social agenda för EU.

Jag har i dag än en gång lyssnat mycket noga på vad ni har sagt om svaret på Lavaldomen i samband med direktivet om utstationering av arbetstagare. Ni upprepade att en genomförandeförordning är rätt väg, utan att man gör något åt direktivet. Det kommer helt enkelt inte att fungera. Problemet finns i själva direktivet där det om och om igen upprepas att "medlemsstaterna kan ...". Om genomförandeförordningen inte ersätter eller att går före detta direktiv kommer Lavalns problem att kvarstå.

Samtidigt, ursäkt oss om vi dömer er för vad ni tidigare gjort. Laval hände inte i går. Vad har ni gjort under perioden på nästan två år sedan Lavaldomen skickade chockvågor genom fackföreningsrörelsen?

En sista fråga: Kommer ni att göra ett åtagande i dag om att göra det mesta möjliga för att uppnå en lämplig könsbalans i nästa kommission?

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar, varför nu? Varför Barroso? Dessa är de två frågor som vi behöver besvara.

Frågan "varför nu?" har redan behandlats här. Vi är mitt i en finansiell och ekonomisk kris, och förutsättningarna för stark ekonomisk tillväxt och skapande av fler arbetstillfällen kommer inte att infinna sig omedelbart. Vi behöver en effektiv kommission, och vi behöver en gemensam, långsiktig europeisk strategi. Vi kan inte börja arbeta med detta nästa år. Vi måste börja genast. Det är därför vi också måste rösta nu.

Varför Barroso? Jag är glad över den tydliga förklaringen från kommissionsordföranden, kandidaten, om den sociala marknadsekonomin, om konkurrens och om den inre marknaden. Som liberaler har vi också höga förväntningar och höga krav. Vi förväntar oss att en gemensam strategi utvecklas tillsammans med medlemsstaterna.

På medellång sikt kommer det inte att räcka att ha ett nätverk av tillsynsmyndigheter som övervakar finansmarknaden. Vi behöver en enhetlig europeisk finansinspektion. Som Guy Verhofstadt just har sagt kommer halvtidsöversynen att vara avgörande för oss.

Som liberaler anser vi att inrättandet av kommissionsledamoten för grundläggande rättigheter är ett positivt steg. Vi vill att han ska ha verkliga befogenheter. För alla som inte vet vad detta innebär kan man förklara att dataskyddet och behandlingen av asylsökande vid EU:s yttre gränser båda är teman som kräver mer uppmärksamhet.

Jag skulle vilja säga några ord om de kommentarer som har gjorts här om den politiska situationen. Jag beklagar verkligen att majoriteten av socialdemokraterna inte kommer att rösta för er i morgon.

Socialdemokraterna drar sig alltså ur den EU-vänliga allians som vi ville inrätta, särskilt när det gäller EU-politiska frågor. Martin Schulz, Lothar Bisky och Daniel Cohn-Bendit organiserar en röd/röd/grön blockad av EU. Åtminstone försöker de göra det. Den avgörande faktorn är den följande: Vi kan inte försvara oss mot överenskommelsen mellan europeiska konservativa, men det är avgörande att liberalerna och kristdemokraterna upprätthåller EU:s förmåga att agera.

Jill Evans (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag talar för medlemmarna av Europeiska fria alliansen i Verts/ALE-gruppen. Vi tror på jämställdhet för alla människor i Europa. Vi stöder oberoendet för de nationer och regioner i Europa som inte för närvarande är medlemsstater men som strävar efter att bli medlemsstater, och vi kämpar för lika rättigheter för talare av alla språk, vare sig de är officiella EU-språk eller andra officiella språk och oavsett om de talas av majoriteten eller minoriteten i en medlemsstat.

Herr Barroso! I era riktlinjer, liksom även nu i dag, talar ni om behovet av att uppnå en känsla av samhörighet mellan EU och EU-medborgarna, men detta kan aldrig uppnås förrän EU erkänner de verkliga nationerna och folken och denna subsidiaritet fungerar på alla nivåer och inte bara mellan EU och medlemsstaternas regeringar.

Om EU ska kunna stödja oss effektivt under den ekonomiska krisen, vara ledande som det behöver vara i kampen mot klimatförändringarna, skydda de offentliga tjänsterna, försvara de mänskliga rättigheterna och bidra till internationell fred och nedrustning, måste vi alla bidra, och detta inkluderar Wales, Skottland, Katalonien, Korsika, Flandern och många andra.

Över hela Europa hålls det just nu diskussioner, samråd och folkomröstningar, och jag talar inte om Lissabon utan om förslag om konstitutionell förändring och större självständighet i dessa länder. Jag beklagar att ni inte har uppmärksammat, erkänt eller tagit upp denna aktuella utveckling i era riktlinjer, och ni har inte heller fört fram förslag om större deltagande från de länder och regioner som har lagstiftande befogenheter inom EU:s beslutsfattande, något som vi inom ALE ser som centralt. Jag vill än en gång be er att göra detta.

Timothy Kirkhope (ECR). – (EN) Herr talman! En av de allvarigaste kritiska synpunkterna på EU är att det är mer bekymrat om sina egna interna system än om att visa ledarskap i globala frågor eller agera på ett sätt som ger mervärde för medborgarna. Ingenstans har denna tendens varit tydligare än i de befängda diskussioner som vi har tvingats uthärda om huruvida man ska utse kommissionens ordförande och när.

I dag är det årsdagen av Lehman Brothers kollaps, och det är en läglig påminnelse om den svåra situationen för EU:s ekonomi och särskilt för Storbritanniens ekonomi. Arbetslösheten är på uppgång vart man än ser, och det är bara några veckor kvar till ett centralt globalt toppmöte om klimatförändringarna. Under dessa omständigheter var det absurt att försöka senarelägga utnämningen av kommissionens ordförande till efter september.

Jag läste ordförande José Manuel Barrosos politiska riktlinjer med stort intresse. Jag välkomnar varmt det tillfälle som ECR-gruppen hade till en livlig diskussion med honom om detta. För det första måste vår centrala prioritering vara att åter få igång den ekonomiska tillväxten och att skapa långsiktig konkurrenskraft. På kort sikt innebär detta att göra mindre ekonomiska ingripanden och att motstå att ta till protektionism. Sedan måste vi säkra en återgång till sunda offentliga finanser och arbeta för att säkra ytterligare marknadsliberalisering för att återupprätta handeln och företagets förtroende och se till att det görs tillräckliga investeringar i kompetens och humankapital samt i innovation och forskning.

Kommissionen har en central roll att spela för att se till att EU-institutionerna inte undergräver den ekonomiska återhämtningen genom att införa onödiga och överdrivna bördor för företag. Ordförande Barrosos och kommissionsledamot Günter Verheugens arbete på detta område har varit mycket viktigt. Att hantera överdriven reglering och främja dagordningen om "bättre lagstiftning" – även om jag själv hade föredragit att kalla det "avreglering" – var ett område där den förra kommissionen lyckades väl. Inte desto mindre är det beklagligt att denna framgång inte var mer uttalad, och utan tvekan krävs det mer arbete. Vi behöver en erfaren vice ordförande för kommissionen med ansvar för detta område. Jag uppmanar er, ordförande Barroso, att utnämna en sådan person om ni blir vald i morgon.

I frågan om klimatförändringar har EU gett prov på ledarskap vid internationella förhandlingar och måste fortsätta att göra det. Jag välkomnar ordförande Barrosos betoning av hur kampen mot klimatförändringarna kan bidra till att modernisera våra ekonomier.

Ett annat område som jag vill belysa är åtagandet att omarbeta EU:s budget genom en radikal reform. En sådan reform har varit påkallad sedan länge, och det borde ha varit ett bindande åtagande.

Även om jag personligen och även min grupp bestämt stöder att ordföranden utnämns på nytt och välkomnar några av de viktigaste punkterna har vi inte samma åsikter om allt, vilket min vän Michał Kamiński har sagt. Jag har allvarliga farhågor om de planer som kommissionen enligt uppgift har på invandrings- och asylområdet. När det gäller Storbritannien är det fortsatt mycket viktigt att vi har nationell kontroll över våra gränser.

Som ordförande Barroso vet utifrån våra diskussioner finns det problem med kommissionens förslag om den finansiella tillsynen. Det finns en konkret risk för att viktiga finansföretag att utlokalisera verksamheten utanför EU, vilket enbart gynnar våra konkurrenter.

För det sista har det under hela debatten förekommit hänvisningar till Lissabonfördraget. Jag döljer inte detta faktum och inskränker mig till att påminna om att EU har fortsatt att fungera utmärkt utan Lissabonfördraget under de senaste tre eller fyra åren. Det finns ingen anledning till varför de inte skulle fortsätta att vara så.

Slutligen citerar jag ett stycke mot slutet av ordförande Barrosos manifest. Han sade: "EU fungerar bäst när det fokuserar på sin huvuduppgift. Jag vill koncentrera våra begränsade resurser på var vi kan ha störst effekt och var vi kan tillföra störst mervärde." Med andra ord tror jag att detta innebär att EU skulle kunna göra mindre, men det måste göra det bättre.

Ordförande Barroso! Om detta skulle bli ert motto under de kommande fem åren skulle det vara en utmärkt grund för framsteg. I alla händelser förtjänar ni ett rungande stöd från oss i morgondagens omröstning.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL). – (FR) Herr talman, herr Barroso! Institutionerna tillåter inte att vänstern för fram någon kandidat.

Vi beklagar denna situation med en kandidat och de politiska överenskommelser bland högerregeringar och socialdemokratiska regeringar som gör detta möjligt.

Denna situation innebär faktiskt att man förnekar att det finns en mycket vanlig åsikt i Europa som står i total motsättning till er liberala modell av den europeiska integrationen. Det är den modell som, utan att ni säger ett enda ord om det, utsätter det europeiska idealet för fientlig röstskolkning i EU-valen, särskilt – vilket är anmärkningsvärt – i de nya medlemsstaterna.

Det är den modell som har vänt drömmen om ett skyddande EU till en maskin för att förstöra våra sociala rättigheter och våra nationella industrier och som får folk att konkurrera mot varandra för att tjäna sitt uppehälle. Fler och fler personer säger: "EU ger inga fördelar."

Ni såg inte den finansiella katastrof och den miljökatastrof som var på väg, trots alla varningar, för det fanns varningar. Ni bidrog till att dessa infann sig – ni och de andra – med denna diktatur av fri och rättvis konkurrens som lamslår våra samhällen och förstör deras gemenskapsanda och våra offentliga tjänster.

Nu ändrar ni orden men inte handlingarna. Ert program kan dock sammanfattas i en mening – jag vet inte om den franska ordvitsen kan översättas – nämligen: "Hädanefter kommer det att bli som tidigare." Det är emellertid en stor förändring som Europa behöver för att gå ifrån en epok, en föråldrad och svunnen era, eran av finansiell kapitalism och maximal produktivitet.

Förändringen skulle därför kunna börja med vägran att tilldela er ordförandeskapet. Därför kommer vår delegation inte att rösta på er.

Timo Soini (EFD). – (FI) Herr talman, ordförande Barroso! Ni kom för att träffa vår EU-fientliga grupp, och vi uppskattar detta. Det var ett tillfälle att diskutera frågor, och ni fick några svåra frågor, bland annat från mig. Men det faktum att det bara finns en kandidat tilltalar mig inte. Dessutom, om vi inte accepterar er nu, kommer det då att bli som på Irland, så att José Manuel Barroso kommer tillbaka om ett par månader med en annan slips och alla ska rösta om samma sak igen? Ni tycker om kommissionen. Jag har läst detta dokument mycket noga. Ni säger där att kommissionen är oersättlig och att det bara är kommissionen som har auktoritet att lägga fram förslag som tar hänsyn till alla EU-medborgares intressen och att bara kommissionen har kompetens och oberoende.

Var finns Europas nationer? Var finns Europas parlamentet, och var finns de europeiska väljarna? Säger de inte att det är för deras skull som denna union hålls på fötter? Jag tror inte så mycket på det. Herr Barroso! Stå upp för dem som arbetar, stå upp för arbetstagarna. Den trötta vänstern kan inte längre göra detta. Stå upp för småföretagarna. Vi har ingen brist på arbetskraft. Vi har en brist på arbetsgivare. Gör ett bra arbete

nedifrån och upp så att folk kan anställa andra. På detta sätt kan EU gå framåt. Slutligen, inga EU-skatter, tack! Vi har redan tillräckligt med skatter.

(Applåder)

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Herr talman! Jag vill rikta mina kommentarer till José Manuel Barroso.

Herr Barroso! Jag har lyssnat på er med stort intresse och även med stor respekt, under mycket lång tid, faktiskt sedan ni var politiker i ett land som ligger mycket nära oss och nära våra hjärtan, nämligen Portugal.

Men ni har just överraskat mig totalt. Det finns två skäl till detta: För det första har ni visat förakt för den grupp som jag tillhör – de grupplösa ledamöterna – genom att inte ge oss en enda minut av er tid för att förklara era politiska förslag. Vi företräder många EU-medborgare, och ni har visat förakt för alla våra väljare.

För det andra, er politiska plan är svag, och era politiska förslag i dokumentet "Politiska riktlinjer för nästa kommission" är dåliga. Dessa förslag inkluderar inte ens det som ni själv har försvarat under er period som kommissionsordförande. Jag är överraskad över att frågor såsom energi som under hela er tjänsteperiod har hanterats väl nu, när ni kommer med era förslag för nästa ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Herr talman, fru Malmström, ordförande Barroso! Jag börjar med att framföra mina gratulationer. Jag gratulerar er först till era fem års arbete som ledare för kommissionen, där ni har visat beslutsamhet i förbindelsen med medlemsstaterna, såsom i klimat- och energifrågan, samt en förmåga att uppnå kompromisser och samförstånd, som i fråga om budgetramen, trots de extra svårigheterna på grund av utvidgningen, den institutionella krisen och den internationella finanskrisen.

För det andra gratulerar jag er till de politiska riktlinjer för nästa kommission som ni har presenterat för Europaparlamentet. Men i en demokrati kan man tyvärr inte behaga alla. Vissa tycker inte om er eftersom ni är för europeisk och andra på grund av ideologiska fördomar. Andra jämför er med gångna tider och glömmer att det i dag finns 27 medlemsstater vars intressen ska förlikas och inte längre bara 12, samt att Europaparlamentet lyckligtvis har större inflytande och att det interinstitutionella samarbetet är mer krävande.

Andra vill senarelägga beslutet. Att senarelägga det skulle skapa ett vakuum och försvaga både kommissionen och EU. Världen väntar inte på oss. Så sent som i går gjorde Brasiliens president ett uttalande som kastade G8 i historiens papperskorg och som stödde G20. Världen står inte stilla när Europa gör i ordning på hemmaplan och väljer sina ledare. Att senarelägga beslutet skulle innebära att man accepterar att Europa är irrelevant i en mer global värld.

Jag är naturligtvis stolt över att en portugis leder Europeiska kommissionen, men mitt stöd är inte enbart ett uttryck för nationell solidaritet. Det representerar mitt erkännande av det arbete som ni har gjort och min anslutning till era prioriteringar, som också är mina: ekonomisk tillväxt, investering i innovation, utbildning och kamp mot arbetslöshet, betoning av vikten av ekonomisk och social sammanhållning, investering i miljön och kamp mot klimatförändringarna, större säkerhet utan att man begränsar friheten och ett starkt medborgarskap och medborgardeltagande.

Jag välkomnar vad ni just har föreslagit för oss när det gäller att samarbeta, att föra Europaparlamentet och kommissionen närmare varandra för att främja vårt gemensamma Europa. Det är dags för Europaparlamentet att ge statscheferna från olika politiska riktningar ett skäl att enhälligt utnämna er på nytt som kommissionens ledare. Ordförande Barroso! Jag önskar er lycka till och framgång i ert arbete.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Herr talman, herr Barroso! Jag genomförde min valkampanj som den ledande socialdemokratiska kandidaten i Österrike med betoning av en stark europeisk reglering av finansmarknaderna, en förändring av direktivet om utstationering av arbetstagare, skydd för offentliga tjänster och en bedömning av lagstiftningens sociala inverkan. Eftersom inget av detta har uppnåtts av den föregående kommissionen, där ni var ledare, har jag utgått från att vi behöver en ny kommissionen och en ny kommissionsordförande. Nu säger ni att ni ska göra allt det som jag har bett om. Hur kan vi plötsligt börja tro på vad ni säger?

Min kollega Stephen Hughes har redan påpekat att den första Barroso-kommissionen misslyckades med att uppnå en stor del av vad ni redan hade utlovat. Under de kommande veckorna kommer ni ha tillfälle att visa att ni verkligen tar detta på allvar. Att ta det på allvar innebär i detta fall att ha stöd från de människor som vill genomföra dessa åtgärder.

Det har redan klargjorts att ni i morgon kommer att få stöd från många personer som inte har något att göra med dessa konkreta mål. Ni kommer att få stort stöd från de parlamentsledamöter som har förhindrat uppnåendet av dessa mål eller förkastat dessa mål, till exempel i fråga om direktivet om utstationering av arbetstagare och åtgärderna för offentliga tjänster, och som har varit mycket positiva till privatisering. Dessa ledamöter kommer att stödja er i morgon. Ni måste bevisa att ni kan åstadkomma en ny majoritet i kommissionen som verkligen vill uppnå dessa mål.

Som svar till Alexander Graf Lambsdorff, som säger att detta bara kan vara en tysk valkampanj och att socialdemokraterna lämnar den europeiska vägen, skulle jag vilja säga att det inte är socialdemokraterna utan ni själva som går in i en allians med verkliga EU-fiender och det är det som är problemet. Många av oss skulle vara redo att stödja er om kommissionen hade en tydlig ståndpunkt om den sociala dimensionen. Vi noterar de löften som ni har gett i dag, men vi förväntar oss också ett beslut som visar att de frågor som jag har hänvisat till idag kommer att tas på allvar i den framtida kommissionens politik.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Herr talman, herr Barroso! I Europaparlamentet finns det parlamentsledamöter, inklusive mig själv, som inte kommer att uttrycka sitt förtroende för er i morgondagens omröstning. Jag vill här uppge skälen till detta beslut och även meddela er våra farhågor, eftersom jag anser att de förtjänar att höras.

Vi tror att kommissionen är betydligt svagare i dag än den var för fem år sedan. Vi tror att den alltför ofta avsiktligt har valt att ge efter för rådet, för att inte göra någon upprörd. Vi tror också att den inte har haft förmåga att utnyttja de befogenheter som den fått genom fördragen, den initiativrätt som i kristider borde vara en verklig initiativplikt. Slutligen tror vi också att kommissionen inte längre är den plats där det europeiska allmänintresset formas, så att det kan höras av alla och envar, och att inget av detta är bra för EU.

EU behöver en vision, det behöver befogenheter att tänka och att ta fram en ny utvecklingsmodell och det behöver nya lösningar på ekonomiska frågor: Hur kan vi uppnå större industriell och budgetmässig integration, hur kan vi prioritera långsiktigt snarare än kortsiktigt, hur kan vi till exempel se till att bankerna finns där för att främst stödja företag, hushåll och europeiska investerare på lagstiftningsområdet, hur kan vi inrätta en europeisk tillsynsmyndighet som kan diskutera sociala frågor på samma nivå som dess amerikanska motsvarighet, hur kan vi genomföra en sysselsättningspakt, hur kan vi uppnå större harmonisering uppåt på valutaområdet, hur kan vi visa och gynnas av solidaritet, hur kan vi i framtiden eventuellt uppnå en ytterligare utvidgning av euroområdet, inklusive på området hållbar utveckling, och hur kan vi få denna övergång att fungera, inte bara i Europa utan också i utvecklingsländerna?

Där är några av de frågor ni står inför, herr Barroso. Därför tror jag att vi behöver en kommission som kan återuppliva det europeiska allmänintresset och dess vision och helt enkelt återskapa meningen hos den europeiska idén. Det är på denna grundval som vi ska bedöma era framtida handlingar. Tack för att ni har lyssnat.

Sven Giegold (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Den allvarliga krisen i Europa orsakades inte enbart av oetiskt agerande på finansmarknaderna, herr Barroso. Krisen beror också på andra orsaker, som t.ex. allt större sociala skillnader, en farlig makroekonomisk obalans mellan medlemsstaterna, vilket lett till en bristande solidaritet, och EU:s beroende av resurser till allt högre priser.

EU-medborgarna förtjänar en kommission som gång på gång åter för upp dessa djupare orsaker på dagordningen i stället för att omvandla dem till tabun och i stället för att göra det motsatta genom att föra över ansvaret till medlemsstaterna. Vi behöver en verkligt samordnad ekonomi- och skattepolitik inom EU. Vi behöver ett skattesamarbete inom EU som sätter stopp för skattedumpning. Först då kommer vi att kunna hindra större sociala skillnader och finansiera de miljövänliga investeringar som krävs. Vi behöver en politik som konsekvent främjar miljövänlig teknik och en miljövänlig livsstil för att snabbt minska EU:s beroende av begränsade resurser. Det skulle motsvara en grön miljörevolution.

Jag hittar inget av detta i ert program, herr Barroso, och därför kan jag inte rösta för er.

Roberts Zile (ECR). – (LV) Tack! Herr talman, herr Barroso! Några av de nya mindre medlemsstaterna hade redan upprätthållit en fast växelkurs för sin nationella valuta gentemot euron i flera år innan de anslöt sig till EU. Tack vare det kunde EU:s finansiella sektor göra mycket gynnsamma investeringar i dessa länder.

Men om dessa länder bevarar denna strikta valutakurs i dessa kristider leder det till en minskning av människors inkomster som skulle få stora sociala konsekvenser och till spekulativa angrepp på dessa länders centralbanksreserver av utländsk valuta. Detta skulle stå såväl deras medborgare som Europeiska kommissionen, som lånar ut dessa pengar, dyrt. Ett snabbare införande av euron i dessa länder skulle minska dessa kostnader och skapa stabilitet. Därför, herr Barroso, vill jag att ni främjar en tillämpning av de lämpliga Maastrichtkriterierna i dessa kristider med samma iver som ni försvarade Lissabonfördraget. Tack.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! Jag motsatte mig nomineringen av José Manuel Barroso som kommissionens ordförande. Barroso använder Europeiska kommissionen för att ingripa i det irländska folkets demokratiska rättighet att fritt besluta om det ska godkänna eller förkasta Lissabonfördraget i en folkomröstning den 2 oktober.

Hans kommission har med stor cynism sänt kommissionens anställda till skolor över hela Irland under de senaste dagarna för att enligt uppgift berätta om hur bra Europeiska kommissionen är, vilket i praktiken är en signal till deras föräldrar att rösta "ja" till Lissabonfördraget. Dessutom har en högre kommissionstjänsteman öppet deltagit i allmänna möten med organisationer som bedriver kampanjer för Lissabonfördraget.

Liksom kejsar Augustus sänder Barroso ut sina sändebud för att tala om för det irländska folket vad det borde göra. Vi kan föra en demokratisk debatt med alla som vill, men det är ett allvarligt missbruk av skattemedel att tjänstemän tar ställning för en sida i denna debatt.

(GA) Barrosos politik gynnar inte alls den europeiska arbetsstyrkan, och Lissabonfördraget gynnar inte den europeiska arbetsstyrkan, utan främjar snarare militarisering och privatisering, och därför kommer vi från och med nu inte att acceptera Barroso som ordförande.

Nicole Sinclair (EFD). – (EN) Herr talman! Ordförande José Manuel Barroso hyllar ett ambitionens Europa. EU har förvisso lyckats med det: 27 stater på 50 år, och Lissabonfördraget kommer – om det ratificeras av Irland – att innebära slutet för deras nationella suveränitet och utgöra ett språngbräde för EU:s maktövertagande.

Vi i UK Independence Party förkastar Barrosos plan med europeisk integration, eftersom vi vet att individuella medlemsstater inte är oviktigt. Den nationella suveräniteten utgör grunden för våra värderingar och hörnstenen för Storbritanniens demokrati. De mänskliga rättigheterna inom EU – oavsett om de är individuella eller kollektiva – kommer i andra hand efter solidariteten för européerna. Dessa två är direkt oförenliga, men ändå utgör de grunden för ordförande Barrosos vision av EU under de kommande fem åren, i vilken solidariteten utgör hörnstenen för EU-samhället.

Vi i UK Independence Party föredrar suveränitet framför solidaritet. När medlemsstaternas medborgare framför sina åsikter i nationella folkomröstningar borde resultatet vara slutgiltigt, av respekt för deras rätt till sin åsikt, men EU:s version av medborgarrättigheter är att tvinga medborgarna att gång på gång rösta i nationella folkomröstningar tills de ger upp för trycket och röstar "ja".

Det var så Maastrichtfördraget och Nicefördraget genomfördes, och nu följer EU samma taktik och tvingar Irland att återigen rösta om Lissabonfördraget trots att de redan har förkastat det, precis som Frankrike och Nederländerna. Vad är det för typ av rättigheter, när de förkastas utan vidare i solidaritetens namn? UK Independence Party sätter suveräniteten och medborgarnas rättigheter framför solidaritet. Vi förkastar Lissabonfördraget och ordförande Barrosos vision av det.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Vi behöver en demokratisk revolution. Herr Barroso, föreställ er att ni skulle kandidera i ett val i Europa, bara ni och ingen annan kandidat. Hur stor andel av rösterna skulle ni få? Vad skulle medborgarna göra?

De skulle förmodligen ha lyssnat på er i dag och sett att ni lovade alla allt. Förhoppningsvis skulle de också få reda på vad ni gjorde för fem år sedan. Då lovade ni de flesta en hel del. Det handlar om att jämföra vad ni lovade då med vad ni lovar nu och med vad man kan förvänta sig. Jag tror att vi kan förvänta oss mycket, mycket litet.

Ni företräder det gamla Europa, det hafsiga Europa, som bidragit till den finansiella krisen till följd av kommissionens misslyckande, bristen på engagemang för klimatfrågorna och så vidare. Jag skulle stå på samma sida som merparten av EU-medborgarna, för jag tror inte att ni skulle få mer än 10 eller 12 eller 15 procent av rösterna.

Werner Langen (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill på förhand säga att de tyska konservativa parlamentsledamöterna (CDU/CSU) kommer att stödja er, herr Barroso, i er satsning på att få sitta kvar en andra mandatperiod. Vi har dock specifika förväntningar på er och naturligtvis på den kommande kommissionen under denna andra mandatperiod. Det vill jag göra fullständigt klart.

Våra krav handlar om framtiden, men vi har naturligtvis fem års erfarenhet med oss i bagaget, och därför vill jag kort betona de förändringar som vi vill ska göras. Enligt vår åsikt har de senaste fem åren bjudit på såväl höjdpunkter som besvikelser. Besvikelserna omfattar bristen på reglering av finansmarknaderna, eftersom kommissionen saknade modet att vidta de nödvändiga åtgärderna mot enskilda medlemsstater som hindrade framsteg, rådets påtagligt ökade makt och egenmaktigheten hos enskilda kommissionsledamöter som har åsidosatt subsidiariteten.

Vi kommer att stödja ert program och era riktlinjer, eftersom vi anser att de utgör rätt tillvägagångssätt. Vi vill se till att vissa av de saker som är viktiga för oss genomförs, och jag är säker på att ni kommer att ta hänsyn till detta. Till att börja med måste modellen för den sociala marknadsekonomi utgöra grunden för vår gemensamma EU-politik, dvs. frihet och ansvar och inte bara den frihet som funnits på finansmarknaderna.

EU:s konkurrenskraft och anställningstrygghet måste vägas mot miljö- och klimatskyddet. Jag blev tämligen förvånad över att ni kan tänka er att riskera hela denna övergripande strategi genom att utse en särskild kommissionsledamot med ansvar för klimatfrågor. Vi behöver en industriell bas inom EU, och världsproblemen, som till exempel hunger, fattigdom och sjukdom, kan endast lösas om EU är en stark ekonomisk kraft som bygger på en sådan bas.

Medborgarna måste ge EU sitt stöd. Överreglering minskar människors motivation avsevärt och distanserar dem från begreppet EU, och därför vill vi att en oberoende bedömning ska göras av lagstiftningens konsekvenser.

För det fjärde och slutligen vill vi ha en helt ny version av de interinstitutionella avtalen. Med dessa villkor kommer den femåriga mandatperioden att bli en positiv period.

Adrian Severin (S&D). – (EN) Herr talman! Man kan inte begära att en folktopartistisk politiker ska bli socialist, och inte heller att en socialist ska rösta för en folktopartistisk politiker. Det skulle vara så enkelt, om det inte vore mycket mer komplicerat.

Varför känner vi oss aningen besvärade och splittrade när vi ombeds att stödja er kandidatur? Låt oss vara uppriktiga. Förteckningen över besvikelserna och misslyckandena under denna kommissions mandatperiod är alldeles för lång, liksom förteckningen över de löften och initiativ som inte hållits eller genomförts. EU-medborgarna har följaktligen inte bara förlorat tilliten till EU-institutionerna, utan också sina förhoppningar och sina passioner.

För att vara helt ärlig måste vi också erkänna att ni inte helt kan ställas till svars för det. Det huvudsakliga ansvaret bör läggas på de nationella politiska ledarna, som alltid nationaliserat bedriften och europeiserat misslyckandena, och som till största delen prioriterat nationell egoism framför europeisk solidaritet.

Många av era kommissionsledamöter, vissa av dem socialister, vilka föreslagits av samma nationella ledare, är också ansvariga för att ha saknat tillräckliga visioner eller tillräckligt mycket mod, kompetens och vilja. I dag konfronterar vi därför inte bara er utan även de som nominerar er som den enda kandidaten för en av de viktigaste EU-befattningarna. De nominerar naturligtvis inte er av respekt för era kvaliteter och styrkor, utan för vad de tror är era brister. Inte för att de tror att ni kommer att arbeta för att göra unionen alltmer sammanflätad och ge den en mäktig social dragningskraft, utan för att de tror att ni kommer att kontakta dem enskilt för att be om deras nationella välsignelse före varje initiativ som Europeiska kommissionen tar.

Det är hur som helst paradoxalt att Europaparlamentet i dag, som en gemenskapsinstitution, i stället för att befästa den demokratiska legitimiteten hos den kommande ordföranden för den gemenskapsinstitution som kommissionen är med ett överväldigande ”ja”, genom denna kandidat utmanar den mellanstatliga institution som rådet är.

I slutet av denna omröstning om kommissionskollegiet kommer det därför att bli viktigt för er att bevisa att ni är en av oss och inte en av dem.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Herr talman! Vi bör gratulera ordförande José Manuel Barroso till hans ståndaktiga stöd för fördragsändringsfrågan under hela den föregående mandatperioden. Jag anser också att

vi borde tacka honom för att ha lagt fram ett bra stabilitetsprogram samt nödvändiga förslag till förbättring på komplicerade politikområden som vi alla är överens om.

Jag måste dock säga att allteftersom BNP minskar och våra utgifter ökar riskerar vi under perioden fram till 2014 en ny budgetkris, och vid den tidpunkten utgår jag från att ordförande Barroso tydligt kommer att ta ställning för parlamentet och motsätta sig den ståndpunkt som vi kan förutse att de nationella finansministerierna kommer att inta.

Faktum är att unionen behöver en större budget och en budgetpolitik som är utformad för att främja ekonomisk återhämtning. De nationella utgifterna bör överföras till EU-budgeten i de fall där det finns en tydlig kostnadseffektivitet, skalekonomier och ett mervärde, och i de fall där marknadsmisslyckanden behöver korrigeras genom en starkare EU-politik.

Vi måste tillföra budgeten resurser genom ett oberoende och mer progressivt och insynsvänligt system.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Jag tänker naturligtvis inte på föregående talare, men jag skulle vilja be er att vara rättvis när ni avbryter talare som har överskridit sin talartid. Ni avbryter vissa talare abrupt och låter andra dra över mycket länge på talartiden. Det går inte för sig.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara klargöra att Irland inte tvingas rösta igen bara för att någon sagt det: det irländska folket röstar igen för att de själva beslutat det, och de följer sitt eget beslut. För det andra skiljer sig den här omröstningen från den förra. Vi har garantier som klargör saker och ting för det irländska folket, och vi har också fått en garanti för att vi får behålla vår kommissionsledamot.

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Herr Kelly! Jag ber om ursäkt, men detta är ett nytt förfarande, och vi måste tillämpa det korrekt. Förfarandet gäller endast frågor till föregående talare, och inte uttalanden. Jag ber om ursäkt för att jag måste avbryta er.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! Jag börjar med de politiska frågorna och går sedan över till politiken om jag har tid.

Beträffande Stephen Hughes' frågor tror jag att det är viktigt att klargöra de frågor som är mycket viktiga för er grupp och för mig, och för vårt engagemang för en social marknadsekonomi. Angående utstationering av arbetstagare är mitt ställningstagande för en förordning avsett att ta itu med just det problem som ni tog upp, herr Hughes. De genomförande- och tolkningsfrågor som har skapat ovisshet är problemet. Jag vill påminna er om att en förordning är direkt tillämpbar och kommer att ta mindre tid än en övergripande omarbetning av direktivet. Jag har hur som helst sagt att om det blir nödvändigt kan vi överväga en omarbetning av direktivet.

Angående Laval har kommissionsledamot Vladimír Špidla, som tillhör er socialistiska familj, i överenskommelse med mig på ett mycket uttömmande sätt sökt praktiska lösningar. Ni måste vara medvetna om att de problem som ni tog upp inte uppstår i alla medlemsstater. Arbetsrättens mångfald i medlemsstaterna innebär att en Laval-situation kan uppstå i vissa medlemsstater, men inte i andra. Ni av alla människor vet att medlemsstaterna, arbetsmarknadens parter och fackföreningarna håller sig till sitt arbetsrättsliga regelverk. Vi var tvungna att bedöma situationen fullt ut för att se till att lösningen inte skulle skapa ett större problem än det som den var avsedd att avhjälpa. Špidla har gjort denna analys, och därför kan jag nu föreslå en lösning och försöka nå en bred överenskommelse här i parlamentet.

Beträffande offentliga tjänster frågade Stephen Hughes varför kommissionen ännu inte har lagt fram ett ramdirektiv. Jag vill påpeka att min kommission har utfört ett mycket viktigt rättsligt arbete när det gäller att klargöra tillämpningen av reglerna för statligt stöd för offentliga tjänster. Det var den viktigaste frågan för fem år sedan, och sanningen är att dessa klargöranden har gjort den uråldriga debatten om allmänna tjänster på den inre marknaden avsevärt mycket lugnare. Jag säger inte att vi inte har fler problem. Jag erkänner dem tvärtom. Jag är besluten att analysera situationen fullständigt, och jag kommer inte att tveka att gå ännu längre om det krävs. Jag har lagt fram ett ärligt och lojalt erbjudande i diskussionerna med er grupp, och jag ser fram emot att arbeta med detta erbjudande tillsammans med er, samt med de lämpliga rättsliga instrumenten.

Angående frågan om en jämn könsfördelning är jag besluten att genomföra detta, och i min kommission finns rekordmånga kvinnor. Jag kan helt uppriktigt säga att det var en mycket hård kamp att få vissa medlemsstater att sända kompetenta kvinnor till kommissionen, eftersom de inte ville sända kvinnor. Som

ni vet kommer initiativet i fråga om detta från medlemsstaterna. Jag är besluten att göra mitt bästa ytterligare en gång. Jag kommer ihåg att den första Delors-kommissionen inte hade några kvinnor och den andra bara en. Vid en tidpunkt hade jag nio kvinnliga kommissionsledamöter, vilket jag anser är mycket bra. Jag nominerade den första kvinnan någonsin till posten som generalsekreterare – vilken är den viktigaste tjänstemannaposten inom kommissionen – så jag är mycket engagerad i denna fråga och behöver ert stöd på detta område. Men jag vill återigen be er att bearbeta med era medlemsstater så att de inte återgår till den rutinen, för under 50 år lyckades vissa medlemsstater inte föreslå en enda kvinnlig kommissionsledamot.

Beträffande de sociala frågorna, låt oss säga detta utan omsvep: om ni vill angripa karikatyren José Manuel Barroso så gör det, men ni vet mycket väl att jag ofta har lagt fram förslag som förkastats av rådet – inklusive av vissa regeringar från er politiska familj förresten. Låt oss vara ärliga i fråga om detta. Vid Europeiska rådets senaste möte föreslog jag att vi inte längre skulle tillämpa samfinansiering av socialfonden för de länder som inte har den möjligheten, nämligen de medlemsstater som genomgår svårigheter. Jag föreslog det. Detta förslag förkastades av flera regeringar, inklusive vissa vars ledarskap, eller vars finansminister, tillhör ert parti. Så jag håller inte alls med. Det är inte intellektuellt ärligt att angripa kommissionen hela tiden. Ni skjuter över målet. Det är lättare för er, men sanningen är att vi verkligen trycker på. Efter detta rådsmöte lade jag fram ett förslag som nu övervägs av rådet om att avskaffa reglerna om samfinansiering av socialfonden för länder med svårigheter. Jag är engagerad i den sociala sammanhållningen. Hur skulle jag inte kunna vara det när jag kommer från ett land som Portugal som drar så stor nytta av Europeiska unionen? Jag har tagit ställning för den sociala och ekonomiska sammanhållningen, och därför tror jag att denna karikatyr som vissa försöker visa upp skadar unionen. Jag håller med om vad Alexander Graf Lambsdorff sade tidigare. Jag skulle föredra att få stöd från de viktigaste proeuropeiska politiska familjerna, men vissa utesluter sig själva från det. Det är ert val och inte mitt.

Jag vill skapa bredast möjliga samförstånd utan att utesluta någon. Låt oss vara uppriktiga: i den europeiska integrationens historia är det inte bara PPE, och inte bara socialisterna eller liberalerna som har bidragit med mycket. Alltifrån Lord Arthur Cockfield, som var konservativ, till en kommunist som Altiero Spinelli, till De gröna har bidragit med mycket till den europeiska integrationen. Efter valet, och med denna mångfald av åsikter, är det viktigt att vi samarbetar för Europa. Vi behöver ett starkt Europa, men det finns en motsättning här. Å ena sidan säger ni att ni vill ha ett starkt Europa och en stark kommission, att ni vill att jag ska stå på mig mot vissa medlemsstater som är alltför nationella, men samtidigt säger ni: "Vi kommer inte att rösta för er. Vi kommer att minska ert inflytande. Vi kommer att försvaga er inför medlemsstaterna." Det finns en motsättning här, så låt oss vara uppriktiga om det. Om ni vill ha en stark kommission som har alla rättigheter och tar initiativ för att försvara europeiska intressen, så ge mig en chans. Vi lever i svåra tider, och jag har gett er ett ärligt erbjudande, ett lojalt erbjudande till alla parlamentsledamöter, med full insyn. Ni kan inte säga att jag säger olika saker till olika grupper, för jag lägger fram samma program för er alla. I dag har jag gjort vissa kompletteringar och klargöranden, men det är samma program. Det är naturligtvis en kompromiss, men EU fungerar endast som en kompromiss. EU kan inte fungera med fanatism eller dogmatism.

Jag tackar PPE för dess stöd. Jag är verkligen tacksam för ert stöd, men PPE var den första gruppen som sade att de inte vill ha detta för att de är ensamma. Inget parti har ensam majoritet, så vi måste skapa ett samförstånd inom EU. Det är av avgörande betydelse att vi skapar detta samförstånd inom EU. Vi behåller naturligtvis våra ideologiska skillnader och för den politiska debatten vidare, men vi gör en ansträngning för att skapa ett starkare Europa. Jag förbinder mig att göra det. Gör ni det? Det är min fråga.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! José Manuel Barroso besvarade inte min anklagelse om kommissionens intervention i den demokratiska processen i Irland om Lissabonfördraget ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, herr Barroso! Jag har ett problem som innebär att jag inte kommer att rösta på er i morgon, men ni vet vad det gäller eftersom min grupp har förklarat det väl. Det är en politisk fråga. Ni bedriver inget projekt för att omvandla Europa miljömässigt och socialt. Ändå är det just det jag tycker behöver göras i dag.

Men som Joseph Daul elegant uttryckte det var det högern som vann valet, därför tillhör ni högern. Situationen är klar.

Jag skulle dock önska att jag kunde respektera kommissionsordföranden, men jag tycker att det är problematiskt att jag när jag ser er oundvikligen – och jag försäkrar er att detta är sant – tänker på ert ansvar i frågan om CIA:s hemliga flygningar.

Mellan 2002 och 2006 överfördes 728 människor till Guantánamo via portugisiskt luftrum. Ni var minister mellan 2002 och 2004. Jag kan därför inte tro er, herr Barroso, när ni gör uttalanden om att Europa är mästare på de mänskliga rättigheterna. Vad jag förväntar mig från er – vad jag hoppas på från er, eftersom jag i framtiden skulle vilja respektera er som kommissionsordförande – är inte era memoarer, hur många år det än tar innan de blir färdiga, utan att ni erkänner ert ansvar i detta allvarliga mål, som kastar en skugga över de europeiska värderingarna.

Derk Jan Eppink (ECR). – (EN) Herr talman! Det finns ett talesätt som säger att om man inte sitter till bords, så finns man på menyn. Nästa decennium kommer att bli avgörande för var EU kommer att befinna sig. Dagens styrande generation i Västeuropa har utgjort ett undantag från historien. Vi växte upp i fred. Vi växte upp i en välfärdsstat. Vi drog på oss skulder som vi har fört vidare till våra barn. Men historien knackar på dörren. Vi kommer att få en långsam ekonomi under många år framöver; vi står inför en ökande invandring och måste ta hand om en åldrande befolkning.

Tyvärr saknar EU en framgångskultur. Den europeiska drömmen är att pensionera sig på den franska Rivieran så snart som möjligt. Om vi inte förnyar oss och utvecklar en entreprenörskultur som ni har utformat kommer Europa att finnas på menyn.

Jag litar på ert ledarskap. Jag vill ge er ett råd: Håll EU fokuserat på dess huvudsakliga uppgift. Om ni misslyckas med det kommer ni att misslyckas överallt. Behåll den öppna inställningen och föreslå inte någon europeisk skatt, för det skulle provocera fram en medborgarrevolution mot EU. Jag har aldrig sett någon demonstration för införandet av en europeisk skatt. Det vore helt enkelt att gå ett steg för långt, och det skulle bara öka på allmänhetens vrede.

Jag litar på er känsla för realism när det gäller att få Europa till bordet och inte på det, och jag önskar er lycka till i er andra mandatperiod.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Vi vet att José Manuel Barroso företräder en vandrande kompromiss mellan de styrande i EU. Vi vet också att han är den minsta gemensamma nämnaren för medlemsstaternas regeringar. Vi vet att Barroso också har något att erbjuda åt alla: lite maoism för de på vänsterkanten, en aning konservatism för kristdemokraterna, en gnutta nyliberalism, plus ett grönt och socialistiskt synsätt.

Barroso kommer naturligtvis att framstå som en kandidat utan opposition, utan alternativ. Därför har han nu några tuffa dagar då han måste lyssna till otrevliga anmärkningar från den enade vänstern och andra kritiker.

Det kommer dock att betala sig eftersom vi vet att José Manuel Barroso efter dessa tuffa dagar troligen än en gång kommer att bli kommissionens ordförande och att det än en gång kommer att göras tvivelaktiga kompromisser mellan de stora och mäktiga grupperna i kammaren, men också mellan regeringarna i rådet, och att Barroso, som har personifierat misslyckandena med den europeiska integrationen under de senaste fem åren, troligen kommer att fortsätta att göra det under de närmaste fem åren. När det kommer till kritan har vi alla väldigt lite inflytande.

Jacek Saryusz Wolski (PPE). – (EN) Herr talman! Låt mig börja med att säga att vi stöder ordförande José Manuel Barrosos europeiska ambition och hans program, och jag säger det på 28 polska parlamentsledamöters vägnar, om inte fler.

Det finns dock en sak i detta program som ligger oss särskilt varmt om hjärtat, och det är energitryggheten. Som ni vet, ordförande Barroso, är parlamentet väldigt fäst vid denna fråga. Vi måste se över och ompröva både framstegen och bristerna i denna process och fastställa prioriteringar för de kommande månaderna och åren.

Det aktuella läget är inte tillfredsställande, utan snarare ganska grått, för trots alla förklaringar och all uppenbar goodwill är de framsteg som gjorts när det gäller energiinfrastruktur och krismekanismer långt ifrån tillräckliga. De åtgärder som har vidtagits uppfyller inte alla förväntningar och är fortfarande inte tillfredsställande.

Vi välkomnar självklart de kortsiktiga åtgärder som har fastställts av kommissionen och ordförandeskapet, men vi förväntar oss en långsiktig vision och beslutsamhet från kommissionens ordförande, samt att kommissionens ordförande vid behov bemöter eller utmanar medlemsstaternas passivitet och egoism. Vi behöver en stark kommission och ett starkt ledarskap från er sida eftersom kommissionen måste agera på hela unionens vägnar och i unionsmedborgarnas intresse.

Låt mig betona att ett sådant ledarskap bör baseras på ett samförstånd som ni måste leda och bygga upp i både parlamentet, kommissionen och medlemsstaterna. Som ni vet lanserades denna idé här i parlamentet för tre år sedan, men mycket återstår fortfarande, och vi väntar ännu på att denna dröm ska besannas.

Jag hoppas att ni vid slutet av denna mandatperiod, ordförande Barroso, kan få detta mirakel att ske och att ni kommer att få chansen att göra det.

I denna förväntan stöder vi er kandidatur och håller tummarna för ert ordförandeskap.

Marita Ulvskog (S&D). - Herr talman! Herr Barroso, ni talade i er inledning om att Europa och världen har drabbats av en värdekris. Varför inte tala klarspråk? Det vi har drabbats av är ju en kris för det extrema marknadstänkande som ni själv och er partigrupp hör till de främsta företrädarna för. Jag har lovat mina väljare att inte rösta på er – och så har många andra socialdemokrater också gjort – om ni inte garanterar att utstationeringsdirektivet görs om så att löntagarnas rättigheter stärks.

Nu hör jag hur ni försöker låta som om ni har gått detta krav till mötes. Men, säger ni, inte genom att ändra direktivet utan med hjälp av en ny förordning som vi vet är helt otillräcklig. Jag hör samtidigt att ni ger en felaktig bild av vad detta förändrade utstationeringsdirektiv har fått för konsekvenser. Ni har fått frågan förr och ni har slingrat er varje gång. Nu vill jag ställa frågan igen: Kommer ni att agera så att utstationeringsdirektivet ändras och EU:s löntagare därmed får lika lön för lika arbete i hela EU, i stället för den lönedumpning som vi alla lider av i dag i hela Europa?

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman! Europa är idag en kontinent som präglas av fred och demokrati. Så var det inte för 70 år sedan - då var Europa i krig. Så var det heller inte för 20 år sedan - då var Europa delat i öst och väst.

Vår generation har ett ansvar för att förvalta vår kontinent och bevara och stärka ett öppet och demokratiskt Europa. José Manuel Barroso – du har ett särskilt ansvar!

Europa behöver ett tydligt ledarskap och ett EU som är synligt och närvarande för Europas medborgare i såväl svåra som goda tider. Vi behöver ett lyssnande ledarskap. Här måste du göra mer. Jag vill se mer av dagens engagemang, mer av den Barroso vi ser här idag.

Imorgon kommer du få stöd av folkpartiet – de svenska liberalerna – Cecilia Malmströms parti. Inte för att vi håller med dig i allt, utan för att vi tror att du kan göra mer än vad du hittills har visat.

Några ledstjärnor för ditt fortsatta arbete:

Protektionism är en styggelse – till och med för en gammal maoist. EU:s styrka är öppna gränser och frihandel!

Mänskliga rättigheter gäller alla och överallt! Här måste du göra mer.

Den ekonomiska krisen pockar på en global nyordning med balanserat regelverk som gör det möjligt att klara klimatkrisen. Befria Europas bönder, och ge konsumenterna och marknaden en chans!

EU behöver inte mer av institutionell maktkamp. Bevara oss från det! Europa har nog av lama ankor. José Manuel Barroso! Imorgon får du förhoppningsvis möjlighet att forma en ny kommission. Jag hoppas att du då ser till att det blir lika många kvinnor som män i den nya kommissionen.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Herr Barroso! Som ni vet har ni inte sagt någonting alls om er ståndpunkt i frågor som skyddet av biologisk mångfald eller era åtaganden i enlighet med millenniemålen och EU:s strategi för hållbar utveckling.

Jag ska fokusera på betydelsen av flexicurity, som ni ofta använder för att kombinera flexibilitet och trygghet. Detta begrepp verkar innebära stora risker när det gäller arbetarskyddet. Deltidsanställning är till exempel bra så länge arbetstagaren har valt det själv. Men en tvingad anställning, där arbetstagaren inte har något val utan kanske är oförmögen att hitta ett arbete, ser ut som deltidsarbetslöshet.

Det finns ett liknande problem med tvingade anställningar i arbeten med arbetstider som har negativa effekter på medborgarnas personliga liv och deras livskvalitet. Om ni blir vald, vilka politiska riktlinjer tänker ni ange i dessa frågor, i de fall som ni tycker är viktiga? Och varför nämner ni inte specifika mål för gröna yrken och andra sådana initiativ, inte för att ni själv ska bli "grön", utan för att åtminstone ange hur vi ska finna en väg ut ur krisen?

George Becali (NI). – (RO) Herr Barroso! Jag har läst ert dokument, men uppriktigt sagt kommer jag att rösta för er i morgon därför att jag anser att EU behöver en religiös kristen man som ni, med denna typ av uppfostran. Jag tycker att ni ska bli kommissionsordförande i morgon, och jag uppmanar er, herr Barroso, att be till Gud att han ger er samma sak som han gav till Salomon: visdomen att leda Europeiska kommissionen. Om Gud vill.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den italienska delegationen i Europeiska folkpartiets grupp kommer att stödja er, herr Barroso, med samma respekt, vänskap och lojalitet som vanligt.

Dock uppmanar vi er att visa större mod för att göra det möjligt för våra institutioner att möta de viktiga tider som vi upplever, och att fokusera inte bara på regeringarnas berättigade farhågor, utan först och främst på de unga generationernas behov, deras önskan att sätta bo, bilda familj och skaffa barn: med andra ord modet att kämpa för ett sant EU, ett EU underbyggt av vårt sinne för ansvar och inte av vår politiska blandning. Därför uppmanar jag mina socialistiska kolleger att visa samma mod.

Att välja José Manuel Barroso igen kan naturligtvis fungera som en tillfällig åtgärd mot den samförståndskris som tydligt har visat sig genom valresultatet, men en ja-röst, även om det är en ja-röst med villkor för den som kandiderar till posten som kommissionsordförande, skulle också ge er alla möjligheter att spela er roll i denna svåra tid, och sända en tydlig signal till den europeiska allmänheten, nämligen att det som förenar oss är starkare än det som delar oss, och att vi endast på detta sätt, tillsammans, kan hjälpa varandra upp ur avgrunden.

Kort sagt är det inte bara ett ja till José Manuel Barroso utan ett ja till ett tydligt och enkelt recept: en kommission som ni alla har bidragit till att skapa kommer att bli mer oberoende, mer effektiv, starkare och med andra ord mer europeisk.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Jag skulle vilja diskutera ett ämne som orsakar oro hos många människor i EU, även mig själv. Våra ekonomier genomgår en mycket svår period, en period av kris, vars effekter visar sig särskilt för så kallade vanliga människor. Dessa människor kämpar för sitt arbete, för sin existens och för sina barn, och det är just denna rädsla och oro som skapar en sådan grogrund för den ökande högerextremismen inom EU och dess medlemsstater.

Tidigare har högerextremisterna dolt sina ansikten bakom olika masker och förklädnader. I dag paraderar de genom offentliga kvarter och talar öppet med medierna. Dessa människor, som sprider hat mot romer, judar, invandrare och homosexuella, startar dessutom politiska partier, och tyvärr lyckas de få fram kandidater både till de nationella parlamenten och till Europaparlamentet under denna svåra tid.

Slutligen var det inte så länge sedan vi till och med här, i denna demokratiska institution, här i Europaparlamentet, bevittnade hur vissa parlamentsledamöter anlände eller snarare marscherade in i uniformer som påminde om andra världskrigets fascistiska period.

Jag vill därför fråga er, herr talman, vilka åtgärder som behöver införas i framtiden, med respekt för er roll och kommissionen som myndighet, mot sådant missbruk av Europaparlamentet och framför allt beträffande den faktiska kampen mot extremismen.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Herr talman! José Manuel Barroso sade att vi lever i exceptionella tider – vilket är sant – men exceptionella tider kräver ett exceptionellt ledarskap. Är ni en sådan ledare, herr Barroso? Jag stödde er inte 2004, och tyvärr har ni under de fem år som gått sedan dess inte gjort tillräckligt för att övertyga mig.

En majoritet av min grupp är dock villig att hellre fria än fälla er, men vi kommer att vänta med vårt slutliga avgörande tills vi har sett hela fördelningen av kommissionsledamöternas portföljer och alla detaljer i ert politiska program, för glöm inte bort, och jag hoppas att ni förstår ironin i detta, att ordföranden för Europeiska kommissionen är en politiker, och inte en statstjänsteman med anställningstrygghet.

Oavsett vilket resultatet av omröstningen blir har denna process stärkt EU:s parlamentariska demokrati eftersom, tvärt emot vad en del personer i kammaren fruktar, skyldigheten för varje kandidat att bedriva en kampanj inte har försvagat utan snarare stärkt kommissionsordförandens ställning. Som jag ser det är nämligen ett mandat från Europaparlamentet för ett politiskt program en mycket mer solid bas än en nominering grundad på en uppgörelse bakom kulisserna mellan nationella regeringar.

Jag råkar också tycka, i motsats till er, om jag hörde rätt, att uppkomsten av en verklig opposition i parlamentet är mycket välkommen och ett tecken på att den europeiska parlamentariska demokratin är vital och mogen.

Bollen ligger alltså hos er, herr Barroso. Antar ni utmaningen? För ni har inte övertygat mig ännu. Men det är långt viktigare, herr Barroso, att övertyga EU-medborgarna under de närmaste fem åren.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Judith Sargentini (Verts/ALE). – (NL) Fru talman! När kreditkrisen uppstod gjorde ni ingenting, herr Barroso. Det var det franska ordförandeskapet som hittade fram till nödutgången. Ni lyckades inte återta tyglarna: inte med er europeiska ekonomiska återhämtningsplan – ni misslyckades att göra det statliga stödet till bilindustrin till föremål för stränga miljövillkor – och inte heller med ett förslag om bättre finansiell övervakning: ni kapitulerade så fort ni mötte motstånd från London. EU behöll tyglarna i den globala strategin för klimatkrisen, men ni är på god väg att släppa dem.

Ni hotar med att köpa största delen av våra koldioxidminskningar från utvecklingsländer i stället för att se till att vi släpper ut mindre själva. Detta skulle ni kunna skylla på de nationella regeringarna, men knappast förra veckans ohyggligt snåla förslag till klimatbistånd till utvecklingsländerna: 2 miljarder euro. Det är småpengar jämfört med de 30–35 miljarder euro som EU borde bidra med. På detta sätt skapar ni stora hinder för möjligheterna till framgång i Köpenhamn. Kreditkrisen, den ekonomiska krisen och klimatkrisen har inneburit tre prov på äkta ledarskap. Tre gånger har ni blivit underkänd, herr Barroso.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru talman! Som ny ledamot av parlamentet har jag lyssnat på de många talare som har fokuserat på José Manuel Barrosos meriter i ämbetet och uttryckt många skäl till oro. Många håller jag med.

Våra vägar skiljs fullständigt när det gäller Lissabonfördraget, herr Barroso. Ni har dock intresserat er mycket för min valkrets i Nordirland. För detta engagemang tackar jag er. Vi värderar stödet och det nära samarbetet mellan Nordirland och kommissionens tjänstemän på alla nivåer. Jag hoppas att detta samarbete ska bestå och att min valkrets ska kunna dra nytta av det.

Ni känner till vårt förflutna: våldets inverkan på investeringarna, och behovet av nya vägar och järnvägsförbindelser. Ni känner till den väldiga potentialen för ekonomin genom turismens utveckling. För att bidra till vår ekonomiska utveckling vill jag uppmana kommissionen att undersöka vilka resurser som kommer att göras tillgängliga för att kompensera för alla år av underinvesteringar.

Som många här i kammaren redan har sagt i dag är det handling och resultat som räknas.

Jaime Mayor Oreja (PPE). – (ES) Fru talman, herr kommissionsordförande! Låt mig göra en inledande anmärkning.

Vi kan inte ha samma debatt efter ett val som före valet, av respekt för själva valet och det europeiska folket. Vi borde bete oss på samma sätt som i de nationella parlamenten i detta avseende.

Om de europeiska kommissionsledamöterna är resultatet av en majoritet i varje land, borde vår viktigaste angelägenhet vara att kommissionsordföranden är trogen det som det europeiska folket har röstat för i Europavalen. Därför är det viktigt och korrekt att José Manuel Barroso blir kommissionsordförande. Detta är en strikt demokratisk princip.

José Manuel Barroso tog upp två punkter som jag utan tvivel tydligt och definitivt stöder. Den första gäller hela den analys av det aktuella läget som han gjorde i sitt anförande och sina kommentarer. Vi upplever inte bara en ekonomisk och finansiell kris, utan också en värdekris. Det är första gången som jag här i parlamentet har hört en bekräftelse på dessa utmärkande drag. Vi upplever inte bara en kris, utan också en värld i förändring. Därför måste, mer än någonsin tidigare, betoningen ligga på enskilda personers positiva åtgärder och på en förändring av vår attityd gentemot staten och marknaderna, för vi har troligen levt över våra tillgångar i många EU-länder.

Den andra punkten, som jag också stöder, är Barrosos europeiska ambition. EU måste välja, prioritera och organisera, och krisen och Lissabonfördraget är de två huvudfrågor som kommissionsordföranden särskilt måste koncentrera sig på. För att vi ska kunna hantera denna kris krävs en beslutsam kommission och även ett parlament som kan hantera de allvarliga omständigheter som vi befinner oss i.

Krisen är ännu inte över, och vi vet fortfarande inte riktigt hur den kommer att slå. Den tvingar oss också att hantera de sociala skillnaderna inom EU. Därför behöver vi den politiska vilja som ni har visat i eftermiddag, herr Barroso.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Fru talman, herr ordförande! Efter att ha lyssnat noga till er vill jag understryka några punkter som många av oss skulle hålla med er om.

För det första är det tydligt att vi står inför en kris, men trots detta anser många av oss att EU under de senaste åren har varit oförmöget att skapa den förväntan och det hopp som kan övervinna pessimismen.

För det andra är det tydligt att vi behöver EU, starka institutioner och en kommission som vet vart den är på väg. Men många av oss anser att ni inte kan kandidera till att bli omvald till samma kommission, utan i stället till en ny kommission för att inleda en ny era där vi konfronteras med många fler och mycket tuffare utmaningar.

Vi behöver ett EU som kan reglera marknader och garantera rättigheter, särskilt sociala rättigheter. Men vi behöver verkligen ett Europa som kan skapa ett mervärde för att kunna komma till rätta med globala övergrepp och orättvisor där de uppstår.

Jag har lyssnat till förslaget om att en kommissionsledamot med ansvar för säkerhetsrelaterade immigrationsfrågor ska ingå i er kommission. Jag vill betona att immigrationen inte enbart påverkar vår säkerhet, utan också våra värderingar och vår förmåga att komma till rätta med orättvisor på plats.

Därför kommer morgondagens omröstning inte att markera slutet på en process, utan snarare första steget i eller startpunkten för en enorm uppgift som den nya kommissionen måste ta på sig så att det, tvärt emot vad de som hoppas på att EU ska bli paralyserat eller dra sig tillbaka vill, kan ge nya impulser till ett mycket bättre EU än det vi har fått se under de senaste åren. Denna nya kommission måste vara i stånd att hävda sig själv mot eurofoberna och de euroskeptiska, den måste kunna försvara sitt oberoende som europeisk motor gentemot rådet, och den måste inte bara kunna samarbeta utan också ständigt kunna bemöta parlamentet.

Michel Barnier (PPE). – (FR) Fru talman, herr Barroso! Det finns flera faktorer och orsaker till vårt visade förtroende och vår mycket tydliga röst i morgon.

Den första faktorn är demokratisk konsekvens: när det gäller de 27 stats- och regeringscheferna som valde er enhälligt, när det gäller det vi sade under valkampanjen – det var inte så länge sedan – och när det gäller medborgarnas röst. Vi kommer inte att be om ursäkt för att ha vunnit valet, fastän vi är medvetna – väl medvetna, vill jag påpeka för våra kolleger – om att vi måste omge er med fler idéer än de som kommer från Europeiska folkpartiet (kristdemokrater). Dessutom finns det en demokratisk konsekvens med avseende på den övning som ni har ägnat er åt i flera veckor, i den krävande, uppriktiga och ödmjuka dialogen med parlamentet, och vi är här för att vittna om den.

Det finns en annan orsak, som är en övertygelse: den mycket starka övertygelsen om att EU inte kan föra någon kraftfull politik så länge institutionerna är svaga. Vi behöver starka institutioner. Därför hoppas vi att Lissabonfördraget kommer att ratificeras. Det är en verktygslåda som kommer att få institutionerna att arbeta. Vi behöver en stark kommission som kan konfrontera krisen så snabbt som möjligt.

Den tredje orsaken är ett förtroendekontrakt som vi har undertecknat med er. Inför denna mycket allvarliga och djupa ekonomiska och finansiella kris som även är en livsmedelskris – låt oss inte glömma den miljard av svältande människor i världen – och en miljökris, måste kommissionen visa sin kämpaglöd. Ni måste, och vi måste hjälpa er med det, dra alla lärdomar från denna kris, vad beträffar styrelsesätt, reglering, innovation och ny politik – jag tänker på idén om en europeisk sparkassa för att stödja små och medelstora företag i de strategiska sektorerna – och, med tanke på den djupaste krisen, nämligen miljökrisen, idén om att införa en ny modell för ekonomisk och social tillväxt, för grön tillväxt, som ni själv sade.

Därför, herr Barroso, kommer vi i morgon att vara redo att underteckna förtroendekontraktet med er.

David Maria Sassoli (S&D). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Ert anförande i dag, herr Barroso, har inte ändrat vår åsikt. Vi är fortfarande mycket negativt inställda. Under era år som ordförande har kommissionen visat sig vara oförmögen och sakna självständighet. Det gäller den finansiella krisen, och samma sak gäller även invandringspolitiken: skyddet av de grundläggande rättigheterna och efterlevnaden av gemenskapsrätten måste utgöra två sidor av samma politik.

Ni sade i kammaren att ni tänker utse en kommissionsledamot för rättvisa och rättigheter samt en kommissionsledamot för inrikes frågor och immigration. Gör inte det, herr Barroso: immigration och rättigheter måste hållas ihop om vi vill undvika att stödja främlingsfientlig politik. Ni är i majoritet här i parlamentet, en högermajoritet, och vi kan helt klart inte identifiera oss med denna majoritet. Jag förstår svårigheterna för ALDE-gruppen, men herr Verhofstadt, kom inte och säg att den samlade strategi som ni efterfrågade för att ta oss ur krisen består i att bilda Barrosokommissionen så snabbt som möjligt.

Det är uppenbart att vi inte kan identifiera oss med denna majoritet. Våra ståndpunkter är inte förenliga med dem som inte resolut kämpar för full informationsfrihet, med dem som inte kämpar för att skydda rättigheter, och med dem som betraktar parlamentet endast som ett forum där de nationella regeringarna företräds.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Fru talman, herr kommissionsordförande! Den ökade energitryggheten är en viktig del i ert program. De framgångsrika förhandlingarna med Turkiet, som ledde till att Nabuccoavtalet undertecknades, visar att EU kan företräda medlemsstaterna på den internationella arenan, och jag vill gratulera er till denna prestation. Jag hoppas att vi genom att använda samma metoder kan nå en liknande framgång när det gäller att säkra den gasmängd som krävs i en tid när det finns länder i regionen som vill göra sina källor tillgängliga för detta projekt. Den framtida kommissionen måste skapa en inre energimarknad, en effektiv konkurrens och en hög nivå av försörjningstrygghet för alla medlemsstater.

På denna punkt kommer Byrån för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter att spela en viktig roll. Rumänien har ansökt om att få inrymma byråns huvudkontor, och jag hoppas att den kommer att få det stöd som krävs. Energitryggheten är också beroende av EU:s grannländer. Vi måste stödja grannländer som delar de europeiska värderingarna och vill bli en del av den europeiska familjen.

Jag vill också rikta er uppmärksamhet på det ännu ömtåliga politiska läget och den svåra ekonomiska situationen i Republiken Moldavien. Vi bör snarast stödja de nya politiska makthavarna i Chisinau för att hjälpa dem att ta sig igenom denna svåra situation.

Slutligen är jag övertygad om att morgondagens omröstning kommer att bevisa stabiliteten hos EU:s institutioner och ge ett positivt bidrag till resultatet av folkomröstningen i Irland.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Fru talman, herr Barroso! Jag kan lika gärna säga det på en gång: Ni har inte övertygat de franska socialisterna under de senaste fem åren, och ni lyckas inte övertyga oss nu med ett projekt där ni är lika generös i era ord som ni är allmän när det gäller ändamålet.

Hur kan ni säga till oss: "Rösta på mig om ni vill ha ett EU som är enat i sin mångfald", när det är just därför att vi vill ha ett sådant EU som vi rekommenderar att man väntar på den irländska omröstningen innan man röstar om er kandidatur?

Beväpnad med stödet från medlemsstaterna föredrog ni att säkra er utnämning i förväg och med färre risker när det gäller antalet röster som krävdes. Ni trodde att parlamentets godkännande bara skulle vara en formalitet, eller hur, och detta är bara början, för er respons lever inte upp till förväntningarna hos medborgarna, som lider av krisen och som har visat sin ilska gentemot våra institutioner genom sitt låga valdeltagande.

Ni säger att krisen har förändrat er, och ni framställer er själv som den store ledaren av ett enat Europa, men ni har inte kunnat leda medlemsstaterna mot en verklig europeisk återhämtningsplan, och vi väntar fortfarande på de konkreta och bindande åtgärder som krävs för finansiell reglering.

Ni hävdar att ni har gett oss garantier om den sociala agendan, men allt ni förespråkar är en ny förordning, inte någon granskning av direktivet om utstationering av arbetstagare. Dessutom har ni inte gjort något fast, och framför allt tydligt, åtagande om ett direktiv om skydd av offentliga tjänster.

Ni visar förakt för parlamentsledamöternas förmåga att minnas. Vi har inte glömt att de sociala frågorna under de senaste fem åren aldrig har legat till grund för de föreslagna lösningarna, och först nu samtycker ni till att man gör en social konsekvensbedömning för varje del av EU:s lagstiftning.

I denna kris som saknar motstycke, och som förstör hundratusentals arbetstillfällen, måste vi göra allt för att se till att antalet arbetslösa eller fattiga arbetstagare i EU inte når 25 miljoner 2010. För detta krävs att vi inför en industripolitik.

Medborgarna behöver ett föredöme av solidaritet för att kunna bekämpa krisen. Varken i era ord eller i er aviserade ambition för EU kommer de att hitta denna drivkraft i dag.

Att fortsätta som tidigare är katastrofalt, som filosofen Walter Benjamin sade. Ni har fortfarande en mycket lång väg att gå om ni vill övertyga socialisterna och socialdemokraterna. För den politiska konsekvensens skull och av respekt för våra väljare kommer vi inte att rösta på er.

Wim van de Camp (PPE). – (NL) Fru talman, herr Barroso! Ledamöterna i den nederländska delegationen i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) kommer att rösta för er med övertygelse i morgon. Det beror inte enbart på att vi är övertygade om era kvaliteter utan också att vi har bråttom. Enligt vår åsikt har de senaste två månaderna varit en förlorad möjlighet att ta itu med den ekonomiska krisen – och vi, nederlänarna, har bråttom. Vi vill verkligen se mer social marknadsekonomi i ert program – vad oss anbelangar var den tidigare kommissionen snarare för liberal i detta avseende. Vi hoppas att ni kommer att fortsätta kampen mot överdriven reglering och göra Köpenhamn till en framgång samtidigt som ni kommer att minska inrättandet av europeiska byråer.

En annan fråga rör EU:s medborgare. I dag, i eftermiddag, har de nämnts kanske två eller tre gånger. Det är inte tillräckligt. EU-valet har visat oss att vi verkligen måste anstränga oss för att övertyga de vanliga människorna om EU. Opels anställda som kommer att bli arbetslösa måste omedelbart se EU som en källa till hopp, en källa till arbete.

Slutligen, under de senaste sex veckorna har ni gjort intryck på mig som en passionerad och entusiastisk man. Ni trivs när ni står inför utmaningar. Jag uppmanar er att fortsätta så de kommande fem åren. Jag skulle vilja se det varje vecka.

Glenis Willmott (S&D). – (EN) Fru talman! Vi lever verkligen i en extraordinär tid, men José Manuel Barrosos svar på den ekonomiska krisen är kraft- och effektlöst, och hans löften om ett socialt EU har inte infriats. Herr Barroso, era politiska riktlinjer gör knappast era planer tydliga, och de innehåller mycket av den retorik som användes för fem år sedan. Självfallet behöver vi en stark och livfull inre marknad som ger arbete och välfärd, men detta måste gå hand i hand med förbättrade sociala rättigheter i EU för arbetare och medborgare, i stället för att ske på deras bekostnad.

Trots att parlamentet har utövat påtryckningar för att rätta till denna obalans samt krävt en översyn av direktivet om utstationerade arbetstagare, sociala konsekvensbedömningar och ett ambitiösare ekonomiskt återhämtningspaket väntar vi fortfarande. Tidigare refererade ni till fackföreningsmedlemskap och strejkrätten som heliga. I Storbritannien talar fackföreningarna återigen om att strejka på grund av direktivet om utstationerade arbetstagare och att de är rädda för att lönerna kommer att sänkas samt att kollektivavtalen kommer att undergrävas.

Ert svar på min fråga om det här problemet förra veckan lät entusiastiskt, men ändå erkände ni att direktivet inte lever upp till sina mål. Problemet ligger i EG-domstolens genomförande och tolkning av det. Ni lovade att rätta till detta genom ett nytt rättsligt verktyg, men EG-domstolens domar visar att vi behöver stärka direktivet för att stoppa lönedeskärningarna.

I finanskrisens tid behöver vi tydliga rättsliga riktlinjer, och vi behöver samma lön för samma arbete på samma plats, oberoende av kön. Kan ni garantera oss att det kommer att bli så?

Marianne Thyssen (PPE). – (NL) Fru talman, herr kommissionsordförande, fru rådsordförande, mina damer och herrar! Det här är en svår tid, en övergångstid, förändringens tid – men också en intressant tid. Institutionellt sett är vi på väg från Nice till Lissabon. Jag hoppas att vi kommer fram helskinnade: finansiellt, ekonomiskt, miljömässigt, demografiskt, även vad gäller energi, migration och säkerhet samt, inte att förglömma, globaliseringen, livsmedelsproblemet och kampen för att bevara vår sociala modell. Inom alla dessa områden befinner vi oss i en övergångsperiod. Huruvida dessa områden utgör faror eller möjligheter beror till stor del på oss själva.

En sak är säker: endast om vi antar ett europeiskt förhållningssätt till utmaningarna, endast om vi bemöter dem med ett grundligt, värorienterat EU-program – vilket ni har, herr kommissionsordförandekandidat – och endast om vi har starka institutioner att arbeta med kan vi själva hjälpa till att forma framtiden och ytterligare utveckla vår socialt och miljömässigt anpassade marknadsekonomi. Vi har ingen tid att förlora – ”vi har bråttom”, som min granne just sade – och även därför måste vi driva på inrättandet av en ny kommission. Just nu har vi en enda ordförandekandidat.

Vi måste ge José Manuel Barroso vårt förtroende. Jag skulle vilja be alla som misstycker att försäkra sig om att de kan skilja vänner från fiender – vad uppnår ni när allt kommer omkring med förseningar och nej-röster? Om ni inte vill ha José Manuel Barroso, vem vill ni då ha? Vem var er kandidat, vem är er kandidat, frågar jag

gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen och gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet? Om ni lyckas med era planer, är ni säkra på att ni kommer att få vad ni anser vara en bättre kandidat, en bättre kommissionsordförande?

Herr kommissionsordförandekandidat! Ni har mitt förtroende, och ni kommer att få min röst och min grupps röster. Jag önskar er all framgång, även med utformningen av den nya kommissionen. Ni måste ges tillräckligt med utrymme för att kunna arbeta vidare med detta.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Ordförande Barroso! Lissabonfördraget kommer att ratificeras och träda i kraft inom några månader. Det är min förhoppning. Det framgår dock klart och tydligt av ert program och ert anförande i dag att ni vill stärka Europaparlamentets makt omgående. Jag håller med. Vi kan nämligen inte längre gå tillbaka till en tid när EU:s framtid stakades ut av rådet och kommissionen medan Europaparlamentet endast var åskådare.

Jag anser att ert nästa mandat kommer att vara avgörande för att befästa den nya institutionella balansen mellan kommissionen, rådet och parlamentet. Vårt stöd är därför inte ett *carte blanche* utan en investering.

EU kännetecknas av sin demokratiska tradition, av skyddet av mänskliga rättigheter, av innovationer i produktionen av renare energiformer samt av en bättre miljöpolitik. Ingenting skiljer oss dock så mycket från resten av världen som vår socialpolitik. Därför måste jag uttrycka vår förhoppning att kommissionen, som jag är säker på att ni kommer att leda, kommer att ta ansvar för att skydda, befästa och förbättra EU:s sociala modell samt främja jämställdhet mellan könen.

Innan jag avslutar skulle jag vilja poängtera att jag antecknade vad ni sade i dag, det vill säga era åtaganden inför framtiden. Ni kan räkna med de portugisiska socialisternas röst. Ni kan dock också räkna med ett förhållande som säkerligen kommer att vara lojalt, men mycket krävande även under er nästa mandatperiod.

Jag önskar er all lycka och framgång i ert arbete.

Markus Ferber (PPE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsordförande, fru rådsordförande, mina damer och herrar! Vad handlar morgondagens omröstning om? Den handlar om att göra vad många i den här kammaren inte kan göra och andra inte vill göra. Den handlar i själva verket om att ta ansvar för EU. Jag skulle vilja betona en punkt. Herr Barroso, jag är mycket tacksam över att ni nämnde detta igen i ert inlägg. Det handlar om att ta ansvar för EU:s förmåga att handla i en svår tid, i syfte att övervinna alla de problem som med fog har kritiserats av medborgarna och även av parlamentet. Jag anser att dagens debatt har bidragit till att förtydliga frågan om vem EU kan och inte kan lita på i framtiden när det handlar om att ta politiskt ansvar de kommande åren.

Jag skulle dock vilja betona att det givetvis finns en rad ämnen på dagordningen som man måste ta itu med. Ni har ett stort ansvar för detta eftersom ni har monopol på att lansera initiativ på EU-nivå.

Jag skulle vilja titta på ytterligare ett ämne som enligt min mening inte har tagits upp tillräckligt ingående under debatten än så länge, och det är jordbrukspolitiken. Inom detta område står vi inför många nya utmaningar. Det räcker helt enkelt inte med att nämna att jordbruksministrarna kom fram till en resolution förra hösten. Det räcker inte med att vi har inlett ett program med omfattande jordbruksreformer. När de grundläggande förutsättningarna förändras måste ni nämligen givetvis vidta analoga åtgärder för att hjälpa EU:s jordbrukare. Jag uppmanar er att ta kommissionsledamoten med ansvar för jordbruk åt sidan och betona för henne att det inte kommer att gå att vägleda denna viktiga sektor ut ur krisen med hennes modell.

Vi är förberedda, och jag talar för mina kolleger här, att ta över ansvaret för Europa i EU:s och det europeiska folkets intresse.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (FR) Fru talman, Herr Barroso! I februari 2008, sex månader före den globala finanskrisen, föreslog den ungerska premiärministern att man skulle inrätta en EU-institution som skulle kontrollera och övervaka globala ekonomiska trender. Tyvärr beslutade rådet och er kommission sig för att inrätta denna institution först efter att den globala krisen brutit ut.

Herr Barroso! Hur långt har man kommit i förberedelserna med denna institution? När kommer institutionen att påbörja sitt arbete?

Under de senaste åren har inte kommissionen haft någon framgång med att bekämpa de stora handelskedjornas dominans, och den har varken skyddat jordbrukare eller konsumenter. Min andra fråga är om vi kan förvänta oss konkreta och effektiva åtgärder från kommissionen?

I dag råder det en djup kris i mejeribranschen i Europa, vilket har lett till mycket allvarliga sociala och politiska konsekvenser. Min tredje fråga är om ni har för avsikt att ändra eller se över den nyliberala politik som kommissionen hittills har bedrivit och som har misslyckats kapitalt?

Min fjärde fråga är om ni, i egenskap av ordförandekandidat, har för avsikt att inrätta ett medlingssystem? Önskar ni återigen bekräfta er avsikt att anförtro den nya kommissionsledamoten med ansvar för mänskliga rättigheter ansvaret för historiska nationella minoriteter, invandrarminoriteter och romer?

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Fru talman, herr Barroso! Finansiella och ekonomiska utmaningar har diskuterats utförligt. I dag skulle jag dock vilja fokusera på medborgerliga rättigheter och på medborgarnas EU. Vi talar om EU-medborgarskap, om medborgerliga rättigheter, fri rörlighet, brottsbekämpning, ökad säkerhet, kamp mot terrorismen och en gemensam immigrationspolitik. Allt detta påverkar EU-medborgarna, liksom ekonomiska och finansiella frågor. Det finns dock även andra utmaningar som påverkar våra medborgare i deras dagliga liv och som därmed förtjänar att tas itu med.

Vi har en plan, en plan på att skapa ett europeiskt utrymme som grundas på rättvisa, frihet och säkerhet. Vi hade Tammerforsprogrammet, Haagprogrammet och nu har vi också Stockholmsprogrammet. Jag anser att vi bör investera förnyad energi inom detta område. Stockholmsprogrammet kommer att skapa nya möjligheter. Dessutom har vi Lissabonfördraget som kommer att ge oss nya och viktiga befogenheter samt tilldela parlamentet en mycket större roll inom detta område. I kväll berättade ni för oss, herr Barroso, att det inte längre kommer att finnas en utan två kommissionsledamöter inom detta område. Vi fick veta att det kommer att finnas en kommissionsledamot med ansvar för inre angelägenheter och migration och en annan som kommer att tilldelas områdena rättvisa, mänskliga rättigheter och medborgerliga friheter. Låt oss inrätta ett partnerskap, ett nära partnerskap mellan kommissionen och parlamentet för ett EU som verkligen kommer att vara ett EU för våra medborgare, ett EU som försvarar våra medborgares rättigheter, som skyddar våra medborgares friheter och som värnar om våra medborgares säkerhet.

Ja, jag anser att vi tillsammans kan bygga ett EU för våra medborgare, och jag önskar er all lycka till i morgondagens val.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Jag instämmer i många av kommentarerna från mina kolleger som redan har talat, men jag skulle även vilja ställa följande frågor till er, herr Barroso. Har ni inventerat er förra mandatperiod? Är ni nöjd med vad ni har åstadkommit de senaste fem åren? Jag kan föreställa mig att ni är det och att det är anledningen till att ni kandiderar som kommissionens ordförande igen. Jag undrar dock även om ni är nöjd med er effektivitet hittills när det gäller att förhindra den finansiella, ekonomiska och sociala krisen. Kan ni med rent samvete bevitna den chockerande ökningen av arbetslösheten, som nu har drabbat miljontals EU-invånare, och de skamlösa ersättningar som återigen betalas ut inom finanssektorn till dem som inte bara har störtat oss ner i den värsta tänkbara krisen, utan också hotat oss med fattigdom?

Kan ni berätta för oss i dag om ni kommer att göra saker och ting annorlunda under er andra mandatperiod? Kommer vi att få se mer av samma sak eller någonting nytt? Finns det någonting vi borde se fram emot? Vad anser ni att ni behöver förändra i ert arbetssätt?

Låt mig ställa ytterligare en fråga till er om någonting som ni verkligen har undvikit att ta upp i era politiska riktlinjer. Ni vill klart och tydligt leda kommissionen i en europeisk union med 500 miljoner människor. Var finns ambitionen och drivkraften i vår stora gemenskap när det handlar om att öppna dörren för de medeuropéer som vill bli medlemmar? Vilka ytterligare ansträngningar kommer er kommission att göra för att påskynda denna process? Kommer ni att erbjuda konkret stöd, det vill säga expertis och materiella resurser, till centralregeringen i Bosnien och Hercegovina för att hjälpa den att uppnå sin färdplan och uppfylla de kriterier som krävs för att dess medborgare ska kunna resa fritt inom EU?

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Fru talman! Herr Barroso, ni kommer att få vårt stöd i morgon, inte enbart på grund av att ni är nominerad av alla de 27 medlemsstaterna och inte enbart på grund av att vi måste börja arbeta, utan också på grund av att ni har lagt fram en bred politisk dagordning som behandlar vår tids stora utmaningar. Givetvis har vi alla olika åsikter om detta.

Vi kommer att uppmana er och er kommission att lansera initiativ som en majoritet av parlamentet står bakom i stället för att försöka påtvinga minoritetsståndpunkter. Vi kommer att diskutera och granska era förslag och fatta beslut som en majoritet av parlamentet står bakom. Det är så demokrati fungerar, och det är så vi arbetar. Vi har förtroende, inte bara för er utan även för parlamentet. Låt mig bara säga att om ni röstar nej i morgon utan ett alternativ betyder det att ni inte har något alternativ. Samtidigt uppmanar vi er att handla; det finns de som vill stoppa handlingen. Och jag måste säga att med några få veckor kvar till

Köpenhamnsmötet är det inte ansvarsfullt att handla på ett sätt som gör att vi inte har någon ledare för kommissionen. I en tid när vi behöver ta itu med alla avtal och lagstiftningen på finansmarknaderna är alternativet att säga "nej" till en ny kommission inte ansvarsfullt. Och att handla på ett sätt som gör att vi inte kan påbörja den politiska processen för ekonomisk återhämtning när arbeten är hotade överallt i EU är inte ansvarsfullt.

Omröstningen i morgon är i hög grad en omröstning om Europaparlamentets ställning. Vi parlamentsledamöter säger att vi vill att EU ska vara ledande i världen, men vi kan aldrig få ett globalt ledarskap om vi inte kan se till att EU har ett ledarskap. Vi kommer att ge er vårt stöd, vi kommer att granska förslagen och vi kommer att diskutera med er, eftersom vi har förtroende för demokratin och den majoritet vi har i parlamentet. Lycka till i morgon.

(Applåder)

Erminia Mazzoni (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar, herr Barroso! Efter den här debatten är jag ännu mer övertygad om att jag gör rätt i att stödja förslaget från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) att stödja ert ordförandeskap, och i egenskap av ordförande för utskottet för framställningar skulle jag vilja ge er mitt blygsamma bidrag. Jag stöder era mål och de prioriteringar ni satt upp, men tillåt mig föreslå två områden som man bör fokusera mer på, i synnerhet med avseende på vad ni kallar att övervinna den ekonomiska och finansiella krisen.

Jag anser, liksom ni, att denna kris också, och framför allt, är en kris för våra värderingar, för vårt samhälles grundläggande värderingar. Under de kommande fem åren kommer Europeiska kommissionen tvingas ta itu med stora utmaningar. De geopolitiska förhållandena har förändrats radikalt. Tillväxtländerna, tillväxtekonomierna som Indien, Brasilien och Afrika, spelar nu en betydande roll i realekonomin. Å ena sidan ger det oss nya möjligheter till tillväxt, å andra sidan finns det risk för marknadsdominans som, på lång sikt, kan leda till höga fattigdomsnivåer.

I detta avseende är Europas roll, dess civilisation och visdom grundläggande för att främja utbredd, balanserad tillväxt och se till att medborgerliga rättigheter följs. Det är en verklig integration av olika rötter och kulturer. Jag syftar på våra rötter, våra kristna rötter, som skulle kunna vara det verktyg med vilket vi kan ta itu med värdeaspekten hos denna mycket allvarliga kris. Vi kan dock bara lyckas om vi använder dem som en guide för att främja utveckling och integration av alla rättigheter och skyldigheter.

På det ekonomiska planet måste vi bedöma behovet av att reformera penning- och finanspolitiken för att desarmera kampen mellan vår valuta, euron, och dollarns gamla dominans samt att ta upp kampen mot Kinas och Indiens framväxande valutor. Vi måste reglera finansmarknaden hårdare och förbjuda spekulationer på energiprodukter och, framför allt, livsmedel, vars priser kan svälta många ekonomier. Finanssen måste återfå sin huvudsakliga roll, det vill säga att tjäna produktionen. Vi måste även ersätta eller backa upp de traditionella ekonomiska bidragen till de minst utvecklade europeiska regionerna genom skatteincitament.

Vad gäller medborgarnas EU, som ni föreslår att man ska utveckla genom att stärka dialogen och sprida information, känner jag mig personligen engagerad i egenskap av ordförande för utskottet för framställningar. Därför bör detta utskott kallas om parlamentet följer upp den resolution som antogs under den förra valperioden.

Utskottet för framställningar är den första kontaktpunkten mellan EU-institutionerna och medborgarna. Det söker efter lösningar, tillhandahåller förklaringar och främjar handling som svar på de talrika och varierande klagomål som görs av EU:s medborgare. Därför uppmanar jag er att stärka förhållandet mellan kommissionen, som ni har äran att leda, och det utskott som jag är ordförande för, utskottet för framställningar, samt att inrätta en särskild kommissionsledamot med ansvar för detta. Ni har redan meddelat att ni kommer att skapa två nya kommissionsposter.

Ett EU som fokuserar på sina medborgare i sitt arbetsprogram, som ni hävdade, är ett EU som måste ge detta utskott – som är det forum, den plats där medborgarnas rättigheter gör sig hörda – större rättigheter och större betydelse.

Sophie Briard Auconie (PPE). – (FR) Fru talman, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Jag har undersökt riktlinjerna för ert program, och jag är nöjd med att ni inom alla de stora politiska områdena, inklusive den ekonomiska politiken, strävar efter att bevara och inrätta nya verksamheter. Jag är nöjd med ert arbete med återhämtningsplanen och er strävan efter social sammanhållning, liksom ert arbete inom

miljöpolitiken, framför allt med hållbar utveckling. Jag är också nöjd med att ni arbetar med projekt för unga människor, med att stärka EU:s försvar samt att ni fortsätter att bedriva en stark och hållbar jordbrukspolitik.

Jag välkomnar er ambition att skapa ett starkt, enat och beskyddande EU, som vi vill ha. Jag ifrågasätter dock EU:s ekonomiska kapacitet när det gäller alla era projekt. EU måste ha de ekonomiska resurser som dess ambitioner kräver. Några av mina kolleger har redan betonat denna punkt. Enligt min åsikt är det mycket viktigt att vi ser att ni börjar uppmuntra medlemsstaterna att öka sitt bidrag till gemenskapsbudgeten avsevärt från och med 2014. Det är sant att medlemsstaternas budgetar är ansträngda just nu på grund av krisen. Likväl måste vi se framåt till perioden efter krisen, och vi måste i dag börja arbeta med en gemenskapsbudget som räcker för att möta behoven av handling från EU:s sida. Jag vet att ni är medveten om detta behov eftersom ni tog upp det i ert program. Det enda som återstår i dag är att ni förbinder er att se till att vi, parlamentet och rådet, i framtiden kommer att ha de resurser som krävs för att utöva vår politik.

Sandra Kalniete (PPE). – (LV) Jag skulle vilja bekräfta att ledamöterna i Europeiska folkpartiets grupp från Lettland kommer att stödja ordförande José Manuel Barrosos kandidatur. Vi kommer att stödja er eftersom vi hoppas att ni i egenskap av ordförande för Europeiska kommissionen kommer att fortsätta arbeta för ett rättvisare EU. Vi anser att jordbruksstödet bör fördelas rättvist mellan alla medlemsstater, oavsett hur länge de har varit medlemmar i EU. Vi förväntar oss också att ni tar ledarrollen när det gäller att reformera den gemensamma jordbrukspolitiken och att se till att alla medlemsstater har möjlighet till rättvis konkurrens. Vi uppmanar er att vara ledande i ytterligare avreglering av EU:s tjänstemarknad.

EU kommer endast att lyckas ta sig ur krisen om man grundar sin strategi på en stark inre marknad och lika villkor. EU-institutionerna har verkligen en stabiliserande roll när det gäller att övervinna krisen i de medlemsstater som drabbats hårdast, och Lettland vet det. Jag skulle vilja tacka Europeiska kommissionen för att den arbetar med oss. Den europeiska gemensamma valutan har bevisat sin stabiliserande roll under den nuvarande krisen. De baltiska staterna har själva satt upp som mål att ingå i eurosamarbetet, men under den globala nedgången är detta en mycket svår uppgift. Därför uppmanar vi kommissionen att främja ett förnuftigt och flexibelt förhållningssätt vid tillämpningen av villkoren i stabilitets- och tillväxtpakten samt Maastrichtkriterierna, ett förhållningssätt som är ändamålsenligt för krisen. Jag är övertygad om att det är i hela EU:s intresse att baltstaterna och alla EU-länder ingår i eurosamarbetet.

Herr ordförande! Vi uppmanar er att snabbare utveckla en gemensam energipolitik för att minska EU:s beroende av monopol. Jag önskar er lycka till i morgondagens omröstning.

Damien Abad (PPE). – (FR) Fru talman, herr Barroso! I egenskap av ledamot i den franska delegationen i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) och företrädare för *Nouveau Centre*, ett franskt politiskt parti som föddes ur UDF, var jag ivrig att få tilltala er direkt i dag. Framför allt skulle jag vilja påminna er om stödet från den franska presidenten och den franska regeringen samt välkomna det sätt som ni bidrog till det franska ordförandeskapets framgång på.

Michel Barnier och alla mina parlamentskolleger från den franska presidentmajoriteten förväntar sig nu att vårt uppdrag att bygga upp ett politiskt EU som kan påverka i de stora globala frågorna i framtiden kommer att tas upp och delas av er kommission.

För att bygga upp detta politiska EU måste man enligt vår åsikt undvika två fallgropar. För det första, att den nuvarande konkurrensen är en absolut och oöverkomlig dogm. Ja, EU behöver industripolitik, jordbrukspolitik, energipolitik eller energipolitik som främjar ny teknik likaväl som man behöver konkurrenspolitik.

Den andra fallgropen man måste undvika är att låta kommissionen förvandlas till ett rent generalsekretariat till rådet. Vi behöver en kommission som är stark, som kommer med förslag, som förnyar och som driver på den europeiska integrationen. Därför är jag, trots alla reservationer från mitt eget politiska parti i Frankrike, beredd att stödja er och att följa er på denna målmedvetna stig som ni tycks vilja gå, inte minst i termer av hållbar utveckling och av kampen mot klimatförändringarna.

För att försäkra mig om att min röst, och rösterna från många av mina parlamentskolleger som fortfarande har några frågor i dag, ska vara så upplyst som möjligt skulle jag vilja be er att ingå två kraftfulla åtaganden i kammaren. För det första att ni kommer att genomföra en verkligt målmedveten politik till förmån för våra industrier, våra områden och allting som utgör en europeisk identitet.

För det andra att ni gör allt som står i er makt för att se till att den europeiska modellen blir den modell som bäst förlikar marknadsekonomi med kravet på solidaritet bland medlemsstater, regioner och befolkningar.

Dagens unga människor behöver ett EU som stöder dem i deras globalisering och som utgör ett nytt hopp. Som den yngsta av de franska parlamentsledamöterna är jag helt övertygad om att dessa unga människor vill ha ett EU som både skyddar dem och ger dem nya ambitioner. I framtiden är det vår uppgift att bygga ett Europa tillsammans. Jag räknar med er precis som ni kan räkna med mig.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru talman! Europa är enat! Det är ett fredens, frihetens och demokratins Europa. Vi respekterar mänskliga rättigheter, och vi vill förverkliga ett program med social marknadsekonomi – ett program som sätter folket i centrum för vår uppmärksamhet. Det finns dock även stora skillnader inom Europa. Vi har många mycket fattiga regioner, och det finns därmed ett behov av en verklig sammanhållningspolitik. Genom den gemensamma jordbrukspolitiken bekräftas i själva verket två Europa – det gamla och det nya. Detta kräver förändring samt att man skapar ett verkligt, samlat, enat och sammanhållet Europa. Vilka åtgärder har ni för avsikt att vidta för att förändra denna situation?

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Fru talman, ordförande Barroso! Jag anser att ni har varit fantastiskt framgångsrik i rollen som kommissionens ordförande. Det är lätt att kritisera, men vi måste ge beröm när det är motiverat. Att leda 27 olika länder i ett pluralistiskt EU är en svår uppgift, och ni har gjort det bra. Ni har stått för en balans mellan de stora och de små länderna, så i detta sammanhang vill jag i likhet med min partiordförande, Finlands statsminister Matti Vanhanen, säga att ni förtjänar en ny mandatperiod. Det stöder jag starkt, och det kommer jag att rösta för. Det som ni lyckats åstadkomma på fem år talar för sig självt. Enligt min mening finns det inte längre något behov av förslag till nya program, för handlingar talar för sig själva, och jag hoppas att den finske kommissionsledamoten Olli Rehn också får en stark och bra ställning i den nya kommissionen. Viktigast av allt är dock att vi i morgon röstar för att ni får möjlighet att inrätta en ny kommission. Jag önskar er all framgång.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! José Manuel Barroso har ofta talat om den anmärkningsvärda tid vi lever i, de viktiga frågor vi står inför och det ledarskap EU måste visa inom finansmarknadssektorn.

Men, herr Barroso, det är en sak jag vill fråga er om, nämligen EU:s egna finansiella resurser – ni nämner det själv i dokument ni lagt fram för oss. Ni talar inte om varifrån de ska komma.

Jag ställde en fråga till er om detta vid utfrågningen med gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen i förra veckan. Tyvärr fick jag inget svar av er, men förhoppningsvis får jag det nu. Min fråga är: Hur ser ni på en skatt på finansiella transaktioner?

Till och med Nicolas Sarkozy har nu föreslagit detta, och Frank-Walter Steinmeier med flera talar nu om det. Belgien och Frankrike har redan rättsliga instrument för att genomföra det, så varför inte diskutera och sätta press med sikte på ett förslag från kommissionen om en skatt på finansiella transaktioner?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Jag har lyssnat på José Manuel Barroso två gånger, en gång i plenum och en gång vid en konferens med Europeiska enade vänstern, och jag har läst hans planeringsutgångspunkter

Jag har en specifik kommentar: Vi känner till José Manuel Barrosos ståndpunkt om den ändrade politiken. Vi har inte fått reda på hans ståndpunkt om modifierade produkter. Betyder det att import och saluföring av förorenade produkter ska tolereras i EU?

José Manuel Barroso hävdar allmänt att han stöder de nya idéer som EU behöver, medan han i grund och botten stöder och föreslår samma misslyckade nyliberala recept som lett till depression i EU, arbetslöshet i EU och allvarliga sociala skillnader i EU.

Denna strategi, dvs. er och kommissionens strategi, herr Barroso, har skapat en förtroendeklyfta mellan EU:s ledare och EU-medborgarna, vilket tydligt återspeglades i det förra valet när oerhört många EU-medborgare avstod från att rösta.

Till sist – eftersom ni kallar alla som inte stöder ert program för EU-skeptiker kommer inte alla européer att ha förtroende för er, särskilt inte de som vi ha ett annat EU. Därför är ni inte, enligt min mening, lämpad för detta ämbete.

Barry Madlener (NI). – (NL) Herr Barroso! Ni har inte lyckats få stöd från gruppen Progressiva alliansen av socialister och demokrater i Europaparlamentet eller gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen – och det talar faktiskt till er fördel. Det blir en spännande omröstning: det ser ut som om ni kan räkna med ungefär hälften av rösterna, så varje röst är viktig. Ni vill naturligtvis att även vi ska rösta för er – Frihetspartiet, som är det näst största nederländska partiet i parlamentet. Vi är beredda att ge er vår röst, men ni måste lova att

stoppa förhandlingarna med Turkiet, att se till att Nederländerna inte längre är den största nettobetalaren till detta byråkratiska EU och arbeta för ett EU av suveräna medlemsstater i stället för den federala superstat som ni eftersträvar. Jag bjuder in er att besöka oss i dag kl. 22.00 för att diskutera detta. Vem vet, ni kanske lovar oss detta, får vårt stöd och kan gå vidare med ert arbete – om än på ett helt annat sätt än de senaste fem åren.

Brian Crowley (ALDE). – (EN) Fru talman! Först och främst vill jag önska José Manuel Barroso lycka till i morgondagens omröstning. Tyvärr ansåg jag att omröstningen borde ha hållits i juli för att undvika att ett tomrum av ovisshet uppstår. Samtidigt anser jag dock att de politiska riktlinjer ni har utarbetat, herr Barroso, tydligt beskriver den vision och de idéer ni har när det gäller att sätta i gång med saker igen.

Min kanske främsta vädjan till er – förutom att komma tillbaka till parlamentet – skulle också vara att vara lite mer kritisk mot regeringar som misslyckas med att leva upp till sina åtaganden, för om vi tittar på Lissabonstrategin har 90 procent av strategin inte kunnat genomföras eftersom medlemsstaterna inte har vidtagit åtgärder för att göra oss till den mest konkurrenskraftiga och dynamiska ekonomin i framtiden.

Jag vet att det är svårt att försöka peka ut någon enskild stat. Jag skulle inte våga göra det, men om vi föregår med gott exempel och om både parlamentet och kommissionen för fram idéer om hur vi kan skapa ny tillväxt och vara innovativa i den nya ekonomin måste även medlemsstaterna ta sitt ansvar och vidta sådana åtgärder.

Vid en tidpunkt när exempellösa ekonomiska svårigheter råder världen över och vi i EU visar ledarskap när det gäller bankreglering och liknande områden tycker jag slutligen att det är sorgligt att möjligheten har gått förlorad på grund av det omogna politiska spelet i vissa grupper.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Herr Barroso! Ni ses som en mästare på miljöskydd, och jag vill gratulera er till det.

I förra veckan fick vi faktiskt goda nyheter, för det beslutades äntligen att blåfenad tonfisk, som hotas av utrotning, ska skyddas genom att den tas med på förteckningen över arter som skyddas av Cites. Jag kräver nu att detta tillfälliga stöd ska bli permanent.

Problemet och den globala paradoxen i allt detta är att det är den nyliberala politik som ni har förespråkade hittills som har lett till denna situation, för det är en politik som helt enkelt går ut på att privatisera vinster och socialisera kostnader.

I detta avseende står vi inför ett allvarligt miljöproblem. Vi har i årtal subventionerat flottor som har utarmat våra hav och som i det här sammanhanget i många fall bär det gemensamma ansvaret för katastrofen. De ber nu om pengar för att åtgärda den situation som vi har orsakat.

Detta är absurt och mycket svårt att motivera i demokratiskt hänseende. Vi får inte göra sådana här misstag med människors pengar.

Vi kräver därför att den gemensamma fiskeripolitiken ska ses över, främst på grundval av dessa nya principer.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag är övertygad om att José Manuel Barroso i morgon kommer att säkra ytterligare fem år som kommissionens näste ordförande. Jag anser han är rätt person för jobbet, och hans meritlista är imponerande.

Jag tror också att EU kommer att fungera mer effektivt om Lissabonfördraget godkänns i mitt land. De som är emot fördraget på Irland sprider missvisande uppgifter om att minimilönen skulle vara 1,84 euro.

Folk talar om gröna skott som en del av den ekonomiska återhämtningen i EU. Ratificeringen av Lissabonfördraget är i sig ett grönt skott. Investerare och människor som kan skapa sysselsättning vill att Lissabonfördraget ska antas.

Det faktum att vi på Irland, sedan den senaste folkomröstningen, har säkrat rätten att utse en ledamot av Europeiska kommissionen i framtiden är en viktig förändring. Därutöver är de rättsliga garantierna i fråga om neutralitet, skatt, rätten till liv, utbildning och familjen betydelsefulla.

Dessa garantier är viktiga för oss. Protokollen ingår i fördraget, och givetvis behöver Irland EU – och EU behöver Irland.

(GA) Jag önskar er lycka till i morgon.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Fru talman! EU lider av ett dramatiskt demokratiskt underskott. Tyvärr har inget förändrats i det avseendet under de senaste fem åren under José Manuel Barrosos ledarskap. Under hans mandatid har vi hamnat i en mycket allvarlig ekonomisk kris, och det har blivit uppenbart att alla varningar om finanssystemets instabilitet helt enkelt ignoreras. För visst utfärdades det varningar. Barroso talar i sitt anförande om behovet av att ändra finanssystemets arkitektur och reformera bonussystemet för chefer. Till er, herr Barroso, vill jag tydligt säga detta: det var er uppgift under de senaste fem åren, och ni har inte gjort det. Jag kommer därför att rösta mot er utnämning.

För egen del skulle jag vilja se en ung kommissionsordförande, som tar på sig sin roll med stor kreativitet, med mod att göra stora förändringar och, framför allt, med oberoende – någon som gör EU till en verklig demokrati. Jag är övertygad om att EU behöver en ny optimism och det kommer definitivt inte att komma till stånd med José Manuel Barroso, utan bara utan honom.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Tack för att jag får möjlighet att tala. Jag skulle vilja ställa två frågor till ordförande José Manuel Barroso. Den första lyder som följer: I ert anförande gjorde ni en tydlig koppling mellan er politiska framtid och Lissabonfördragets ikraftträdande. Betyder det också att ni, om ni väljs i morgon och Lissabonfördraget inte godkänns i den irländska folkomröstningen, kommer att avgå?

Min andra fråga är denna: Ni har förklarat krig mot nationell egoism, som enligt er definition har sin grund i ängslan och övergår i extremism. Min fråga är: Vem ska avgöra om människor, organisationer eller partier fortfarande ägnar sig åt denna skadliga verksamhet? Eller handlar det om dem, som i vårt fall, som strävar efter att främja en nationell medvetenhet och ett nödvändigt bevarande av nationellt självbestämmande? Med andra ord, ger detta oss en grund för att här i EU tala om nationella kulturer, språk och mångfald?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Fru talman! Jag skulle vilja börja med en procedurfråga. Jag vill säga, framför allt till de grupplösa ledamöterna, att jag inte besökte deras grupp därför att de inte bjöd in mig. Så enkelt är det. Jag är givetvis djupt oenig med vissa av dessa ledamöter och även med andra, men jag besökte alla grupper som bjöd in mig, samtliga legitimt bildade grupper. Jag besökte dem för en demokratisk debatt. Jag tycker om demokratisk debatt. Låt oss vara på det klara med det.

Jag ska försöka att snabbt besvara ett stort antal frågor. Jag ser också ibland att vissa ledamöter inte längre är här för att lyssna på mig, men jag tänker ändå göra en ansträngning.

Jag börjar med bonusfrågan, som var den sista frågan. Jag vill fästa er uppmärksamhet på att kommissionen – min kommission – i slutet av 2004 utfärdade en rekommendation om alltför höga ersättningar, inte bara i banker utan även i det ekonomiska systemet generellt sett. Tyvärr var det vid den tiden ingen som uppmärksammade vår rekommendation.

Det gläder mig att frågan om bonusar och alltför höga ersättningar nu fått högre prioritet, och jag hoppas att vi ska kunna finna en lösning på grundval av de förslag som vi lagt fram för rådet – det kanske jag ska tillägga. Vi har lagt fram dem: en rekommendation, men också en bindande del av direktivet om kapitalkrav för banker.

Många frågor gällde energitrygghet: frågorna från Jacek Saryusz-Wolski, Maria-Jean Marinescu med flera. Energitrygghet var faktiskt en av kollegiets huvudprioriteringar, och jag har också för avsikt att låta det ingå i den nya kommissionens prioriteringar om jag får parlamentets samtycke, eftersom det är till kommissionen som européerna vänder sig – och inte bara européerna i unionen. När det var problem mellan Ryssland och Ukraina beslutade president Vladimir Putin att kalla specifikt på mig för att informera mig om problemet, och ni vet hur mycket tid och kraft vi i kommissionen, tillsammans med andra partner, har ägnat åt att försöka finna en lösning på ett problem som rörde Ryssland och Ukraina men som fick konsekvenser för europeiska konsumenter.

Jag har personligen ett stort engagemang för dessa frågor. Jag kan tillägga att det är därför vi lanserade programmet för sammanlänkning i de baltiska staterna, och det är därför det var kommissionen som bröt dödläget i Nabucco-frågan – och låt oss tala klarspråk, det var ett fullständigt dödläge. Jag ska därför låta dessa frågor ingå i kommissionens huvudprioriteringar, men det finns faktiskt ett motstånd mot skapandet av en verklig inre energimarknad. Jag hoppas att vi under nästa mandatperiod med ert stöd kan övervinna detta motstånd, som om vi ska vara uppriktiga och ärliga fortfarande finns, så att en verklig integrerad energimarknad kan upprättas i EU.

Ni kan lita på att jag och kommissionen kommer att vara kompromisslösa i försvaret av det europeiska intresset. Jag anser dessutom att energitrygghetsproblemet också är avgörande för kampen mot klimatförändringarna.

Låt mig än en gång säga, särskilt riktat till ledamöterna i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen: visst kan man alltid vara ambitiösare, men jag menar uppriktigt att vi bör välkomna att EU, med utgångspunkt i ett förslag från kommissionen, går i spetsen för kampen mot klimatförändringarna. Jag vill framhålla att det står klart att vi inte skulle ha nått enighet mellan alla medlemsstater om det inte hade varit för det arbete som utfördes under Angela Merkels ordförandeskap och sedan under Nicolas Sarkozys ordförandeskap, eftersom även de arbetade för att åstadkomma detta, och det bör också erkännas. Alla medlemsstater har gjort en insats, men det är på grundval av ett ambitiöst förslag från kommissionen som vi har kunnat föra denna kamp mot den globala uppvärmningen, och jag räknar i hög grad med era ansträngningar för att EU ska kunna vara kvar i främsta ledet i denna kamp.

När det gäller de sociala frågorna har jag redan sagt min mening: jag har redan gjort några mycket konkreta åtaganden i frågorna om utstationering av arbetstagare och problemen med avseende på offentliga tjänster. Jag är villig att samarbeta med er kring de principer som jag nämnt och som jag också mycket tydligt redogjort för i dag: mot social dumpning, för social marknadsekonomi.

Jag är väl medveten om att det här är en intressant ideologisk debatt, men jag menar att vi har svaret i EU. Vi behöver en inre marknad – det är vår styrka – och samtidigt social sammanhållning på en hög nivå. Det här är en europeisk skapelse – ett bidrag. I inledningen av mitt dokument citerade jag en stor europeisk nutida historiker, Tony Judt, som föreläser vid New York University. Han sade: "Förenta staterna kanske har den mäktigaste armén i världen och Kina kanske säljer billigare varor, men bara Europa har en modell som kan tjäna som en inspiration för övriga världen."

Det 21:a århundradet kan mycket väl bli Europas århundrade. Jag tror det. Jag tror att vi kan hantera globaliseringen, inte med styrka utan med inspiration. Vi har en social marknadsekonomi som inte tillhör vare sig kristdemokraterna, socialdemokraterna eller liberalerna. Den skapades av Europa, framför allt efter andra världskriget – inte bara den europeiska integrationsprocessen utan också denna sociala marknadsekonomi som syftar till att binda samman fria och öppna marknader.

EU är världens största exportmakt. Vi européer måste därför avvisa protektionism och samtidigt främja den europeiska modellen med social dialog och social trygghet. När jag hör vissa "undergångsprofeter", "krisälskarna", säga att det nu är amerikanerna och kineserna som styr allting säger jag till dem: Må så vara, men vad gör president Barack Obama? President Obama försöker nu införa ett nationellt hälso- och sjukvårdssystem, som vi har i stort sett överallt i Europa, med en del skillnader – och jag önskar honom lycka till. Det är amerikanerna som nu hämtar inspiration från den europeiska modellen. Vad gör kineserna? De överväger nu – även för att öka efterfrågan – att införa ett socialt trygghetssystem, och jag tror att de kommer att få ett sådant system, för välbståndet kommer att öka i Kina och det är bra för hela världen.

Vad gör amerikanerna och andra stormakter i dag? De börjar tala med oss om att bekämpa klimatförändringarna. Jag minns tydligt att amerikanerna, när vi talade med dem tidigare, bestämt vägrade att göra några som helst målrelaterade åtaganden i kampen mot klimatförändringarna.

Som ni förstår kan jag inte vara lika pessimistisk som en del av dem som har talat här i dag. Visst har vi problem i EU, problem med konsekvensen. När det gäller politisk vilja måste vi arbeta hårdare för att åstadkomma större konsekvens. Vi har också ett mycket tydligt socialt problem, som är det allra allvarligaste: den ökande arbetslösheten. Men låt oss tala klarspråk: det är inte EU eller Europeiska kommissionen som skapat finanskrisen. Ni vet alla varifrån krisen kommer. När den brutit ut reagerade vi omedelbart. Vi reagerade med konkreta förslag. Under det franska ordförandeskapet var jag i Förenta staterna med den franske presidenten för att föreslå för den amerikanske presidenten att G20-processen skulle inledas. Det var EU som tog initiativ till denna respons.

Jag sade i Camp David att marknader behöver regler för att vara legitima, trovärdiga och etiska, precis på samma sätt som öppna samhällen behöver rättsstatsprincipen och rättsregler. Det är EU:s ståndpunkt.

Jag menar faktiskt att vi ska vara stolta över de förslag vi lagt fram. De ligger på bordet. Jag hoppas att de antas, och vi får så småningom se om det behövs någon ytterligare insats.

När det gäller miljön tror jag att kommissionens meritlista är väl känd. Någon sade att biologisk mångfald inte finns med där. Läs mitt dokument en gång till så får ni se att det finns med. Vidare var det en

parlamentsledamot som berömde våra insatser för att skydda den blåfenade tonfisken, och jag vill tacka för det. Jag anser att vi har en del goda meriter på det området.

När det gäller Monika Flašíková Beňová's fråga om grundläggande rättigheter är det helt på sin plats med det nya tecken på engagemang som jag bestämt mig för att skapa i form av posten som kommissionsledamot med ansvar för grundläggande rättigheter och individuella friheter – jag vill tillägga att förslaget kom från Europaparlamentet, även om jag redan var övertygad. Kommissionsledamoten kommer givetvis även att hantera minoritetsfrågan, och han eller hon kommer att kunna rapportera till utskottet för framställningar, som nämndes här.

Jag anser också att vi, precis som i de nationella systemen där det normalt finns en justitieminister och en inrikesminister, bör ha en kommissionsledamot med ansvar för rättvisa, grundläggande rättigheter och friheter. Vi måste också mena allvar med detta, vi måste också inse att det finns problem med otrygghet i EU och att det finns saker vi kan göra tillsammans med det mervärde som EU står för, och därför kommer vi att ha ytterligare en kommissionsledamot som också kommer att ägna sig åt andra frågor, men alltid i samma anda: med inriktning på trygghet och med full respekt för individuella friheter och grundläggande rättigheter. Det är, återigen, vad EU handlar om.

Någon talade om Guantánamo. Jag var en av de första politikerna i regeringsställning, kanske den allra första, som uppmanade den amerikanske presidenten att stänga Guantánamo – det var under det österrikiska ordförandeskapet. Jag sade detta offentligt eftersom jag anser att vi européer motsätter oss en kampanj mot terrorismen som inte genomförs med respekt för grundläggande rättigheter – det är så den moraliska auktoriteten går förlorad. När det gäller grundläggande rättigheter menar jag att vi kanske är oeniga på vissa punkter men att det inte finns någon grundläggande oenighet med en del av de ledamöter som tog upp denna fråga. För egen del behöver jag inga råd i denna fråga. Vid sexton års ålder hade jag redan gått ut på gatorna i mitt land för att slåss mot en diktatur, mot kolonialsystemet. Därför behöver jag inga råd när det gäller att visa engagemang för grundläggande rättigheter. Men tack i alla fall.

När det gäller Nordirlandfrågan vill jag tacka er, fru Dodds. Det är sant att vi har gjort en stor – men diskret – insats för Nordirland. Vi har inrättat en särskild arbetsgrupp, och innan en dialog hade inletts mellan parterna hjälpte vi till att få till stånd denna försoning.

När det gäller frågan från Juan Fernando López Aguilar – ja, jag menar att tiden nu är inne för en ny social ambition. Det är uppenbart. Vi har ett arbetslöshetsproblem som är mycket större än tidigare. Om man tittar på statistiken är sanningen den att sysselsättningen ökade överallt fram till finanskrisen. Lissabonstrategin, som somliga kritiserar, var faktiskt på det hela taget på väg i rätt riktning. Det skapades arbetstillfällen och tillväxt i EU. Det är först i och med finanskrisen som vi har sett trenden vändas i de flesta länder, inklusive ert eget land Spanien. Det är den globala finanskrisen som har försatt oss i ett annat läge. Så nu, i denna situation av social oro när vi både har arbetslösa och andra som riskerar att bli det, står det klart att vi måste göra en social satsning. Det är därför jag har efterlyst en ny social ambition. Jag trodde att det skulle vara möjligt att ena en stor majoritet i parlamentet kring denna prioritering, och det tror jag fortfarande.

Sophia in 't Veld sade att jag inte hade övertygat henne. Ni är mycket svår att övertyga, fru in 't Veld. Jag ska göra mitt bästa, men en sak vill jag säga er: jag kommer alltid att göra mitt bästa, inte bara för att övertyga er utan därför att jag verkligen tror på grundläggande rättigheter, friheter och garantier. Jag anser att kommissionen har en roll att spela här, inte bara i lagstiftningshänseende utan också med avseende på de signaler vi sänder. Det kan jag säga er, närhelst det finns ett problem i världen, oavsett om det gäller Guantánamo eller om det är när jag träffar Vladimir Putin, varje gång jag frågar honom: "Vad händer med Anna Politkovskajas mördare? Hur är det möjligt att ett system som det ryska, med världens största säkerhetssystem, inte kan hitta dem som mördar journalister?" Jag har ställt frågan till Vladimir Putin, precis som jag nu ställer frågor till premiärministrarna, även den kinesiske premiärministern när jag talar med honom, och precis som jag alltid ställer frågor om mänskliga rättigheter. Jag frågar till och med den japanske premiärministern varför Japan nu tillämpar dödsstraff igen, när det funnits ett moratorium.

Kommissionen är därför viktig, inte bara i lagstiftningshänseende utan också för de signaler som kommissionen och kommissionens ordförande sänder, som vid krisen med skämtteckningarna i Danmark, då jag entydigt försvarade och hävdade yttrandefriheten. Jag tror faktiskt att vi kan finna en grundläggande enighet kring detta.

Damien Abad ställde några mycket konkreta frågor, och jag vill säga till honom att jag stöder hans förslag och anser att de är viktiga. Jag menar att vi behöver en industriell bas i EU. Vi vill inte ha omlokaliseringar, men det är viktigt att denna industriella bas kan anpassas till de nya krav som den globala konkurrensen

ställer och, framför allt, till de stora utmaningar som klimatförändringarna och en mer hållbar tillväxt innebär. Jag menar att vi har möjlighet att åstadkomma det här och föreslår därför att mer resurser i framtiden läggs på detta på EU-nivå.

När det gäller den budgetrelaterade fråga som någon ställde, låt oss framför allt försöka nå samförstånd om huvudprinciperna. Jag anser att det vore ett misstag att inleda med att tala om beloppen i den framtida budgeten. Det skulle leda till splittring. Vi måste först titta på var det finns ett europeiskt mervärde och sedan besluta vilka prioriteringarna ska vara. Jag anser dock att forskning, innovation och sammanhållningspolitik helt klart måste vara viktiga prioriteringar, särskilt när det handlar om de nya generationerna. Jag vänder mig särskilt till den yngste medlemmen av den franska delegationen och hoppas att de unga här i parlamentet ska stödja denna rörelse.

Någon ställde en fråga om den globala finansskatten, skatten på finansiella transaktioner. Om den är global stöder jag den givetvis. Jag anser att det vore en utmärkt idé, men låt oss under alla omständigheter tala klarspråk: jag tycker inte att det är meningsfullt att köra ut de finansiella tjänster som vi har i EU i dag, oavsett om de finns i London, Frankfurt eller Paris. Vi är världsledande när det gäller finansiella tjänster. Vad är vitsen med att lämna över ledarskapet till Dubai? Jag kan inte se vitsen med det. Låt oss vara tydliga på den punkten. Om det däremot fanns en global skatt på finansiella transaktioner anser jag att det vore en utmärkt idé. Jag menar att det redan finns rätt många skäl som talar för detta: att bekämpa svält i världen, för det som händer på 2000-talet är skandalöst; att hjälpa EU att nå millenniemålen; att kämpa för mer solidaritet i EU. Ni kanske inte vet det, men jag har föreslagit för rådet att vi ska öka en mekanism för livsmedelsbistånd som vi har i EU, för det finns fattiga och nyfattiga människor här, men förslaget avvisades. Det finns alltså många skäl att införa en skatt om man så vill, förutsatt att den verkligen är global och inte underminerar EU:s konkurrenskraft.

Avslutningsvis vill jag säga er något mycket viktigt. Somliga har sagt: "Varför ska vi rösta på er? Ni är den enda kandidaten. Är det demokratiskt?" Jag har själv ofta undrat varför jag är den enda kandidaten. Uppriktigt sagt tycker jag att det är fel att jag är den enda kandidaten, för det betyder givetvis att jag är den enda som attackerats och kritiserats under hela denna tid. Varje gång ni jämför mig med er önskekandidat förlorar jag naturligtvis. Jag förlorar mot en önskekandidat, mot varje grupps önskekandidat. Men vi bygger inte EU med önskekandidater. EU är en övning i ansvar. Jag tror att det enkla skälet till att det inte funnits någon annan kandidat är att det inte funnits tillräckligt stöd för någon annan. Det är orsaken. Rätt många namn har nämnts, men jag lyckades nå samförstånd och det är jag stolt över, för det är en oerhört svår uppgift att bygga EU i dag. Det har vi sett i debatten, och det inser ni alla. EU präglas av stor mångfald. Det finns många krav och många prioriteringar, och jag är därför stolt över att vara den kandidat som stötts av det parti som vann valet, att vara den kandidat som stötts av demokratiskt valda stats- och regeringschefer från hela det politiska spektrumet, och jag ser inte det som något negativt. Men samtidigt är jag ingens generalsekreterare, och kommissionen är en oberoende institution. Det kan jag försäkra er om. Den kommission som jag leder och som jag kommer att leda om jag får ert stöd kommer att vara oberoende i sitt kompromisslösa försvar av det europeiska allmänintresset.

Jag förstår till fullo att stödet från dem som är villiga att backa upp mig inte är något *carte blanche*, som Edite Estrela med flera har sagt. Jag vill tacka alla som gett mig sitt stöd; jag kan inte nämna dem alla. Några av dem är fortfarande här. Jag vill tacka er. Ert stöd är inte något *carte blanche*. Jag sätter parlamentet högt.

Somliga säger att jag står för nära regeringarna. Ni glömmer en sak: innan jag blev premiärminister var jag oppositionsledare, och innan jag blev oppositionsledare var jag parlamentariker. Jag valdes in i det portugisiska parlamentet för första gången när jag var 29 år gammal. Jag är politiker – inte teknokrat eller byråkrat. Jag försvarar parlamenten, och jag vill delta i denna debatt med er.

Era krav kan därför hjälpa mig och hjälpa kommissionen att göra bättre ifrån oss. Det är vad jag tänker göra om jag får ert stöd.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

Talmannen. – Jag vill tacka den nominerade ordföranden för Europeiska kommissionen. Jag vill också tacka alla som är här, liksom dem som talade tidigare, för en oerhört livlig diskussion. Vidare vill jag tacka Cecilia Malmström för att hon deltar i vårt sammanträde.

Nu inför vi nya handlingsprinciper och nya institutionella lösningar för EU. Kom ihåg att den nominerade ordföranden har redogjort för riktningarna för de politiska åtgärderna under de kommande fem åren. Det har han gjort här i parlamentet, där han har träffat alla politiska grupper. Han har gett oss information som är mycket betydelsefull, både för oss och för våra medborgare. Vi ska rösta i morgon, efter dagens långa, uttömmande och kloka diskussion.

(Talmannen fortsatte på engelska.)

Återigen stort tack, herr nominerade ordförande. Det här var en utmärkt möjlighet att få reda på era politiska riktlinjer och få diskutera i de politiska grupperna och även under plenarsammanträdet.

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Georges Bach (PPE), skriftlig. – (FR) José Manuel Barrosos program är ambitiöst och vittnar om en innerlig önskan att ge vårt krisdrabbade EU det uppsving det så väl behöver. Enligt min mening vore det fel att klandra José Manuel Barroso personligen för alla de svårigheter som kännetecknat den gångna perioden. Att kompromissa med en utvidgad kommission, där beslut nu fattas av alla 27, och hantera en finansiell och ekonomisk kris med en besvärlig institutionell reform som bakgrund har definitivt inte underlättat ordförande Barrosos arbete. Visst hade man kanske, i dessa svåra tider, hoppats få höra honom leverera ett mer bestämt europeiskt budskap. Men jag tror att han lärt sig av sina misstag och att han i framtiden kommer att göra stora insatser både för EU som helhet och för de mindre länderna. Genom att göra sociala frågor till en viktigare del av sitt program tycks han vilja visa sin lyhördhet för EU:s folk, som längtar efter ett mer socialt EU. Tanken på ett verkligt partnerskap mellan parlamentet och kommissionen är lovvärd och en möjlighet som måste utnyttjas. Jag stöder därför José Manuel Barrosos kandidatur, men mitt stöd är inte något *carte blanche*.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Det gläder mig att säga att jag, som portugis och ledamot av Europaparlamentet, kommer att rösta för ett omval av José Manuel Durão Barroso som ordförande för Europeiska kommissionen. Jag anser att hans insatser under den innevarande mandatperioden, som har präglats av så många politiska, finansiella och sociala svårigheter, och de erfarenheter han skaffat sig i detta ämbete motiverar regeringarnas stöd och parlamentets förnyade förtroende.

Jag beklagar de många försök som gjorts – inte alltid öppet eller seriöst – att förhindra att hans kandidatur blir framgångsrik, och jag noterar att de ointetgjorts inte bara av bristen på ett trovärdigt alternativ utan även av de löjeväckande argumenten. Jag beklagar att ledamöter från mitt eget land inte kan låta bli att gå den vägen, vilket är lika lätt som det är ologiskt.

Jag hoppas att den andra Barrosokommissionen kan kombinera teknisk kompetens med det där "lilla extra". Jag hoppas också att den verkligen kommer att respektera och tillämpa subsidiaritetsprincipen och välja den säkra och stabila vägen genom att ta små steg, som Jean Monnet rekommenderade, i stället för att anamma det snabbspårsalternativ som lovat mycket men gjort lite för att det europeiska projektet och den europeiska drömmen verkligen ska gå framåt. Hur mycket vi än siktar mot horisonten kommer vi bara att komma dit genom att sätta den ena foten framför den andra. Låt oss gå den rätta vägen.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vad denna omröstning också gäller är i vilken riktning EU ska gå de närmaste åren. Kommissionens nuvarande ordförande, som kandiderar för ytterligare en mandatperiod, symboliserar en möjlig riktning: det EU han står för är ett EU som styrs av de stora ekonomiska gruppernas intressen.

Det är ett odemokratiskt, byråkratiskt EU, ett politiskt och ideologiskt konservativt EU, ett EU där djupa orättvisor och socialt, regionalt och nationellt övervälde förstärks och institutionaliseras, ett militaristiskt och interventionistiskt EU och ett EU där institutionaliserad nyliberalism är det enda ekonomiska system som godtas. Men det är inte, och har aldrig varit, den enda möjliga riktningen. Alternativet är ett socialt Europa, ett arbetarnas och folkens Europa. Det är ett EU som värderar demokratin och dess deltagande aspekter, i stället för att reducera den till formell representation. Det är ett EU som respekterar folkens vilja och de beslut som de demokratiskt ger uttryck för, och som värnar om offentliga tjänster och arbetarnas rättigheter som nödvändiga verktyg för social utveckling och sammanhållning. Det är ett EU av fria, suveräna stater med lika rättigheter, som stöder och främjar naturskydd, fred och samarbete folken emellan.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det uttalande som José Manuel Barroso just gjort som nominerad ordförande för kommissionen är en bekräftelse av de grundläggande pelarna för EU som vi känner det. Det

bekräftar även Europas kapitalistiska, federalistiska och militaristiska integration enligt Maastricht- och Nicefördragen, som man vill gå vidare med i utkastet till Lissabonfördraget.

Om någon tvekan råder har vi hans uttalanden om vikten av utkastet till Lissabonfördraget. De kommer faktiskt efter de antidemokratiska påtryckningarna på det irländska folket från de europeiska ledarnas sida – som han också lade märke till. De tvingas nu till en ny folkomröstning, som ska hållas den 2 oktober.

Även om han nu försöker lova att lindra de allvarliga angrepp på sociala rättigheter och arbetstagarnas rättigheter som Europeiska kommissionen, som han fortfarande leder, utfört under den gångna mandatperioden, har han aldrig gått till botten med de frågorna eller med orsakerna till den kris för kapitalismen som vi nu upplever. Vad han i praktiken föreslår är att gå vidare med samma politik som prioriterar fri konkurrens, militarism och ekonomiska och finansiella gruppers intressen, särskilt intressena hos de mäktigaste länderna. Det framgick tydligt när han sade att vi är globaliseringens mästare.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Herr talman! Som Europeiska folkpartiets delegat vill jag försäkra José Manuel Barroso om mitt stöd och uttrycka förhoppningen att den nuvarande Europeiska kommissionen ska kunna fortsätta med det arbete som inletts när det gäller romernas sociala integration. Viktiga resultat har nåtts under denna period, framför allt under de senaste två åren, men vi förväntar oss i framtiden ett betydligt djupare engagemang och en större initiativförmåga från detta organ som, i sin egenskap av ensam initiativtagare till EU-lagstiftning, kan vara en drivkraft i kampen mot den fattigdom och det utanförskap som drabbar Europas största minoritet, romerna.

Jag hoppas att inrättandet av en ny portfölj för rättvisa, grundläggande rättigheter och medborgerliga friheter i kommissionen kommer att sporra kommissionen som organisation att göra större och mer samordnade ansträngningar. Jag hoppas också att ordförande Barroso kommer att behålla sitt aktiva personliga engagemang för frågor som rör romerna, som han också har gett uttryck för vid flera tillfällen, och att han kommer att göra sitt yttersta för att se till att stats- och regeringscheferna agerar mer kraftfullt när det gäller att utforma ett övergripande, integrerat program som omfattar både partier och mandatperioder.

De sociala utmaningar som både romer och icke-romer ställs inför är så allvarliga, och konsekvenserna av passivitet så farliga, att vi inte har råd med den apati och de misstag som präglade den förra mandatperioden. Vi förväntar oss omedelbara, modiga insatser och en radikal förändring av den hittillsvarande inställningen hos den nuvarande och tidigare ordföranden samt att kommissionen går i bräschen för en alleuropeisk strategi för romerna, som utvecklas snarast möjligt på grundval av lagstiftningsnormer, en stabil budget och ett tydligt politiskt åtagande.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Om det finns något som ingen ifrågasätter i något parti är det att vi genomgår en ekonomisk kris som påverkar länderna och gör det svårare för regeringarna att fatta beslut.

Huruvida vi får en godkänd kommission vars ordförande valts eller en provisorisk kommission där detta avgörande beslut hela tiden skjuts upp har därför betydelse för hur effektivt EU kan avvärja krisen.

Argumenten från alla dem som avvisar José Manuel Durão Barroso och försöker förhindra att han väljs till Europeiska kommissionens ordförande, fast de inte förnekar kristecknen utan till och med gång på gång nämner krisen, blir därför till ren retorik.

Jag talar med andra ord om dem som tänker och agerar utan eller nästan utan tanke på krisens effekter och i stället bara, eller nästan bara, tänker på att vinna fördelar genom något slags partipolitisk manipulation som, åtminstone under rådande omständigheter, rättmätigen bör undvikas.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Stödet för José Manuel Barroso från konservativa, liberala och socialdemokratiska ledamöter av Europaparlamentet är en följd av hans enhälliga utnämning som den enda gemensamma kandidaten för alla EU-länders regeringar, både nykonservativa och socialdemokratiska. EU:s arbetarklassfientliga politik är inte avhängig av personer eller kommissionens ordförande; den bestäms framför allt av EU:s sanna karaktär som en imperialistisk kapitalunion.

De politiska riktlinjer som Barroso lagt fram utgör en summering av det europeiska monopolkapitalets strategiska ambitioner och är det politiska program som tillämpas av de politiska krafterna på den enkelriktade europeiska vägen genom EU, inklusive både Ny demokrati och Pasok i Grekland, oavsett om de befinner sig i regeringsställning eller i opposition.

Det främsta syftet med detta politiska program är att föra över krisbördan på arbetarklasserna och på så sätt se till att de europeiska monopolgrupperna är fria att värna om och öka sina vinster, så att de kan befästa sin

position som globala imperialistiska konkurrenter när den kapitalistiska ekonomin får nytt liv efter recessionen. Detta mål kommer att nås genom anpassning till de nya villkoren i den arbetarfientliga Lissabonstrategin till 2020 och genom ett ännu illvilligare angrepp på arbetarnas rättigheter i fråga om arbete, lön, socialt skydd och försäkring.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

12. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B7-0203/2009).

Följande frågor har ställts till kommissionen:

Del I

Fråga nr 20 från **Ilda Figueiredo** (H-0277/09)

Angående: Skydd av textil- och beklädnadsindustrin inom den internationella handeln

Den allvarliga situationen för företagen inom textil- och beklädnadsindustrin i vissa av EU:s medlemsstater som Portugal förutsätter en konsekvent och samordnad offentlig politisk strategi som gynnar investeringar i innovation, differentiering, yrkesutbildning och omställning.

Sådana åtgärder innebär dock samtidigt att det inom den internationella handeln krävs åtgärder för att skydda medlemsstaternas industrier, särskilt de mest känsliga sektorerna som textil- och beklädnadsindustrin.

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att skydda textil- och beklädnadsindustrin i EU:s medlemsstater i samband med de nya frihandelsavtalen med tredjeländer särskilt i Asien, t.ex. Sydkorea?

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att ta hänsyn till den nödvändiga och brådskande regleringen av den internationella kommersiella marknaden och inte enbart till regleringen av finansmarknaden?

Catherine Ashton, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Vi följer mycket noga finanskrisens effekter på våra industrisektorer, givetvis även textil- och beklädnadssektorn, som är en viktig och stark industri i EU.

Vi reagerade på krisen genom att upprätta en ekonomisk återhämtningsplan för Europa, som kompletteras av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter och den tillfälliga gemenskapsramen för statliga stödåtgärder. Dessa insatser har också haft betydelse för textil- och beklädnadsindustrin. Stöd från globaliseringsfonden har exempelvis använts för att återintegrera arbetstagare som avskedats i främst små och medelstora företag inom sektorn i Italien, Malta, Spanien, Portugal, Litauen och Belgien.

Textil- och beklädnadssektorn har årtionden av reglerad handel bakom sig. Sedan början av 2009 har handeln i denna sektor varit helt liberaliserad. Sektorn har klarat den utmaning som liberaliseringen inneburit och har genomgått en omstrukturerings- och moderniseringsprocess som inte har varit enkel.

Sektorn har dragit ned på masstillverkningen och koncentrerat sig på produkter med högre mervärde och ett mer högteknologiskt innehåll. Europeiska textilier är i dag kända världen över för sin innovation och tekniska prestanda. Sektorn har haft en framgångsrik utveckling och har behållit ett exportresultat i världsklass. Den prioriterar därför marknadstillträdesfrågorna, och det gläder mig att vår förnyade strategi för marknadstillträde har anammats av industrin med positiva resultat.

I våra handelsförhandlingar, t.ex. om frihandelsavtalet med Sydkorea eller de multilaterala handelsförhandlingarna, tar vi givetvis också hänsyn till de olika industrisektorernas, även textilsektorns, känsliga punkter, och vi strävar efter balanserade överenskommelser.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Så sent som i går talade vi här om problemet med frihandelsavtalet med Sydkorea, och kommissionsledamoten vet att hon behöver branschorganisationer. Jag vill tala om för henne att jag själv träffat de olika branschorganisationerna i Portugal, och de har berättat för mig om sin stora oro för bestämmelserna i frihandelsavtalet med Sydkorea. Det råder också stor oro i hela Europa.

Även fackföreningarna har sina farhågor, och alla som känner till de sydeuropeiska länderna, t.ex. Portugal och Spanien, och de områden där dessa industrisektorer dominerar, är väl medvetna om vilket stort problem

arbetslösheten har blivit. I vissa kommuner, särskilt i norra Portugal, är den nu över 20 procent, fru kommissionsledamot. Det finns kommuner med textilfabriker där arbetslösheten är över 20 procent! Vi är rädda att situationen kan komma att förvärras, i ett land där det redan råder avsevärd fattigdom. Jag undrar därför exakt vad som kommer att göras ...

(Talmannen avbröt talaren.)

David Martin (S&D). – (EN) Det hedrar Ilda Figueiredo att hon ger uttryck för så stor oro när det gäller de sociala följderna av att textilfabriker läggs ned och den skada som industrin åsamkas. Men håller kommissionsledamoten med mig om att frihandelsavtalet med Sydkorea faktiskt innebär lika stora möjligheter som hot för de europeiska textiltillverkarna och faktiskt innebär att våra kvalitetstextilier ges tillträde till den sydkoreanska marknaden?

Catherine Ashton, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag har stor förståelse för de starka känslorna. Det här är en mycket viktig industri, och jag håller fullständigt med David Martin som har granskat överenskommelsen med Sydkorea ingående.

Det råder ingen tvekan om att vi exporterar mycket mer kläder till Sydkorea än de exporterar till oss, så det finns verkliga möjligheter på marknaden. Det stämmer definitivt att vi i allt vi gör när det gäller handel måste vara medvetna om konsekvenserna för industrierna, och det är precis vad vi är.

Jag skulle mer än gärna fortsätta denna dialog och berätta mer om hur vi ser på det här, för jag håller helt med om att vi måste stödja våra industrier genom denna konjunkturnedgång, vara medvetna om den fattigdom och utslagning som kan uppstå och tillhandahålla nya handelsmöjligheter som faktiskt kan bidra till att ge dessa ekonomier och sektorer ett uppsving. Det är just vad vi försöker göra.

Fråga nr 21 från **Brian Crowley** (H-0281/09)

Angående: EU:s prioriteringar under den mellanstatliga konferensen om klimatförändringar

Vilka kommer Europeiska unions särskilda prioriteringar vara i samband med FN:s mellanstatliga konferens om klimatförändringar som hålls i Köpenhamn i december?

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EN) Denna fråga kommer mycket lägligt, och jag skulle helt kort kunna svara att prioriteringarna är att nå enighet i Köpenhamn om minskningsåtaganden från industriländernas sida, om nationellt lämpliga begränsningsåtgärder från utvecklingsländernas sida samt om finansieringen.

Jag vill dock säga ytterligare några ord. Det är nu mindre än tre månader kvar till Köpenhamn, och klimatsamtalen har gått in i en avgörande fas.

Med 250 sidor förhandlingstext på bordet har förhandlingarna ännu inte fått tillräcklig fart för att utmynna i ett tillräckligt ambitiöst och detaljerat avtal. Hos de flesta parter finns dock en känsla av att det brådskar och en vilja att fokusera på områden där man kan enas. Slutmålet för klimatavtalet är att hålla den globala uppvärmningen under 2 grader Celsius, ett mål som bekräftades vid det senaste G8-mötet och klimat- och energimötet inom ramen för Major Economies Forum.

Vi behöver jämförbara och mer ambitiösa utsläppsminskningmål för industriländerna, som i dag tillsammans erbjuder mindre än 15 procents minskning jämfört med 1990. Det är långt under den minskning på 25–40 procent som krävs enligt forskarna. Vi välkomnar att Japan kommer att höja sitt mål. EU har erbjudit sig att anta ett minskningsmål på 30 procent om andra gör jämförbara åtaganden.

Utvecklingsländerna bör vidta lämpliga begränsningsåtgärder för att till 2020 begränsa sina utsläppsökningar till 15–30 procent under den nivå som skulle ha uppnåtts utan några åtgärder. EU föreslår att utvecklingsländer (utom de minst utvecklade länderna) utformar och genomför tillväxtplaner med låga koldioxidutsläpp, som innehåller deras viktigaste begränsningsåtgärder. Dessa planer skulle sedan ligga till grund för målinriktat finansiellt och annat stöd.

Tillräcklig internationell finansiering kommer att vara avgörande för att ett effektivt avtal ska kunna åstadkommas i Köpenhamn. Pengarna kommer att avgöra om det blir någon överenskommelse eller inte. Vi måste mobilisera privata investeringar och främja upprättandet av en stabil internationell koldioxidmarknad, men det kommer också att krävas avsevärda offentliga medel. I detta sammanhang är det värt att nämna det globala partnerskapet på teknikens område, som syftar till att dubbla investeringarna i koldioxidsnål teknik.

Dessutom måste vi öka stödet till de fattigaste och mest utsatta länderna så att de kan anpassa sig till klimatförändringarnas allt påtagligare negativa effekter.

I förra veckan, den 10 september 2009, antog kommissionen ett meddelande om ökade internationella medel för klimatfrågan, som syftar till att påskynda de internationella förhandlingarna. Vi har en skrämmande uppgift framför oss, med intensiva förhandlingar under de kommande månaderna – men vi får inte misslyckas.

Brian Crowley (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamot Stavros Dimas för hans svar.

Helt kort, vet vi vilken Förenta staternas ståndpunkt i själva verket är nu när en ny regering har tillträtt, och använder de samma minskningssiffror som EU föreslår? För det andra, när det gäller Brasilien, Ryssland, Indien och Kina, som släpper ut enorma mängder koldioxid och annat, vilken roll kommer de att spela och hur kan vi i EU sätta press på dem att tillämpa samma normer som vi kräver av de våra?

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Herr talman, herr kommissionsledamot! Alltid när vi talar om klimatförändringarna talar vi om åtgärder för att anpassa oss till klimatförändringarna, och för att åtgärda orsakerna bakom klimatförändringarna. Jag vill ställa följande fråga med tanke på konferensen i Köpenhamn: Vilken prioritet ges åt ökad energieffektivitet, även för utvecklingsländer, och vilka diskussioner för ni om dricksvattenkrisen och, naturligtvis, livsmedelskrisen?

Paul Rübig (PPE). – (DE) Har det gjorts någon konsekvensbedömning av de förändringar av EU:s konkurrenskraft som blir följden av en minskning med 20 eller 30 procent och av hur det kommer att påverka de små och medelstora företagen och, framför allt, sysselsättningen?

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EN) När det gäller Förenta staterna har den nya regeringen förbundit sig att göra minskningar som är betydligt ambitiösare än de som utlovades av den förra regeringen. De är dock fortfarande inte lika ambitiösa som de minskningar som EU har förbundit sig till och ligger under den nivå som forskarna menar krävs för att hålla den globala uppvärmningen under 2 °C, som ledarna för de största ekonomierna enades om i juli 2009 i L'Aquila, även amerikanerna, kineserna och ledarna för de övriga länder som ni nämnde.

Men i Förenta staterna pågår diskussionerna. Representanthuset har röstat om Markey-Waxman-lagförslaget, och det ska nu gå till omröstning i senaten. Många bestämmelser behöver klargöras och vi får se vilket slutresultatet blir, för detta lagförslag skulle kunna vara mer ambitiöst än det ser ut att vara i dag.

Det måste exempelvis klargöras om beräkningen av utsläppsminskningar inkluderar minskningar som åstadkoms genom investeringar i "undvikande av avskogning" – beroende på om detta ingår i Förenta staternas minskningsmål, eller i finansieringen, eller något annat – så att vi kan avgöra om det går att jämföra Förenta staternas, EU:s och andra industriländers mål.

Faktum är att vi möter en mycket positiv inställning från denna regering. Vi samarbetar nära med dem, och vi hoppas att vi tillsammans ska arbeta för ett gott resultat i Köpenhamn, nämligen ett avtal med de inslag som jag beskrev tidigare.

När det gäller Brasilien, Kina, Indien, Mexiko och andra utvecklingsländer förväntar vi oss givetvis att de ska begränsa sina utsläppsökningar med mellan 15 och 30 procent under den nivå som skulle ha uppnåtts utan några åtgärder. Det är återigen vad forskarna säger är nödvändigt för att hålla den globala uppvärmningen under 2 °C. Det räcker inte att bara industriländerna gör minskningar.

Några av dessa länder har redan vidtagit nationella åtgärder som kommer att resultera i utsläppsminskningar, antingen genom energieffektivitetsåtgärder eller genom investeringar i förnybara energikällor, men vi måste intensifiera vårt samarbete med dem – informationsutbyte, tekniskt samarbete och tekniköverföring – för att åstadkomma de minskningar vi behöver.

När det gäller kostnadsminskningar och energieffektivitet, som ni nämnde, står det klart att alla parter tjänar på investeringar i energieffektivitet. Genom att exempelvis minska förbrukningen av importerad olja sparar man pengar som därmed inte kommer de oljeproducerande länderna till del, samtidigt som man minskar koldioxidutsläppen.

I många länder, särskilt utvecklingsländer, där man har problem med luftförorening – Kinas problem är t.ex. väl kända – kommer en sidovinst att vara att luftkvaliteten förbättras.

Vad beträffar det närliggande problemet med vatten och livsmedel är båda dessa målsättningar för EU:s politik. Vi stöder strategier för att förbättra vattnets sanitära kvalitet och vattenförsörjningen, särskilt i mycket fattiga länder. När det gäller livsmedel var vi exempelvis vid granskningen av direktivet om biobränslen mycket noga med att det inte skulle råda någon konkurrens mellan råmaterialet för livsmedel och för biobränsle. Vi tar alltid hänsyn till dessa viktiga frågor.

När det gäller konsekvensbedömningen och konkurrenskraftsfrågorna diskuterades dessa ingående när vi antog energi- och klimatpaketet. Många undersökningar har genomförts, inte bara av kommissionen utan även av industrin och olika branscher. Bestämmelserna i vår lagstiftning ger de garantier som behövs för att skydda konkurrenskraften hos övrig europeisk industri, särskilt små och medelstora företag, genom att t.ex. bevilja fria utsläppsrätter, i många fall för upp till 100 procent av utsläppen.

Det här är alltså något som vi tar i beaktande, och naturligtvis gäller samma sak när vi går upp till 30 procent. Om vi går upp till 30 procent betyder det dessutom att vi kommer att få ett ambitiöst avtal i Köpenhamn, där alla industriländer förbinder sig för minskningsmål som motsvarar och kan jämföras med EU:s och utvecklingsländerna godtar begränsningsåtgärder som skapar rättvisa förhållanden för hela världen. Då får vi jämförbara minskningsåtaganden, vilket kommer att innebära att konkurrenskraftsproblemet försvinner.

Fråga nr 22 från **Silvia-Adriana Țicău** (H-0301/09)

Angående: Åtgärder till stöd för investeringar i ökad energieffektivitet och användning av förnybar energi

Europeiska miljöbyrån har nyligen lagt fram provisoriska uppgifter om hur utsläppen av växthusgaser minskat under 2008. Av den statistiken framgår det att utsläppen från EU-15 minskat med 1,3 % och utsläppen från EU-27 med 1,5 %, jämfört med 2007. Detta är ett viktigt steg på vägen mot uppnående av Kyotomålen, som går ut på att utsläppen av växthusgaser fram till 2012 ska minskas med 8 %, jämfört med referensåret 1990.

Det är framför allt tack vare ökad energieffektivitet och användning av förnybar energi inom transport- och bostadssektorerna, samt inom energikrävande industrigrenar, som man kunnat minska koldioxidutsläppen. Kan kommissionen mot bakgrund av detta ange vilka konkreta åtgärder den planerar för att få medlemsstaterna att stimulera investeringar i ökad energieffektivitet och användning av förnybar energi?

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! Parlamentsledamoten lyfter fram de förbättringar som skett när det gäller de minskade utsläppen av växthusgaser, som delvis beror på åtgärder för att öka energieffektiviteten och den ökade användningen av förnybara energikällor inom transport- och bostadssektorerna.

Kommissionen vill framhålla att energieffektivitet och förnybara energikällor också uppfyller andra politiska mål, t.ex. att förbättra säkerheten för energiförsörjningen inom EU, förstärka unionens konkurrenskraft, skapa arbetstillfällen och förbättra medborgarnas levnadsstandard.

Med tanke på vilka vinster det ger arbetar kommissionen fortsatt med att förbättra lagstiftningen och EU:s program inom denna sektor samt erbjuder ekonomiskt stöd.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Med tanke på att vi har 10 år på oss fram till 2020 och att det är möjligt att uppnå märkbara resultat när det gäller att minska utsläppen av växthusgaser inom området energiprestanda i byggnader och inom transportsektorn samt att vi befinner oss mitt i en ekonomisk kris och att människor förlorar sina jobb måste vi betona att den gröna ekonomin också kan skapa miljontals arbetstillfällen. Vi måste hitta specifika lösningar för specifika situationer. Därför hoppas jag att lösningen kommer att vara att Europeiska kommissionen gör gemensam sak med parlamentet och att vi kan hitta innovativa lösningar för att öka investeringarna i energieffektivitet. Parlamentet har presenterat intressanta lösningar: öka utbetalningen från Europeiska regionala utvecklingsfonden från 2014, skapa en ny specialfond från 2014 och möjlighet att tillämpa en sänkt moms i syfte att öka energieffektiviteten och användningen av förnybar energi. Ni kanske kan berätta mer om detta.

Seán Kelly (PPE). – (EN) En enkel fråga: hur föreslår kommissionen att medlemsstaterna ska hitta en balans mellan den ökade användningen av förnybara energikällor och behovet av att hålla nere elpriserna i konkurrenssyfte?

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Vilka investeringsincitament bör införas för att snabbare få de privata hushållen – och alltså inte bara industrier och företag – att gå över till förnybara energikällor?

Stavros Dimas, *ledamot av kommissionen*. – (EL) Herr talman! Som svar på Seán Kellys fråga förväntas handeln med utsläppsrätter generera mycket pengar till medlemsstaternas finanser, och en av de åtgärder som ländernas regeringar kan vidta är att använda en del av de här pengarna för att stödja låginkomsttagare eller personer som inte har råd att köpa den energi de behöver. Svaret på Seán Kellys fråga är att det alltså finns metoder som kan användas och finansiering för dem.

Det nya direktivet om förnybara energikällor ställer krav på att medlemsstaterna ska erbjuda stöd och genomföra reformer på administrativ nivå och av infrastrukturerna för att underlätta för utvecklingen av förnybara energikällor. Alla medlemsstater har åtagit sig att uppnå vissa mål till 2020 och måste upprätta en nationell handlingsplan för förnybar energi senast i juni nästa år, där man beskriver hur målen ska uppnås.

När det gäller granskningen av direktivet om byggnaders energiprestanda har kommissionen också åtagit sig att erbjuda ökad EU-finansiering och att komma med förslag till ny finansiering för att stödja införandet av det här direktivet. Kommissionen erbjuder redan direktfinansiering för olika projekt som rör energieffektivitet och förnybara energikällor, t.ex.

- en serie forsknings- och utvecklingsinsatser som bygger på ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling

- 727 miljoner euro för perioden 2007–2013 inom programmet "Intelligent Energi – Europa", i syfte att bidra till att ta bort hinder för utvecklingen av förnybara energikällor, förbättra marknaden och öka den allmänna medvetenheten

- drygt 500 miljoner euro för projekt som rör vindkraftparker till havs inom den europeiska ekonomiska återhämtningsplanen i syfte att stimulera till privata investeringar inom denna sektor

- initiativet att finansiera hållbar energi, som hanteras gemensamt av kommissionen och Europeiska investeringsbanken, har en budget på 15 miljoner euro för 2009 och är utformat för att få in medel från kapitalmarknaderna och Margueritefonden, den europeiska 2020-fonden för energi, klimatförändringar och infrastruktur, som förvaltas av Europeiska investeringsbanken.

Kommissionen uppmanar också medlemsstaterna att använda en stor del av de medel som är tillgängliga från sammanhållningspolitikens fonder för att stödja projekt som rör energieffektivitet och förnybara energikällor.

Fråga nr 23 från **Czesław Adam Siekierski** (H-0299/09)

Angående: Utvecklingsstöd i kristider

Finns det några realistiska möjligheter i dessa ekonomiska kristider att få till stånd särskilda villkor för länder som drabbats hårdast av krisen? Det handlar här främst om mycket fattiga länder i tredje världen. Vilka är alltså möjligheterna att öka den ekonomiska hjälpen till utvecklingsländerna? Om nu våra egna inrikes bekymmer, som att våra budgetamar är för snäva eller att tiden är för knapp för att vi ska kunna göra något, vad görs i stället för att snabba upp användningen av de medel som redan tilldelats utvecklingsländerna? Jag tänker först och främst på att förenkla förfarandet för hur detta stöd ska kunna ökas.

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Inom sitt kompetensområde har kommissionen hittills agerat snabbt för att bidra till att förebygga katastrofala sociala konsekvenser i utvecklingsländerna, framför allt i de minst utvecklade länderna som i de flesta fall är AVS-stater.

Dessa åtgärder handlar bland annat om att infria biståndsåtaganden och utnyttja nya resurser, använda konjunkturutjämnande åtgärder, förbättra biståndseffektiviteten, ge stöd till ekonomisk verksamhet och sysselsättning, stimulera jordbrukssektorn, investera i grön tillväxt, stimulans av handeln och privata investeringar, samarbeta för ekonomisk styrning och stabilitet och skydda de mest utsatta i utvecklingsländerna.

Konkreta åtgärder och förfaranden har redan införts för att snabbare kunna erbjuda bistånd: ett särskilt instrument, "Flexmekanismen (sårbarhet)" kommer att få in 500 miljoner euro från Europeiska utvecklingsfonden. Denna "Flexmekanism (sårbarhet)" kompletterar de åtgärder som vidtagits av Världsbanken och IMF och kommer att vara inriktad på länder med dålig motståndskraft, som man snabbt ger hjälp så att de klarar att hantera prioriterade utgifter, framför allt inom de sociala sektorerna.

Eftersom "Flexmekanismen (sårbarhet)" utnyttjar reservmedel som inte tidigare allokerats handlar det om extra medel som går till dessa mycket utsatta länder. 80 miljoner euro har också använts för finansiering

inom den befintliga flexmekanismen inom ramen för Europeiska utvecklingsfonden (EUF) till länder som drabbats av betydande exportförluster under 2008. Dessutom pågår för närvarande en halvtidsöversyn av samarbetsstrategierna för länder som får medel från gemenskapens budget, och en halvtidsöversyn av AVS-länder som får medel från EUF har påskyndats för att kunna omdefiniera och anpassa de nationella strategierna och allokeringarna i början av 2010.

Det är dock viktigt att ha i åtanke att utvecklingspolitiken är en gemensam kompetens inom EU. Det primära ansvaret för att uppfylla åtagandena om offentligt utvecklingsbistånd ligger hos medlemsstaterna själva. Jag anser att krisen inte ska fungera som en ursäkt för våra medlemsstater att minska biståndet och försvaga utfästelserna, och jag kommer att insistera på att vi ska behålla ambitionen att ligga kvar på samma biståndsnivå, både vad gäller EU:s medlemsstater och andra givare. I detta avseende följer vi öppet upp medlemsstaternas offentliga utvecklingsbistånd genom vår årliga Monterreyundersökning.

Utifrån den information som samlats in från medlemsstaterna beräknar vi att EU:s totala offentliga utvecklingsbistånd ökar från 49 miljarder euro 2008 till 53,4 miljarder euro 2009 och 58,7 miljarder euro 2010. Det innebär också att om medlemsstaterna inte vidtar ytterligare åtgärder för att uppfylla sina enskilda mål kommer man inte att uppnå de kollektiva målen för 2010. Dessutom har den här krisen också visat att vi måste stärka mekanismerna för att betala ut offentligt utvecklingsbistånd, vilket parlamentsledamoten helt riktigt påpekade.

Den internationella dagordningen för biståndseffektivitet som ingår i Parisförklaringen och handlingsprogrammet från Accra är idag viktigare än någonsin. Under denna svåra ekonomiska period har vi ett särskilt ansvar gentemot världens fattiga att se till att vårt utvecklingsbistånd kanaliseras på ett effektivt sätt. Jag kommer personligen att försvara denna inställning vid rådets möte om bistandsfrågor i november, och den globala finanskrisen kommer att vara i fokus för mitt arbete under de kommande veckorna.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Tack för förklaringen. Borde inte EU vara mer aktivt på det internationella planet? Jag tänker på finansinstitut, t.ex. IMF och Världsbanken, som borde vara mer flexibla när de fastställer biståndsnivåerna och beviljar bistånd under krisen. Hur kan vi förhindra förekomsten av oegentligheter på skatteområdet och att olika företag olagligen för ut vinster från fattiga länder? På vilket sätt kan vi liberalisera handelsutbytet så att det gynnar dem som verkligen behöver hjälp?

Franz Obermayr (NI). – (DE) Inte minst i tider då resurserna är knappa är det viktigt att vidta riktade åtgärder för att erbjuda rätt mängd bistånd till rätt människor vid rätt tidpunkt. Min fråga är därför: Vilka framtida åtgärder är planerade för att utvärdera effektiviteten och kvantifiera effekten av det ekonomiska stödet?

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) När det gäller den första frågan, om samarbetet med internationella institutioner – IMF, Världsbanken – är svaret att vi har ett nära samarbete med dessa institutioner, exempelvis när det gäller "Flexmekanismen (sårbarhet)". Vi har tillsammans identifierat de länder som primärt bör gynnas av detta nya instrument.

Vi har också upprepade gånger uppmanat institutionerna att bevilja fler lån till utvecklingsländerna, och av de 280 miljarderna dollar i dragningsrätter kommer 8 miljarder dollar att gå till utvecklingsländer. Jag anser därmed att vi verkligen ligger i framkant när det gäller att påverka de internationella institutionerna att gå i denna riktning, och det kommer också att vara kommissionens hållning – Joaquín Almunias och min hållning – vid mötena med Världsbanken och IMF i början av oktober i Istanbul.

När det gäller den andra frågan tror jag faktiskt att jag tog upp detta i mitt första svar. Jag beskrev hur det skulle genomföras. Jag är förstås beredd att upprepa det, men det handlar i grunden om att vi måste vara uppmärksamma på att biståndet används på rätt sätt.

Fråga nr 24 från **Fiorello Provera** (H-0289/09)

Angående: Demografi och utvecklingspolitik i Afrika

Enligt en FN-studie kan folkmängden på den afrikanska kontinenten komma att fördubblas fram till 2050. Afrika kommer då att ha två miljarder invånare, dvs. dubbelt så många som EU. En afrikansk kvinna föder i genomsnitt fem barn, medan födelsetalen i Fjärran östern och EU ligger på i genomsnitt 1,7 respektive 1,47 barn per kvinna.

Vilka åtgärder tänker kommissionen föreslå, t.ex. inom ramen för den långsiktiga invandrings- och miljöpolitiken, för att anpassa utrikespolitiken och politiken för utvecklingssamarbete till dessa framtidsscenarier?

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Kommissionen delar parlamentsledamotens oro över att befolkningsökningen i Afrika och de långsiktiga effekterna av de höga födelsetalen kan bidra till att kraftigt öka trycket på Afrikas naturresurser och till att bestämma utvecklingskurvan för den afrikanska kontinenten.

Födelsetalen är en viktig del av bilden. Enligt FN:s befolkningsavdelning är Afrikas totala befolkning idag 8 procent lägre än om födelsetalen hade legat kvar på 1970 års nivåer. Födelsetalen på kontinenten förväntas minska till under 2,5 procent till 2050. I befolkningstätta områden på kontinenten får den växande medelklassen färre barn, på nivåer som är jämförbara med Europa. Detta är en positiv situation för de länder som uppnått politisk stabilitet och en imponerande ekonomisk tillväxt.

Kommissionen är medveten om dessa utmaningar och för en utvecklingspolitik som är inriktad på att bekämpa fattigdomen, främja en hållbar utveckling och hantera politiska utmaningar för att främja stabiliteten. På det här området är kommissionen också bunden av den strategi som antogs vid den internationella konferensen om befolkning och utveckling 1994 och som reviderades 1999.

I denna strategi har man utvidgat konceptet familjeplanering till att även omfatta sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter. Strategin betonar mänskliga rättigheter, att ge kvinnor självbestämmande, vikten av att investera i hälsa och utbildning och att erbjuda omfattande hälso- och sjukvård kopplad till reproduktiv hälsa till alla som behöver. Inte minst påverkar kvinnors möjlighet till utbildning deras reproduktiva agerande.

I flera studier har man sett ett starkt samband mellan utbildning och fruktsamhet: när läskunnigheten ökar tenderar fruktsamheten att minska. Totalt inom alla program förväntar sig kommissionen att avsätta cirka 1,7 miljarder euro till utbildning under åren 2007–2013. På ett mer generellt plan har vi ett starkt engagemang för att höja nivån och effektiviteten för det gemensamma EU-biståndet till hälso- och sjukvårdssystem som tillhandahåller grundläggande tjänster, vilket också omfattar reproduktiv hälsa. I anslutning till detta har EU inom ramen för EU:s åtgärdsagenda för millennieutvecklingsmålen åtagit sig att bidra med ytterligare 8 miljarder euro, varav 6 miljarder euro till Afrika, till hälso- och sjukvårdsområdet, förutsatt att alla biståndsåtaganden uppfylls helt.

För att kunna hantera trycket på miljön är det avgörande att se till att människors försörjningsmöjligheter lokalt är hållbara. Det innebär att man måste bekämpa ökenutbredningen och markförstöringen och öka produktiviteten inom jordbruket, stoppa överexploateringen av den biologiska mångfalden, skogar och andra naturresurser, inklusive hav och vattendrag. Slutligen måste man också se till att klimatförändringen ligger kvar inom vissa gränser och hjälpa befolkningarna i Afrikas länder att anpassa sig till klimatförändringen.

Kommissionen arbetar tillsammans med EU:s medlemsstater på en miljöintegrationsstrategi för att se till att insatserna kring utvecklingssamarbetet bidrar till de här målen. Våra förberedelser inför klimatmötet i Köpenhamn ska ses mot denna bakgrund.

Idag arbetar EU med Afrikanska unionen och andra regionala organisationer för att stärka deras kapacitet att ta itu med miljö- och klimatförändringsfrågor. Detta främjar viktiga initiativ för att stärka styrelsereformerna inom skogsområdet, framför allt genom att se till att skogslagstiftningen efterlevs, genom styrelse reformer och handel.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Min fråga syftade till att lyfta fram en särskild aspekt: att den globala befolkningsökningen får konsekvenser för både användningen av råvaror och föroreningen. I utvecklingsländerna är denna befolkningsökning särskilt stor och får också sociala och ekonomiska konsekvenser. Min fråga är: skulle det inte vara möjligt att införa en biståndspolitik i utvecklingsländerna i kombination med en familjeplaneringspolitik, eventuellt via systemet med icke-statliga organisationer?

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Det är intressanta fakta att två tredjedelar av Afrikas befolkning bor i endast åtta av kontinentens 53 stater. Problemet med överbefolkningen i Afrika är tydligt begränsad till enskilda länder. I vilken utsträckning påverkar dessa fakta EU:s utvecklingspolitik?

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Vi har inte någon särskild familjeplaneringspolitik, men detta kan genomföras och genomförs på begäran av de berörda regeringarna. En stor andel av mödradödligheten beror på aborter som genomförs under oacceptabla omständigheter. I länder där lagstiftningen tillåter abort kommer kommissionen också att stödja de här programmen. Huruvida vi vidtar sådana åtgärder eller inte beror på vilket land det gäller.

När det gäller den andra frågan anser jag att när man tittar på den afrikanska kontinenten och födelsetalen finns det – vilket jag förklarade i min inledning – en tydlig koppling mellan ekonomisk utveckling, graden

av urbanisering och fruktsamheten. Detta är inte något nytt fenomen. Vi har sett det i alla länder i hela världen. Med den globala urbaniseringen och med – förhoppningsvis – stigande tillväxtsiffror kan man förvänta sig att födelsetalen kommer att minska. Tvärtom vad parlamentsledamoten antyder är detta dock inte begränsat till vissa länder. Det är istället ett fenomen som är kopplat till utvecklingen i det aktuella landet.

Fråga nr 25 från **Jim Higgins** (H-0274/09)

Angående: Uppskjutande av förhandlingarna om frihandelsavtal mellan EU och Colombia

Mot bakgrund av att det föreligger klara bevis för att fackföreningsföreträdare fortsätter att dödas i Colombia och särskilt mot bakgrund av det faktum att det under 2008 skedde en ökning med 25 procent av dessa mord, är kommissionen beredd att rekommendera att förhandlingarna om ett frihandelsavtal mellan EU och Colombia skjuts upp?

Catherine Ashton, kommissionsledamot. – (EN) Att skydda de mänskliga rättigheterna har högsta prioritet i EU:s förbindelser med Colombia. Vi följer därför situationen i Colombia mycket noga.

Vi är väl medvetna om de svårigheter som fackföreningarna har i Colombia och det fortsatta dödandet av och hoten mot fackföreningsledare och fackföreningsmedlemmar.

Vi får information om detta från våra källor, från rapporter och uttalanden från internationella organisationer och från mina egna samtal med organ som Europeiska fackliga samorganisationen.

Oron är fortsatt stor vad gäller införandet av ILO:s grundläggande konventioner i landet. Vi uppmanar kontinuerligt regeringen att öka ansträngningarna att skydda de mest utsatta befolkningsgrupperna och att undersöka och bestraffa alla brott mot de mänskliga rättigheterna.

Angreppen under senare tid på försvarare av de mänskliga rättigheterna och fackföreningsföreträdare har varit föremål för en anmodan från EU-trojkans ambassadörer i Bogotá och togs också upp vid det senaste högnivåmötet mellan företrädare för EU och Colombia.

Dessutom har vi nyligen inlett en bilateral dialog om mänskliga rättigheter med regeringen i Colombia, som erbjuder en kanal för ett mer regelbundet och systematiskt utbyte av information och erfarenhet inom området mänskliga rättigheter och kommer att medvetandegöra ett teknisk samarbete.

Dessutom försöker vi inkludera ytterligare garantier i det planerade handelsavtalet mellan flera parter för att kunna förbättra införandet av grundläggande arbetsrättsliga konventioner och miljökonventioner i Colombia som en del av kapitlet om hållbar utveckling. Vi föreslår också att institutioner i civilsamhället ska övervaka införandet av arbetsrättslig lagstiftning. Vi hoppas att avtalet på det här sättet bidrar till att förbättra situationen för fackföreningsföreträdare i Colombia.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Jag vet att de mänskliga rättigheterna är högprioriterade, och jag kan inte förstå varför EU, som berömmar sig av att kämpa för mänskliga rättigheter runtom i världen, ens kan överväga ett handelsavtal med en regim som den i Colombia.

Tjugosju fackföreningsmedlemmar har mördats sedan början av januari 2009. Denna siffra talar för sig själv, och det har redan tidigare visat sig att enda sättet att få dessa länder att förstå vad vi menar är att skada dem ekonomiskt, vilket var fallet när sanktioner infördes mot Sydafrika.

Jag anser att vi bör skicka en delegation till Colombia för att själva se hur situationen faktiskt är istället för att föra samtal med dem. Vi borde ha folk där ute på fältet och skjuta upp alla handelsförhandlingar med Colombia tills vi är säkra på att de mänskliga rättigheterna där är på samma nivå som i övriga världen.

David Martin (S&D). – (EN) Det gläder mig att Jim Higgins har ställt sin fråga. Hans beskrivning av situationen är alldeles korrekt, och ni har nu själv bekräftat de faktiska omständigheterna, fru kommissionsledamot.

Kommer kommissionen mot denna bakgrund att, för det första, skjuta upp GSP+-avtalet med Colombia om det allmänna preferenssystemet, och för det andra, skjuta upp våra förhandlingar om ett frihandelsavtal tills vi får försäkringar från Colombias regering om att fackföreningsledamöter, människorättsaktivister och andra tryggt kan verka i detta land?

Catherine Ashton, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag vill tacka er båda och förstår ert engagemang och era starka känslor. Jag är inte övertygad om att uppskjutna förhandlingar kommer att få den effekt som

ledamöterna vill uppnå. Jag anser att vi ska upprätthålla dialogen, fortsätta att arbeta för att våra diskussioner och framför allt våra avtal ska innefatta en absolut garanti i linje med vad de båda ledamöterna efterlyser.

Det är den strategi jag har valt. Det betyder dock inte, vill jag genast tillägga, att jag inte har uppmanat dem som redan har talat med mig att fortsätta verka för att vi håller rätt kurs. Jag håller naturligtvis ögonen på detta, men i dagsläget har jag beslutat mig för nämnda tillvägagångssätt.

Fråga nr 26 från **Georgios Papastamkos** (H-0261/09)

Angående: Återhämtning av den internationella handeln.

Den tydliga inbromsningen av tillväxten i den internationella handeln 2008 följdes av en ytterligare minskning 2009 som med råge överträffade den ekonomiska recessionens verkliga omfattning. Europeiska rådet konstaterade den 19-20 mars i Bryssel "att fri och rättvis handel är en central faktor för en global återhämtning" och uppmanade "till ett snabbt avslutande av bilaterala handelsförhandlingar och av WTO:s utvecklingsagenda från Doha".

Kan kommissionen tillhandahålla följande uppgifter:

Vilka handelsfinansieringsinitiativ har kommissionen tagit? Vilka framsteg har gjorts i de aktuella handelsförhandlingarna och vilka åtgärder planeras för att konsolidera EU:s externa handelsflöden?

Catherine Ashton, ledamot av kommissionen. – (EN) Det är naturligtvis sant att internationell handel har påverkats extra mycket av krisen. Världshandelsorganisationens sekretariat uppskattar att den globala handeln kommer att minska med 10 procent under 2009, med 14 procent i utvecklade länder och runt 7 procent i tillväxtländer. Detta kräver långtgående åtgärder, vilket är precis vad vi har vidtagit, både vad gäller handelsfinansiering och multilaterala och bilaterala förhandlingar.

Tillsammans med medlemsstaterna har vi vidtagit flera viktiga åtgärder för att göra handelsfinansieringen mer tillgänglig. I de fall där handelspartner inte längre var villiga eller kapabla att garantera exportfinansiering har medlemsstater gått in via exportkreditinstitut.

När det gäller kortsiktiga försäkringar har kommissionens beslut att tillfälligt lätta på villkoren för att erbjuda sådant stöd underlättat. Vi går dessutom med på temporära lättnader i OECD-reglerna för kreditförsäkringar på medellång till lång sikt.

På multilateral nivå stöder vi de åtaganden som G20-länderna har utlovat för nationella exportkreditinstitut för att tillräckliga statliga exportkreditförsäkringar ska finnas tillgängliga där så behövs. Vi stöder också insatserna från multilaterala finansorgan för att skapa nya sätt att finansiera handeln eller vidga ramarna för dem som redan finns.

För att stärka och öka exporten fortsätter vi med de handelsförhandlingar vi har inlett på olika håll. Ledamöterna vet att det multilateralt är en ambitiös, balanserad och slutgiltig lösning av Doharundan som prioriteras, både idag och i framtiden. Det skulle innebära stora fördelar för vår värld och naturligtvis även för Europas ekonomi.

Mötet i New Delhi, som jag nyligen deltog i, har stärkt politiken, och tillsammans med det nära förestående G20-mötet i Pittsburgh kommer vi förhoppningsvis att nå en uppgörelse under 2010.

Vi efterlyser ett äkta engagemang från Världshandelsorganisationens viktigaste samarbetspartner under de kommande månaderna för att förhandlingarna ska leda framåt, och utgångspunkten ska vara det paket som man har försökt förhandla fram hittills. Som ledamöterna vet arbetar vi med ett flertal bilaterala avtal i samband med detta.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Herr talman! Under det tryck som den ekonomiska krisen innebär har många stater vidtagit åtgärder för att stärka sina inhemska industrier. Det senaste exemplet är det beslut som USA:s president Barack Obama fattade om att införa tull på däck importerade från Kina.

Har kommissionen utvärderat hur denna politik från våra handelspartner i tredjeländ, till exempel kampanjerna "Köp amerikanskt" eller "Köp kinesiskt", påverkar Europas export?

Catherine Ashton, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag har faktiskt diskuterat "Köp amerikanskt" och "Köp kinesiskt" med företrädare för USA och Kina, varifrån jag återvände förra veckan. Det är två mycket olika program, åtminstone enligt den information jag har fått från tillförlitligt håll. Jag har läst lagtexten till "Köp

amerikanskt". Jag är mycket mer oroad över tillämpningen i enskilda amerikanska delstater än över vad som faktiskt stod i texten.

"Köp kinesiskt" är någonting helt annat. Jag känner mig i viss mån lugnad av vad både handelsminister Chen Deming och vice premiärminister Tang Jiaxuan sade till mig förra veckan om målet och hur europeiska företag skulle behandlas, men jag kommer att fortsätta bevaka detta för att se till att europeiska företag inte ska bli lidande, vare sig direkt eller indirekt.

I det aktuella fallet med däck, som jag förmodar att ledamoten syftar på, nöjer vi oss i dagsläget med att bevaka detta för att se exakt vad som kommer att hända. Ni gör rätt i att uppmärksamma fallet eftersom det är ett viktigt område som vi måste hålla ögonen på för att se vad som händer, och jag kommer naturligtvis att återkomma i frågan.

Talmannen. – Eftersom Claude Moraes är frånvarande utgår fråga nr 27.

Fråga nr 28 från **Liam Aylward** (H-0279/09)

Angående: Saluföring av europeiskt nöt- och lammkött

Vilka åtgärder vidtar EU för att främja saluföringen av europeiskt nöt- och lammkött i tredjeländer? Planerar kommissionen att lägga fram några nya initiativ för att stödja saluföringen?

Catherine Ashton, ledamot av kommissionen. – (EN) Vi arbetar aktivt med att försöka tackla mycket komplexa och centrala sanitära hinder, och härigenom hjälpa till att saluföra europeiska produkter som irländskt nöt- och lammkött. Strategin för marknadstillträde, och i synnerhet partnerskapet för marknadstillträde som lanserades 2007, är det centrala i kommissionens arbete på det här området. Marknadstillträdesstrategin ska skapa ett starkare partnerskap mellan kommissionen, medlemsstater och företag för att effektivisera arbetet med att upptäcka, analysera, prioritera och undanröja hinder.

Det speciella med denna strategi är att den genomförs med rätt blandning av handelspolitiska instrument. Det innebär att man använder multilaterala och bilaterala kanaler och kompletterar de mer formella medeltill långsiktiga politiska instrumenten med politiska kontakter och gemensam handelsdiplomati.

Våra insatser för detta marknadstillträde har ökat avsevärt de senaste åren, och vi har flera lyckade exempel som visar att vi är på rätt väg. Vi lyckades till exempel isolera några länder och häva det förbud mot europeisk köttexport som införts på grund av dioxin- och PCB-incidenten på Irland i december 2008. Nyligen lyckades vi också öppna Saudiarabien, Jordanien och Filippinerna för import av nötkött från EU och behandla vissa sanitära och fytosanitära problem (SPS-frågor) på ett mer handelsvänligt sätt med Egypten och Israel.

Vi trycker på hos olika instanser i länder som Indonesien, Malaysia och Korea för att vissa av deras lagar ska följa kraven i SPS-avtalet och Världshandelsorganisationens internationella standarder för djurhälsa. Vi har bitt EU-företag som arbetar med nötkött att berätta vilka problem de har och komma med förslag på hur vi ska tackla handelshinder på viktiga marknader. Arbetet har fått mycket positiv feedback på senaste tiden, och en presentation från en irländsk företagsorganisation ska hjälpa oss att göra upp en prioriteringsordning samt med vårt fortsatta arbete.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Kan jag få fråga kommissionsledamoten om ni kan tänka er en grundlig och heltäckande revision av budgeten för livsmedelsfrämjande åtgärder? Den har funnits sedan 1970-talet, är mycket restriktiv och behöver reformeras. Dessutom undrar jag om ni håller med om att en förbättring av EU:s konkurrenskraft inom livsmedelssektorn kommer att hjälpa EU att ta sig ur den ekonomiska svackan?

Seán Kelly (PPE). – (EN) Det är väl känt att europeiskt nöt- och lammkött följer kraven i de allra strängaste standarderna. Vilka eventuella åtgärder tänker kommissionen vidta för att uppmuntra eller kräva att liknande standarder ska gälla även våra handelspartner, i synnerhet i Brasilien?

Catherine Ashton, ledamot av kommissionen. – (EN) För det första känner jag inte till det speciella område som ledamoten nämnde, så jag ska be att få återkomma med ett skriftligt svar.

Jag håller däremot fullständigt med honom när det gäller branschens värde och betydelse för EU och handeln. Det är naturligtvis ett område som vi måste undersöka och fokusera mer på. Jag har ett mycket nära samarbete med kommissionsledamot Mariann Fischer Boel i frågor som gäller handelsavtal för att se till att jordbruksaspekterna i våra avtal ska utgöra en styrka och tillvarata möjligheterna. Jag hoppas att ledamoten under förhandlingarnas gång kommer att få se mer av det värde vi tillmäter detta.

När det gäller ömsesidighetsprincipen håller vi på att förhandla med och utbilda tjänstemän i tredjeland så att de ska förstå vad EU-systemet innebär i mål och mening att bygga upp deras förtroende för den skyddsnivå systemet erbjuder såväl EU:s som deras egna konsumenter.

Vi kräver att tredjeland ska respektera sina internationella åtaganden, inte minst Världshandelsorganisationens SPS-avtal, och ser till att de respekterar internationella standarder när de formulerar sina krav eller baserar sina krav på vetenskapliga rön.

Fråga nr 29 från **Bernd Posselt** (H-0272/09)

Angående: Miljöskador från brunkolsutvinning i Tjeckien och östra Tyskland

Hur ser kommissionen på miljöskadorna från brunkolsutvinning i dagbrott respektive brunkolskraftverk i Tjeckien och östra Tyskland? Och hur ser kommissionen på möjligheterna att genomföra nedläggnings- och återställningsplanerna, samt säkerhetsaspekterna i detta?

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! De miljöskador som orsakas av utvinning och användning av brunkol i kraftverk är ett problem som behandlas utförligt i gemenskapslagstiftningen.

Enligt direktivet om gruvavfall måste anläggningar som tar hand om gruvavfall vara auktoriserade, och i detta ingår att man har en plan för avfallshantering och en plan för nedläggning och återställande av anläggningarna. Dessa enheter måste också lämna en finansiell garanti som täcker kostnaderna för att återställa marken.

Direktivet innehåller bestämmelser om inspektioner som ska utföras av behöriga myndigheter samt skyldigheter för att förhindra luft-, vatten- och jordföroreningar. Direktivet har gällt nya anläggningar sedan maj 2008. Anläggningar som fanns redan före detta datum måste enligt direktivet bli auktoriserade senast i maj 2012.

Senast vid halvårsskiftet 2012 måste medlemsstaterna också ha upprättat en förteckning över nedlagda och stängda anläggningar som orsakar eller kan orsaka miljöskador.

EU:s regelverk innehåller även andra direktiv, till exempel IPPC-direktivet om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar, samt direktivet om begränsning av utsläpp från stora förbränningsanläggningar. När det gäller miljöansvar ligger markdirektivet hos rådet, men har inte utvecklats vidare. Det viktigaste av dessa är naturligtvis IPPC-direktivet som kräver att stora förbränningsanläggningar ska bli auktoriserade, och utgångspunkten för auktorisation är att bästa tillgängliga praxis tillämpas.

Direktivet om stora förbränningsanläggningar anger även utsläppsgränser för de ämnen som förorenar luften mest. Om en anläggning upphör med sin verksamhet kräver IPPC-direktivet att de ansvariga vidtar åtgärder för att förhindra risken för föroreningar samt ser till att området återställs.

Detta juridiska ramverk ger garantier för en hög miljöskyddsnivå vid eventuella miljöskador orsakade av brunkolskraftverk.

När det gäller stängning av anläggningar kommer detta att bedömas utifrån om anläggningen följer lagstadgade krav eller ej.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Tack för ert exakta och uttömmande svar. Men jag frågade också specifikt om gränsområdena, med andra ord Tyskland och Tjeckien, Tyskland och Polen, Polen och Tjeckien. Det finns många sådana exempel i dessa områden. Jag undrar om ni anser att samarbetet över gränserna är tillräckligt mellan de berörda staterna och om kommissionen ger stöd till åtgärder över gränserna i de här områdena, inte minst som en del i de regionala programmen.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! Först och främst finns det olika källor för finansiering, både för Tjeckien efter 2007 och för Tyskland. Jag måste naturligtvis också påminna er om att med det energi- och klimatprogram som godkändes i december förra året så räcker pengarna i programmet för att handla med utsläpp av växthusgaser, vilka enligt det ingångna avtalet måste minskas med 50 procent för att bekämpa klimatförändringarna och andra relaterade mål.

Detta betyder att anläggningar, speciellt för brunkolsutvinning i dagbrott, per definition skadar miljön och naturen med olika problem som följd, inte bara när det gäller markens naturliga tillstånd utan också när det gäller vatten, orsakade av andra förorenande ämnen och, vilket är känt, genom att stora mängder koldioxid genereras, eftersom brunkol ur detta perspektiv är det sämsta bränslet. På en skala från ett till tio är det kanske

ett av de värsta när det gäller koldioxidutsläpp. Jag vill också säga att utsläppshandel kan generera pengar, och inte minst i Tysklands fall handlas det med utsläppsätter just i detta ögonblick. Därför kommer det pengar även från denna källa. Dessutom vill jag nämna att det finns gemenskapsfinansiering som kan bidra till att återställa miljöskador orsakade av gruvdrift.

De regionala verksamhetsprogrammen för perioden 2000–2006 finansierade projekt för att återskapa områden som hade blivit illa åtgångna av brunkolsutvinning i vissa delstater i det forna Östtyskland, till exempel Sachsen, Sachsen-Anhalt och Thüringen. I respektive programplaneringsdokument för perioden 2007–2013 finns medel avsatta för den här sortens stöd för fortsatt arbete.

Vad gäller Tjeckien är det verksamhetsprogrammet för nordvästra regionen för perioden 2007–2013 som finansierar åtgärder för att återskapa och återställa nedlagda gruvområden. I verksamhetsprogrammet för miljön prioriteras också åtgärder för att återställa nedlagda gruvområden, och samarbete, inte enbart mellan länder utan också mellan regionala organisationer, är naturligtvis till fördel för båda sidor.

Talmannen. De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

Frågestunden är härmed avslutad.

13. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

14. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 20.00.)